

Викурена сигарета

Луїза Медхен

Передмова

— Жовтень. Гуляв вітер околицею, бавився з слабким листям. Тоді поранене серце пестив біль але знайшлась розрада в написі. В затінку, на м'яких подушках створювався перший розділ, який з часом отримав продовження. Кожне слово з якого починалась історія дихає тим важким повітрям, тими тяжкими емоціями. Кожна дія, фраза взята з пережитого, задля того, щоб читач відкрив очі на реальність, не став одягати ті окуляри з фільтром, що створили батьки або самотницьке життя.

Можна полюбити людину, якщо в тебе холодне серце? Особливо, якщо вона твоєї статі? В темних записках Леоніда почало з'являтися все більше небайдужості до сусіда в палаті Київської лікарні і це зробило дні яскравішими. Чи втримаються їхні стосунки в пітьмі злісних думок? Чи зможе кровава вбивця врятувати слабкого від себе? Про це вам розкажуть забуті сторінки цієї книги.

— "Текст" — записи в особистому щоденнику;

— "Текст" — спогади героїв;

— "Текст" — слова автора;

Моєму хлопцеві.

Моя любов втілена у ці малозначимі слова. Можливо ти став для мене лишень хорошою згадкою але слова у романі можуть довести її правдивість. Серце не здатне легко розлюбити, забути — ми можемо тільки заховати дійсність байдужим.

А я любив тебе.

1 розділ "Трімкий початок кінця"

— Прийде час, коли ти вирішиш, що все закінчено. Це ж буде тільки початок. Луїс Ламур.

Раптові промені з вікна пестили мої втомлені щоки. Хоч й була безбарвна ніч, всерівно опопиляв місто своїм світлом молодий місяць. Його гострий кінець різав ледь помітні пухкі хмаринки. Слабкий горобець заховався подалі від світла кусаючи своє поранення. Втраченої крові було достатньо, щоб померти до-ранку. Я дивився за цим, немов мене захопив фільм на просторому телевізорі. Це не було так захоплююче, як перегляд чогось цікавого з близькими але я продовжував перебувати у пошуках розваги.

Вдень мій старий записник знайшла медсестра. Через свою цікавість вона прочитала все, що я писав коли мене охоплювало відчуття печалі або пестила бажана радість. Обдумування пережитого неприємно заставляло сильніше

прикусити уста. Я хворий, тому маю страждати тут – у будівлі в якому народжуються герої та помирають горючі у вогні невдачі боягузи – у звичайній Київській лікарні.

Моя слабка рука сильно вдарила об бильце ліжка. Холодний дзвін відбився по лякаючій темноті. Подолавши своє жадібне безсилля, від якого хололи ноги, я зустрів зірки на аркуші вікна присівши на краєчок ліжка. Вітер з-під нових щилин кликав мене на вулицю зустрітися з жовтневим краєвидом, своїм холодним подихом. Я не став суперечити цим звабливим діям, слухняно потягнувшись по зустрічні штани, що розляглись на просторій підлозі. Спина тихо занила несподіваним болем, отримавши байдужість у відповідь на мольбу про допомогу. Прикривши синяки на ногах тканиною штанин, а свіжі порізи на руках – светром, зв'язаний бабусяю я направився до виходу.

Посірілі стіни коридору посміхнулися мені темною усмішкою. Йдучи, я ледь помічав свої довгі ноги. Цей холодний тон приміщення злегка освітлювала стара лампа на дерев'яному столі медсестри. Її доречі не було, місце на м'якій подушці стільця пустувало. Стілець же був високим, темним, мов шоколадний коктейль, переливався з цінамонового кольору в білосніжний. На столі, що прикривав собою м'якість стільця панував безлад. Хотілось би зараз привітатися з Зоєю – медсестра з якою в мене вдавалось заговорити, хоч ця жінка й сувора. Коли вона на зміні, не тільки на робочому місці, а й загалом у відділенні панувала чистота.

Дійшовши до високих дверей в кутку стіни я зустрів тільки тінь морозної тиші. Мою душу різало відчуття недосконалості та самотності, прикриваючи рани виправданням ненависті до життя. Хотілось закричати, почути, як глибокий крик відбивається об тінь вікон. Застарілі порізи на руках вкололи мене болем, коли я почав пальцями ласкати лезо ножа в глибокому кармані штанів. Він завжди був поруч, тільки ніж торкався до моєї гарячої шкіри та різав душачу біль. Я нахилився до кавового автомату та почав розмішувати власні думки в чашці кавової суміші.

Втомлене місто дримало під попелом променів не зчисленних зірок. Вітер своїм пензликом турбував спокійний живопис потемнілого парку. Крокуючи по слабкому асфальту, що ділився на маленькі частинки під кожним кроком, мене зустріла широка лавка. Її постарілий вигляд додавав обставинам нічної естетики. Тихий стогін пролунав з її вуст, як тільки мої сідниці доторкнулись до деревини.

Навкруги гуляла морозна тиша, слідом якої блукав вже не молодий Жовтень. Кінчики листка на каштані, що розкинув гілля навпроти, виблискували вже майже оранжевим кольором. Він був за крок до смерті. Лиш один подих вітру й сиру землю прикрасить пилінки відтінку коричневого цукру.

— Вогонь згасає, якщо не підкидати дрова.

Ці слова дзвінко відбилися по незкінченому тротуару. Пальці правої руки почали енергійно шукати сигарету, поки ліва пестила горнятко чашки. Вони любили закінчитися в непотрібний момент, тому ці хвилини були для мене лякаючі. Губи горіли бажання відчутти на собі не тільки кофеїн, а ще й дим тютюну. На щастя

безсонних ночей знайшовши нову, темні фарби штрихнуло полум'я запальнички. Бажаний дим перемішався з сірими хмарами на холсті неба, які хоробро долали яскравість зірниць.

— Не хочу жити, — я гучно вдарив по лавці забрудненій невихованістю людей, — не хочу більше мучатися.

Мої очі горіли холодними сльозами але я стримував своє бажання. Вільна рука, що згодом заховав в штанину, автоматично вийняла різкий ніж. Брутальне лезо, виблискуючи на ясності захованого місяця, доторкнулась до руки, почавши пестити собою верхню оболонку безпорадної шкіри. Калинового кольору кров потекла по тонких пальцях.

Рішучі емоції затьмарив погляд на обставини. Я не помітив жінку з дитиною на сусідній лавці. Сірий голуб шкутильгав біля її ніг, відволікаючи численні тінні. Молодиця бавилась у телефоні, попиваючи якийсь алкогольний напій, поки дитя років десяти щось наспівувало їй на вухо.

— Мамо я хочу спробувати закурити..., — це почулось гучніше, він немов почав кричати, молити про розуміння. Це зрозуміло, що на думку хлопчини би подіяло, як гостра причина піти додому. Від цього жінка застигла, її телефон впав на ноги.

— Ти знову надивився у своєму інтернеті? Це шкідливо! Я заберу в тебе той телефон, щоб менше мені клопоту було, цілими днями в ньому сидиш!

Хлопчик отримавши програв застиг в недорозумінні. Його серце стискала жорстока біль, так само, як і мене. Тому що я розумів, що мої дії спонукали того на таке прохання. Забувши про біль, про кроваву рану я поставив чашку з кавою на лавку, накривши її недокуреною сигаретою та наважився підійти до них, перед цим закривши рани коміром. Прикривши своєю худю тінню хлопчика, молоді очі тітки впали на мою не поголену бороду.

— Пробачте але я скажу за нього, кхм, — нічну тишу прикрасив молодий кашель. Дарма моїх губ торкнулась сигарета, було би менше проблем та сорому, — той інтернет, як раз таки рятує цього хлопця від Вас, такими словами Ви просто позбавляєте його порятунку. Краще займіться собою, чим своєю дитиною.

Попереду пробіглась собака, слідом за якою погнався її господар. За ці п'ять хвилин, які я спостерігав за пригодами пес вже був на повідку і тихенько скулів, адже розумів, що зараз повернеться додому. Раптовий вітер гладив щоки білошестрому, а я повернувся до жінки. Якщо почав казку, так і закінчуй її.

— Хм, гляньте навіть на ту собаку, в неї не має взагалі права на голос, вона постійно заважає, хоч насправді хоче погратися або бажає хоть трохи уваги, — слухачка розуміла про що йде мова, тому сиділа мовчки. Зробила невдоволену гримасу але продовжувала слухати мене, — діти і домашні улюбленці - дуже схожі одним, тим що стають забаганкою дорослих.

По асфальту пролетів камінець, який піддався подиху атмосфери. Собаки в парку вже не було, як і матері з сином. Вона понівечено схопила хлопчика за руку та потягнула в темноту, так і не надавши мені відповідь. Дитина слухняно прямуючи

за рукою жінки, вдячливо посміхнулася, хоч на нього вдома чекає сварка. Тепер тут залишилася тільки тінь депресії та власне щось схоже на людину – я. Мені не спадало на думку, що прийшовши до парку я зустріну таку проблему, яку б ліпше назвати негараздом замість того, щоб побути одному, розбарвити колючі відчуття в груді. Викинувши окурок та непотрібну пластмасову чашку, вже сумно йдучи я тримав шлях в палату, до старого ліжка. Тільки він чекав на мене у тих чорних тонах.

Прямуючи за білим променем світла тієї ж лампи, мене зупинила медсестра, яка вже сиділа за столом. Вона сонно гортала сторінки документів попиваючи ароматний чай.

— Леонід, дивись ось завтра буде поповнення у відділені, — не відволікаючись від паперів панянка повела розмову, не зважаючи, чи я її взагалі чую, — в твою палату прийдуть два хлопці. Один з них ще на апараті штучного дихання, тиждень – два був у реанімації, м-да, випадок складний але я тебе попередила, щоб ти був обережним.

— Так говориш, мов я розбишака і одразу почну робити шкоду для них, — невдоволено фиркнувши я зупинився навпроти. Вона же помітила це та сама приділила грам своєї дорогої уваги.

— Не знаю, це просила зробити Зоя, доречі завтра вона на зміні, тому претензії та всі питання до неї.

Ледь слухаючи її я став вивчати очима інформацію, яка лежала на столі.

— Але ж йому 19, він не має бути в дорослій?

— Ні, завідувач попередив, що поки що ця лікарня буде відкрита і для повнолітніх, тому що в інших вистачає пацієнтів за війни, сам же розумієш теперішнє становище в Україні.

Це не здивувало мене й питань у мене не залишилося, тому я помахом голови попрощався та пішов до ліжка.

В палаті мене зустріла тиша. Рука досі боліла від пережитого інциденту. Заглянувши на полицки в тумбі я знайшов останні упаковки пластирів. Почув, що завтра буде Зоя, ось і в неї попрошу ще парочку. Піднявши рукав светру мене зустрів рельєф порізів. Були старі але зустрічалися і нові. Не хотів залишатися на одинці тільки, щоб не усамітнюватися зі своїми проблемами, які підбивали спину, не жаліючи. Але завтра для мене підготувалися нові проблеми, тому мені залишалося тільки стрімко чекати кінцю цієї епопеї, ех .

2 розділ "Тінь незвіданих думок"

– Жовтень, – з пристрасстю в голосі промовив він, – Боже, це мій улюблений місяць, готовий його поїдати, вдихати, втягувати запахи. Ах, цей бунтівний і сумний місяць. Дивись, як від зустрічі з ним зашарілися листя. У жовтні світ охоплений полум'ям... Рей Бредбері

Прозорі краплі дощу спокійно омивали старі вікна. Дим окутав пусту кімнату,

яку полонив холод. У мене залишилась тільки одна пачка цигарок, грошей на нову не має, я не знаю що мені робити. Це жахливе відчуття — відчуття безнадії. Відсутність того заохочуючого запаху віри в хороше майбутнє.

Можливо вийде позичити коштів в якогось придурка, потрібно сьогодні також вийти на двір. Ця ідея мені не сильно сподобалась. Враховуючи сьогоднішню мокроту, яка брала в себе багато беззахисних речей, які мов мочалка, вижата – без води в сердині, вбирала в себе вологу, мокнули вщент.

Вчорашня новина медсестри засіла комком в горлі. Мені було добре й так – тут, лиш я та ця солодка тишина, яка брала за ший, п'яно душила до останнього подиху. Я боюсь побачити реакцію тверезої людини, яка випадково або з великим бажанням буде передивлятися записник жалюгідного самогубці, що любить поблукати вночі. Через пару хвилин повинна прийти зла медсестра з своїми банальними питаннями та болючим уколом чи крапельницею, яка немов не надавала необхідні тобі ліки, а навпаки забирала твою наснагу до хорошого. Вона запустить холод своєю натурою, своїми не потрібними питаннями. Їй так цікаво, як живе цей безнадійний хлопець, мене смішать такі думки про Зою. Але до неї є питання, мабуть, як у неї до мене.

Тишу в кімнаті замінили пісні *sadsvit, re-read ma tery*, які линули з м'яких навушників. Мабуть потрібно знайти гребінець і все ж навести лад з волоссям. Безлад, що на голові, що в ній. Відчуваю, що я в котре почую від жінки вже звичні слова: " що ж ти такий лінивий, добре якщо ти не хочеш відрізати коси. Від коли це мода на довге волосся у чоловіків пішла? Ото в моїй молодості, ото хлопці були, уф, аж кров стине від спогадів. ", що було в твоїй молодості мене зовсім не цікавить, мені і з хвостом добре. Це я чув майже кожного дня, тому звук, лиш мовчки відповідав своїм байдужим поглядом. Взагалі для кого мені його відрізати, кому я цікавий? Мені нормально мати маленький хвостик позаду. Тільки необхідно знайти зараз ту спритну резинку, яка любила загубитися.

Мій погляд ліг на високу тумбу, що стояла поруч прикриваючи мене своєю темною тінню. На ній же знайшлась ще одна загублена пачка сигарет, безліч салфеток і заплутана зарядка. Резинка знайшлась пізніше але вона одразу була використана. Тепер обличчя стало прикрашеним не тільки непомітними веснянками чи красивими, голубими очима, великими, чорними бровами чи срібною сережкою у вусі, а ще й мимовільним хвостиком. Волосся було темно каштановим, приємним на дотик та густим, мов карпатські ліса. Іншим я можливо був і гарним, хоч і малопомітним, але собі я не подобався. Не впало до душі дивитися на себе в дзеркало, яке мовчало і принижувало своєю мовчазливістю, оманувало, не давало адекватно себе оцінювати .

Через пару хвилин, як я закінчив наводити порядок прийшла очікувана медсестра Зоя — стара, мало чим приємна або красива жінка але краща за інших з мед. персоналу.

— Добрий ранок, давай, настав час крапельницю ставити, потім завершиш марафон.

Проігнорувавши ці слова, я нетерпляче дав руку. З моїх покусаних від роздратування губ тихо пролунало: "Вставляй та йди з від ци". На щастя Зоя, мов почула мене й дійсно не затрималась, як тільки поставила, дала таблетки, швидко пішла в коридор. В кімнаті лишився запах її мерзенного парфюму, яким Зоя хотіла вразити когось з лікарів або пацієнтів.

Я тримав в руках маленьку баночку в якій лежали таблетки, таблетки які можливо можуть врятувати чиєсь життя. Вхопивши у руки телефон швидко почав набирати щось в пошук. Хоч інколи Google міг підвести, розчарувати, як це зробив зараз, він може ще й врятувати життя комусь одному або навіть багатьом. Наприклад мої думки осінила одна хороша ідея - скоротити свою історію за допомогою передозу ліків. В мене це була б вже двадцята спроба, звісно попередні були не вдалі. Так само, як і ця, адже такої кількості не достатньо. В ліпшому випадку тебе тільки знудить, в іншому ти все ж блювонеш. Що то, що то не було потрібним мені. Це розчаровувало, хотілось розплакатись за безвиході.

Раптом телефон, що був коло моїх сідниць увімкнувся і вібруванням, дав знати про нове повідомлення. Вібратор на який я заслуговую. Відволікшись від власних думок мої вуста загорілись усмішкою. Я гадав, що сенсу дивитися на причину такої реакції телефона не було але рука сама потягнулась до нього. Яскраве світло екрану заставило прижмуритись, на ньому виднілися тільки повідомлення про нові дописи, вже не цікавих блогерів, сповіщення від інтернет друзів, які мабуть хочуть поділитися новою знахідкою серед фільмів чи навіть обмінятись відвертими фотографіями. Хоча в куточку було сховане цікаве повідомлення:

"Доброго дня, Ви просили називати себе Леонід, я директор картинної галереї, мене зацікавили Ваші роботи, прошу поділіться ними і думаю що я не буду проти придбати одненьку або дати гроші на роботи адже Ви дуже талановитий хлопець."

Це дивно адже мій акаунт у Twitter не дуже популярний, +— 50 друзів, свої малюнки або мимовільні скретчі я виставляв тільки туди, хіба що з'являлись інколи в переписках з друзями але це дуже рідко. Чесно, я був не проти фінансової допомоги. Мені як не на малювання, так як на життя. Щоб купити собі цигарки, заплатити за вітаміни, купити теплий одяг адже літо вже минуло. Мені ще около двох тижнів потрібно зависати тут, в лікарні.

Немов хтось попросив мій шлунок заспівав пісню, сповіщаючи про голод. Я був не проти прогулятися до їдальні. Знайдена пачка сигарет була майже пустою, тому по дорозі можна буде поросити одненьку чи навіть позичити гроші - це більше мотивувало понести свої худі сідниці до егоїстичних людей .

В коридорі поки що пустувало, тільки прибиральниця ходила, мила підлогу і протирала пиль. Медсестра, яка заходила сьогодні вже обслуговувала новачків в перших палатах. Чорний кіт, він же той заборонений, бігав за моєю тінню, чіпляючись інколи за одяг. Я був вдягненим у коричневий, теплий светр, темні штани та поверх них виднівся старий халат, за поясом якого й біг котик. Мені це не подобалось тому через п'ять хвилин гри я схватив непосидючого собі на руки.

Забороненому це сподобалось, і він пригрівся коло самого серця, починаючи муркотіти. За халатом це чорне щастя не побачиш, по цій причині я не боявся що його знайдуть і з випрямленою спиною але поглядом опущеним на підлогу, продовжив йти.

Все ж коридор пустував не постійно, обов'язково з'являлись люди які поспішали або в ординаторську, або до себе в палату. Ще й в наслідок заселення в очі кидались нові особи. Хтось непорушно сидів паралізовано на інвалідному кріслі поки опікун розмовляв з медсестрою, чи просто стояв з якимсь переломом в очікуванні на постільну білизну.

Порадуючи себе запахом сигарети та міцної кави я направився до їдальні. Пів години простоявши в черзі по сніданок, я нарешті наївся маленьким шматком омлету та салату з солодким гарячим чаєм. Не на подив біля дверей палати, яка саме скажімо належала мені вже ходили люди. Та-ак, мисли позитивно, Лео, мисли позитивно.

Я присів на доволі м'якому диванчику, що поряд дверей в неї і чекав поки мед. персонал вийде. І справді тепер в палаті не тільки я, а ще два хлопця, як і казала мені вчорашня медсестра. У одного напевно був перелом ключиці, тому він спокійно лежав на подушках і задумливо, з рум'янець, листав новини в мережі. В того було біляве волосся, носик з горбикою і гострі губи." Микита Хрущов. 16 років." — саме так було написано в мед картці, на нічному столі. Він не був зацікавленим кімнатою чи новими знайомими, напевно його приваблював інтернет світ.

Інший хлопець був приєднаним до апарату штучного дихання. Це той самий? Моє обличчя прикрасив подив. Цей був більш привабливим і навіть завдяки рисам обличчя виглядав сексуально. У нього було чорне, густе волосся і злегка білява шкіра, яка вкривала і так худощаве, холодне тіло. "Віктор Вишневецький. 19 років." Він лежав на ліжку що поряд з моїм.

Апарат, що був поруч показував не сильне серцебиття, немов його серце має шанс зараз перестати битися. Це лякало мене, хотілось кинутись його рятувати але чим? Я здивовано сів на ліжку, скинув куртку і надягнув кофтину, адже в кімнаті було не сильно тепло, але все ж продовжував дивитися на хлопця. На його руці, яка звисала з ліжка було безліч порізів."Невже самогубця?" — ще більше здивувало. Медсестра не вказувала на їх причини.

Подив опустил мене на холодну підлогу, по якій гуляв вуличний вітер, що заглядав чи то з не закритих дверей, чи то з старих вікон. Я доторкнувся до злегка теплої руки. Хлопець не відреагував, продовжував непорушно лежати. Якщо ти й справді самогубця, то я хочу з тобою поговорити, прокинься, ти не вартий смерті. Серце грало від вуалі невідомості. Це важко пояснити — коли невідома тобі людина стає цікавою тільки тому, що з'являються приємні відчуття в середині, знаки, що це не проста зустріч. В кімнаті було тихо, за вікном гуляв вітер, а спантеличений Микита то дивився в телефон, то на придурка – мене але не насмівся запитати що сталося.

Через деякий час в палату зайшла медсестра, за п'ять хвилин до приходу, якої я встиг сісти на ліжко, щоб не застукати, адже подумують не добре.

— Кхм... а що з цим хлопцем?

Зоя здивовано глянула, так і питаючи що на мене найшло. А й дійсно, щоб мене – відлюдькуватого хлопця, який поступово згорав цікавив хтось? Пф, тільки не в цьому житті.

— Я не знаю, можливо самогубство, — під ці сухі слова вона поставила і не поспішаючи пішла до себе, медсестринську.

Але якщо й самогубця, невже він став себе безжалісно бити по грудях, ногах, плечах та й взагалі по всьому молодому тілу? Навіть я так не можу, це занадто ганебна смерть та ще й болісна. По моєму тілу прогулялись мурашки уявляючи все, що бачив Віктор під кінець. Мені потрібно дізнатися все від нього, адже інші люди мало, що можуть казати. Вони, лиш годують брехнею, не усвідомлюючи неправильності.

3 розділ "Іскра нових знайомств"

— Життя – як керування велосипедом. Щоб зберегти рівновагу, ти маєш рухатися. Альберт Енштейн.

На годиннику, в коридорі било на другу годину ночі. Це була темна, холодна ніч. Всі вже напевно дивилися сьомий сон, як Микита, так як інші, що були загалом у відділені. Навіть медсестра Зоя тихо спала за столом, на книжках. Тільки я сидів на холодній підлозі та дивився то на зоряне небо у вікні, то на Віктора. Апарат штучного дихання все показував занадто спокійне серцебиття. "Він ще около тижня буде лежати намертво. Повірте жити буде, не хвилюйтеся." — говорили між собою лікарі вдень біля палати, як тільки заселили хлопця.

Пів року тому я зробив першу спробу самогубства в школі, за допомогою таблеток. Як видно мене врятували, я ще пару тижнів після того разу не міг відійти. То в школі дивилися з під лоба, то в інших містах. Тому я стараюсь мовчати про своє життя. Що люди мають про мене знати так це те, що мене звали Лео, мені 17 і я просто звичайнісінький хлопець та й усе.

Я зомлів і задумливо подивився на білий місяць. Він мовчить але так багато чого говорить. Розпустив хвостика на своїй голові та різко піднявся.

— Що ж сьогодні я дружу з тишею та давно знайомою білю в спині. Старий став, скоро гроші на похорони потрібно збирати, ха-ха.

Я потягнувся до верху, щоб остаточно випрямитися, кістки почали гучно хрустіти. Це звучало страшно посеред нічної тиші. Намацавши запальничку в кишені, що в штанях я направився до дверей. Раптом мене, дещо зупинило і довелося повернутися до тумби. В ній знайшов заплутані, старі навушники.

За вікном місяць перемішався з зорями на небі у нічний коктейль. Безстрашно мов кулі, з швидкістю світла, літали пташки. Їх крила немов ножі різали хмари, які

злегка з'являлися. Було тихо. Навіть автомобілі, як зазвичай не часто з'являлися на дорозі. Місто спало. Дим від запаленої цигарки піднявся до стелі. Відкашлявшись я сів на лавку. В моєму животі шлунок грав пісні на будь який жанр. Потрібно було б поїсти, а не вбивати себе тютюном та великою кількістю кофеїну. Але ж не я буду, якщо не вчинятиму так безглуздо і тупо для свого життя.

Воно ж склалось без батьків. Батько помер на фронті, а мама зпилась від нещастя. На мене в дома чекала тільки стара бабуся, яка все що отримувала від держави, в ролі пенсії, віддавала єдиному онукові на лікування — мені. Мій діагноз — бронхіальна астма. Захворювання не з легких, тому і плати не малої потребує, бабуся старається на всі сто щоб зробити якомога краще для своєї дитини. Це гнітило, адже вона людина стара і з дня на день помре але вона всерівно продовжує жити, вірити в краще і рвати спину задля мене. Звісно я не промах сам влаштувався на роботу онлайн. Таким чином і виходить заплатити частинку за лікування. Але все-таки життя це не суцільне лікування. Потрібно жити, навчатися, захоплюватися і насолоджуватися. Тому й маю нахили до смерті, віруючи в те що не заслуговую дихати цим і так дорогим повітрям. Знаю тупо але багато людей мене розуміють, розуміють моє ниття та причину ненависті до себе. Найбільш нещасні особи або спиваються, або ховають себе від проблем, точніше від інших людей.

В коридорі все таїла тиша та спокій. Тільки лавка, що була в кінці, вже не була самотньою. На ній сиділа дівчина з вишневим волоссям та під теплим, зимовим пледом. Вона спокійно вивчала зірки у вікні, як і я. В її очах перемішалися всі можливі думки та на щоках виднілися доріжки прозорих сліз. Руки нервово водили по маленьким ніжкам, а зуби безстрашно кусали червоні, мов калина, губки. Їй напевно було десь 16 років, принаймні так здалось мені. Спершу я побоявся, а точніше не захотів йти до неї але потім, мов як хто попросив, звернув до неї і сів поряд:

— Щось трапилось? Можливо медсестру гукнути?

Вона злякано глянула своїми заплаканими очима. Напевно вона не мала бажання комусь щось розповідати тому переклала руки на апарат штучного дихання та відвела погляд в даль. Щоб підтримати я поклав свою холодну, закурену руку на її, напевно це була не вдала ідея. Тепер її погляд вже лежав на моїх легких вусиках.

— Що тобі потрібно? Чому сів коло мене? Йди геть!

Це прозвучало дуже грубо, холодно але напевно на це потрібно було очікувати, вона не в настрої.

— Я хочу тобі допомогти. — ці слова були пустими, не давали результат. Дівчина все продовжувала без емоцій дивитися на мене. — У мене також не легкий період у житті, тому можливо я зможу тебе зрозуміти. Надіюсь я здатний тобі допомогти або, хоча б підтримати.

— Я сумніваюся що ти чимось допоможеш. — вона відвела погляд в бік і прикусила губи — через місяць напевно я помру. Не думаю що це я маю розповідати тому, кого побачила вперше у житті.

— Я... я не знаю, що тобі сказати стосовно цього, мені шкода, дуже. Але це випадково не знак, того що тобі потрібно прожити цей місяць, як омога краще? Щоб відчутти справжній смак життя? Потрібно проявляти позитив, не думаю що він буде зайвим. — тепер губу прикусив й я, адже, як може говорити про насолоду життя людина яка поступово намагається себе вбити? Яка не має тієї цінності, того сенсу для існування? Дівчина помітила це вагання, але все ж постаралась усміхнутися.

— Ти справді правий, я чомусь дозволила собі перетворитися на калюжку безнадії. Вчинила не розумно, ех — вона почала витирати светром своє замучане обличчя. — Ти знаєш як зробити так як ти кажеш? Я сумніваюся, що у мене вийде, з моїм то раком легенів.

— Ти знову мислиш негативно, не потрібно так. Зверни увагу на власні захоплення, почни вести щоденник, ти ж не ведеш записи?

Ого, Лео, що з тобою? Ти напевно зараз врятуєш людину, молодець! Ці слова, ці думки заставляли мене відволіктись від буденних проблем і це радувало. Я спробував усміхнутися, щоб надати своїм словам цінності та можливо впевненості, адже звучать вони як лекції безглузлого. Дівчина усміхнулася у відповідь і постаралась піднятися. Вона була не високого росту, десь 160 см. Виглядала, як здорова людина, тільки проводи апарату штучного дихання свідчили, що у неї проблеми з здоров'ям. В очах дівчини все таївся смуток але обличчя прикрашала усмішка, можливо не щира але все ж яскрава, як місяць за вікном.

— Мене звати Розалінда, Роза. Тримай це мій номер телефону, — вона дала візитку в руки. Працювала Роза менеджером, так свідчив папірець, — Старайся не показувати порізи, люди неправильно зрозуміють. — з такими словами вона показала на свою праву руку та спокійно направилась до виходу.

З ще більш задумленим стало моє обличчям і я повернувся до одинокого ліжка, та впав без сил. Ха-ха, вона ще й помітила порізи, не знаю чи варто написати тобі, Роза. Я заліз під ковдру в чому був, тому що не знайшов сили роздягнутись. Всерівно у палаті гуляв холод. Уф, чому в моєму житті ще більше почали з'являтися дивні люди? Мені вистачало як лікарів, так і стурбованих медсестер, які і в день і в ночі могли тебе зустріти за рогом і почати розпитувати. Що ж будем надіятись що це все не дарма. Я занадто позитивним став, невже жити захотів? З такими думками я й закрив очі, нарешті побачив довгоочікуваний сон.

На наступний день було ще більш холодно, чим вчора. Гуляв великий вітер, що зносив навіть слабкі дерева. Проміння сонця загубилось в маленькому куточку палати. Я нервово водив по клавіатурі в телефоні. То видаляючи, то відновлюючи текст. Як тобі написати? А-а, паскудно. За хвилювання та нерішучості я кусав собі губи. Вирішив скинути Розі миленький стікер з котиком і з надписом: " Ні! ", тобто з привітанням. Через п'ять хвилин, не очікуючи отримав відповідь:

— "О, салют! Ти ж той самий хлопець з коридору, так же? Я так чекала коли ти мені напишеш! Давай знову зустрінемося?"

Мене здивувало, як наявність повідомлення, так і власне зміст його. Я не очікував що дівчина відповість, ще й так. "Ух ти, цікаво." — з цими словами присів щоб випити води. На тумбі були розкидано таблетки, як завжди. Але я знову це проігнорував. Гладячи себе по голові довгенько думав, щодо відповіді. Але через деякий час дівчина отримала відповідь:

— "Так, я той самий. Коли тобі зручно?"

Чому мені так важко вдається спілкування, навіть через інтернет? Так думаю ще складніше, адже людина не забуде твої слова або може помітити помилку. Ці думки заставили мене покласти телефон на подушку та відкрити блокнот.

На білому аркуші з'явилися маленькі милі рибки на ніжно голубому фоні морської води. А поряд запис: "Життя це як безкінечний глибокий океан — ти пливеш за течією або ні, тебе уносить то на дно, то на верх до сонця. А ти просто маленька, жалюгідна рибка. "Я ще за півгодини дивився на свій мивовільний малюнок але все-таки поклав блокнот на тумбу. Тепер залишається дивитися до гори, туди, на стелю, яку прикрашають трупи мух.

Телефон задзеленчав від нового повідомлення. Глибоко вдихнув та не схочу взяв, щоб глянути. То було нове повідомлення від Рози:

— "Супер! Чекаю тебе на місці де ми зустрілися о 17:00."

Через пару секунд воно було змінене в якому ще додалась фраза: "Давай без запізньень".

Це не сильно радувало. Напевно, тому що на годиннику вже була опів на шосту, тобто я вже запізнювався на пів години. Та ще й на голові бардак, так само потрібно було б перевдягнутися. Але чомусь мене це найменше цікавило. Я злегка розчесався та під погляд Микити розвернувся до виходу.

Майже доторкнувшись до ручки дверей моїх грудей відвідав незтримний біль. Забракло повітря. Я, немов тонув – старався вхопитися за, хоч маленький клптик повітря, що врятує слабкий організм. Порадуючи себе поцілунком з інгальтором, який постійно був зі мною, стало краще. Напади стали частіше, а біль важчою. Я перестав помічати такі не гаразди, тому не буду псувати записи цією біллю.

— Якщо мене буде шукати медсестра щоб поставити крапельницю чи прослідкувати, як п'ю таблетки, то я в кінці коридору, біля вікна на лавці, окей? — з такими словами не отримавши згоди, вийшов до коридору. Було начхати на інших.

Роза сиділа в телефоні саме де писала зустрітися. По ній не скажеш, що вона чимось не вдоволена. Дівчина спокійно гортала соц. мережі, навіть не помітивши, як я прийшов.

— Це твоя фішка — запізнюватися на зустрічі? Чи це стосується не тільки тебе? — пробурмотіла вона.

— Пробач, я не помітив твого повідомлення. – я наважився сісти поряд з нею посунувши апарат, який допомагав дівчині вільно дихати, та почав грати з незаплетиним волоссям, як дівча на першому побаченні. — Ти про щось хотіла поговорити?

Роза з захопленням покинула телефон та сіла зручніше, дивлячись прями́сінько в очі. Вона хоче мене з'їсти? А, ой, куди я прийшов? Злякавшись різких рухів, зміг лиш викрикнути:

— Щ-що?

— Думаю ти казав правду.

— Правду? Стосовно чого?

— Не тупи, стосовно мого життя. Цей останній місяць потрібно прожити, як омога красивіше і набагато цікавіше, чим минулі дні, хоч і з апаратом штучного дихання. Це ж твої слова, чи не так? — на ній з'явилася хитра усмішка, яку прикривали трубки.

— Так це мої слова, але що тобі потрібно від мене?

— Допоможи мені з цим. Ти найбільше розумієш як мені...

— Стій, почекай. Так, можливо я найбільше тебе розумію адже сам хворію, не просто так я у лікарні, на жаль. Але все-таки ти мені це говориш, хоч і знаєш про мої порізи на руках? І можливо з від ци про моє небажання до життя?

Роза присіла, поправивши своє волосся почала дивитися в даль, у коридор. Там в кінці прибиральниця мила підлогу, медсестра поливала злегка пов'ялі рослини по боках коридору, а чиясь мама поверталась в палату з вечерею. Розалінда почала сумніватися в своїх словах, так здавалося мені. Хотілось попросити пробачення але вона опередила:

— Так, ти правий, я ж помітила порізи. Але саме це мене найбільше мотивує, можливо перед смертю, зможу допомогти незнайомій мені людині полюбити життя, якого я скоро позбавляюся ?

— Що? Ти про взаємодопомогу?

— Щось схоже, — вона завагалась, тепер це точно помітно, — пробач, можливо я не правильно вчиняю але все ж, давай спробуємо?

Це звучало як прохання стати їй хлопцем, так принаймні здавалося.

Я сидів спантеличено дивився на неї, яка саме напевно вже збиралась заплакати, адже сама ж загнала себе в кут.

— Я не знаю чи в мене це вийде... я знаю тебе тільки шість годин, про що ми говоримо?

— Так звучить, немов я планую з тобою зустрічатися, — вона, неначе прочитала блукаючі думки і тепер озвучує мій страх, — Ні, я хочу стати тобі другом і прошу в тебе допомогу закінчити свою розповідь красиво... ну, своє життя. Так само ти можеш полюбити своє, поважати той факт, що ти можеш насолоджуватися повітрям довше, чим я.

Тепер перед очима немов пазли склалися до пари. Все стало на місце. І у мене в середині загорівся вогник надії. Вогник сподівання, що це все можливе.

— Давай.

Я дав свою спітнілу від хвилювань руку і, як в ночі спробував видавити з себе посмішку. Дівчині це сподобалось, не помічаючи знервованість вона легенько вдарила

по руці, відаляючи її та схопила в обійми. Цього мені давно не вистачало. Апарат штучного дихання на щастя не завдив нашому близькому контакту. Він спокійно заховався по бік.

— Ти ж напевно знаєш секретний вихід, то давай підемо вип'єм по чашці кави у новій кав'ярні що поряд з лікарнею. Її багато хто хвалив...! — Розалінда з захватом почала бурмотіти собі під ніс ці слова а я ще більше здивувався такій енергійності.

— Пробач, — зупинив її своїми словами і зняковівши відвів погляд, — я б залюбки але мені потрібно повертатися. Зараз я маю бути в палаті і чекати на медсестру.

— А, ой, це ти пробач! Звісно, повертайся назад. Завтра можливо ще зустрінемося, взагалі раптом що пиши мені, — вона ніскілечки не образившись, ще з більшою усмішкою продовжувала дивитися, — доречі, я сама, то блогер, якщо тобі цікаво було б почитати про мене, я скину тобі силку на нього, не проти?

— Не проти, скидай.

— Добре! Тоді...

— Так, до зустрічі.

— До зустрічі, дякую тобі!

— Не має за що, — з цими словами я піднявся і поспішив в палату, до свого, старого ліжка.

Було вже всерівно на реакцію дівчини, вона на мою думку залишилась з усмішкою, гладила трубки і про щось думку гадала. В платі все лишався холод та тиша, не було радості.

Годинник бив дванадцятую ночі. Було темно, адже всі вже спали. Медсестру Зою підмінила Стефа, нічим не краща, хіба що десть на пару років молодша. Вона не спала, сиділа і записувала записи в медичні книги, як і належить. На диво я також закусав і бачив вже сьомий сон. Напевно через те, що сильно втомився за день, зустріч з дівчиною виснажлива робота. Хоча у медсестри випадково впала чаша з олівцями і цей шум розбудив. Тепер я сидів сонний, та спантеличений дивився на вікно. Нічого нового.

Раптом в зір впав апарат, що вимірював серцебиття, він показував норму, як для людини. Це здивувало, тому, зацікавлено, я встав та схопив хлопця за руку перевіряючи таким чином температуру. Вона була доволі теплою. Він, немов просто спав. Тому спокійно я вирішив натиснути на кнопку виклику медсестри. Напевно вона почула це, але прийде більш за всього через пів години, адже заповнює документи, або збирає олівці з підлоги.

— Д-де я? Хто т-ти? — пролунали налякано, та тихо слова з вуст хлопця.

У нього були темно карі очі, які нагадували львівську каву з двома ложками цукру та з присмаком гіркоти. Я навіть не помітив його густі, насичені брови та маленькі вії, які були також темними. Голос хлопця був грубим і молодим, від охриплості, різкості сказаного Віктора мою шкіру охопили крихітні мурашки. Ва-ау... який сьогодні прекрасний день, день ще більшого знайомства з людьми, які можливо можуть змінити мої сірі будні.

4 розділ "Перший подих увічі"

— Деякі люди настільки впливають на наше життя, що ми вже не можемо згадати яким було життя до них. Алан Джо Персиваль Тейлор

Моє шоколадне волосся гоїдав прохолодний вітер. Під ногами хлюпотіли брудні калюжі. По старих темних деревах стрибали бадьорі горобці, під звук крапель дощу, які не поспішаючи опадали додолу. Навколо було тихо, десь лиш гучно проїде автомобіль, дасть подихати запахом бензину. Я тримав у своїй правій руці недокурену цигарку, вийшло позичити парочку, а в лівій вже звичну чашу з кавою.

Мені потрібно познайомитись з Віком але перед цим мені потрібно зустрітись з Розою, я ж їй пообіцяв прожити цей місяць незабутньо, ех. Як же це зробити? Хм... потрібно показати хороші місцини в лікарні? Я — людина яка була в ній не один раз, тому можу назвати місця які хотілось відвідати і насолодитися ними, хоч це і лікарня — будівля де деякі люди зустрічаються з смертю. Під такі думки, що правили в моїй голові, моя рука випустила викурену цигарку та одноразову склянку в смітник. Ще пару хвилин насолоджувався нудним буденним краєвидом, поки сідниці не почав пестити мороз.

Зайшовши у відділення я зустрів нових пацієнтів, які досі вивчали відділення та захопотану медсестру Зою. Так звані новачки були не новим для мене, не дивували, деякі наважувались підійти і запитати або навіть сплутати з лікарем але ось медсестра — диво дивне. Сьогодні ж мала чергувати Світлана — третя медсестра, не високого росту, блондинка, відповідно ще та сучка та з нею ніхто не знаходив спільної мови. Можливо й то на добре, що все ж Зоя вийшла, хоч вона нічим не краща.

На щастя в неї не потрібно було питати, вона сама покликала мене, коли сіла за документи нових:

— Ей, Леонід, а ну ка йди сюди!

Від цих слів в мене пішли мурашки по шкірі, адже це було не очікувано та доволі таки голосно. Її суворий погляд лежав на моїй спині, та так і різав його з пітишка. Мені кінець, якщо я не підійду до неї. Що вона від мене хоче? Не вдасться пожити, хоч трохи добре.

Я почував маківку та повільно з страхом обернувся до Зої. Мені поправді так то страшно не було, що я її знаю не один день, що вона. Бувало, що Зоя прикривала моє куріння та попивання великої кількості кофеїну від лікарів, чи прогули медсестри я закривав від них. Тут діло товариське.

— Ну, що потрібно? — я став напроти неї, обперся об стіл та почав дивитися то на неї, то на документи, що лежали під ліктями, мабуть за звичкою.

Це були медичні картки нових пацієнтів, одна з яких належала Віктору. Звісно саме ця й найбільш зацікавила мене. Я старався не подати виглядом, що читаю і все ж дізнався де що цікавеньке.

— Мені потрібна твоя допомога, — вона помітила, що я цілювся на медичні картки, тому швидкоруч схватила їх та кинула під стіл.

Там мала бути поличка, на ній частіше лежали речі медсестер. Наприклад, як сумочка, пачка печива чи тістечок, косметичка (й дзеркальце відповідно). Але якщо бути чесним, те місце хороше, щоб щось заховати. Як в цей раз вона заховала картки.

— Я про тебе не мало знаю але думаю твій характер та минуле не вплине на цю справу.

Тепер її погляд став більш жалісним, та й тон м'якішим. Можна було б сказати, що вона сильно втомилась, просто не показувала це іншим. Дійсно, вона не молода, так ще й така робота, яка випала їй зараз — не з легких, просто посидіти не вийде.

— Ось дивись, це приклади малюнків. Потрібно зібрати дітей по лікарні та попросити намалювати, ще й потім сфотографувати їх. Тема: "За що ми вдячні лікарям". Зрозумів? — в її руках лежав згорток малюнків. Їх було не багато та по них було помітно, що малювали діти.

— Але ж до чого тут я? Я ж просто пацієнт, такий як і всі, чому саме я маю бігати?

Ці питання не сильно навантажили медсестру, вона просто гучно вдихнула. Я не сильно хотів допомагати але розумів, що необхідно тому що в цій лікарні побуваю, ще не один раз та й вона не звільниться завтра. Потрібно ж тримати друзів серед персоналу. Диви бо врятує, як рятувала раніше.

— Ех, так, ти можливо правий. Але це тобі, щоб було не нудно. Всерівно, що робиш, так це члени пинаєш цілими днями. А тут тобі така робота, дивись можливо друзів серед молодших нахватаєшся, — вона усміхнулась та підморгнула, я лиш закотив очі назад, — добре, добре, що ти хочеш у відповідь?

Після цього питання я задумався. А що? Це ж яка вигода! Тільки потрібно подумати, що просити, у мене ідей нуль. Хоча можна було б попросити мед. картку Віка але ж я й так все побачив. Подивившись ще пару хвилин на її руки, в яких досі лежали малюнки, я мовив:

— Гаразд, я зроблю це, у відповідь з тебе бажання. Що попросити я ще подумаю, діло серйозне, як не як.

— Добре, а тепер тримай таблетки, крапельницю я поставлю вже увечері, — вона віддала малюнки та пігулки мені, а сама взяла документи, щоб покласти їх на місце,— берись за цю справу зараз, потрібно зробити до кінця тижня.

Після цих слів Зоя пішла у медсестринську, адже тільки, що почався тихий час у відділенні. Я ж почав розмірковувати, що робити далі. До кінця тижня три дня, потрібно зробити реально поскоріше, бажано сьогодні/завтра, щоб забутися. Тільки я не знаю, як це зробити...

Я присів на лавку біля своєї палати, обперся об стіну та закрив очі. Не люблю мати справи з компаніями, не важливо чи це дорослі люди, чи, як в цьому випадку з дітьми. Це багато шуму, галасу та й проблем не мало, особливо з моїми раптовими нападами. Ще й поки вмовиш намалювати, а потім ще й розповісти, що саме малювати той і рак на горі свисне. Але я погодився, так що діватися немає куди.

Просидівши так ще зо пів години, я вже почав куняти але до мене в голову несподівано прийшла ідея. За цього сів випрямивши спину та граючись з своїм каштановим волоссям здумав. Швидко вийняв з кишені телефон та обрав контакт Рози. На екрані з'явилася репліка: "Чекаю на задньому дворі , є розмова." Ай дійсно зараз вона б могла мені дуже допомогти та ще й самій накрутити підписників на цій добрій справі. Я схватився і що є сили побіг на місце зустрічі, хоч причин поспішати немає адже це зустріч з дівчиною, поки вона збереться так й день пройде.

Знову, як вранці — брудні калюжі під ногами, шум та високі дерева. Лавка була мокрою та холодною але я на неї сів. Почав хлюпотіти водою, що під ногами та бездумно дивитися на гору. Там, лиш безгране блакитне небо, мов полотно художника, його прикрашали білосніжні хмаринки. Он пливла хмаринка немов у формі метелика. Вона була великою та по своєму красивою. За нею, в такт йшла хмарина у формі змія — така ж довга, з великою головою на початку й темна, мов київське пиво. Мабуть скоро буде дощ, а можливо і гроза.

— Щось трапилось? — від цих слів у мене, аж кров у п'ятки пішла, настільки неочікувано з лікарні вийшла Розалінда.

Вона була в теплому халаті, у в'язаних шкарпетках та з навушниками на плечах. Руки знаходились у кишенях, нервово щось перебирали. В її очах був страх, вона напевно хвилювалася, чому я так несподівано її покликав. З червоним волоссям грався неслухняний вітер, це виглядало красиво.

— У мене є до тебе пропозиція, — похлопав по місцю поруч, вона помахала головою. Напевно не хоче сідати, тому що місце холодне та вологе. Це тільки у мене може вистачити хоробрості та байдужості до себе, щоб сісти на таку лавку, ще й не примостивши щось під себе.

— Дивись, у мене є малюнки, які намалювали діти. Потрібно намалювати ще декілька та сфотографувати з ними дітей у компанії. Тема: "за що ми вдячні лікарям.",— вона задумалась, тому я додав, — Я хотів показати тобі вдалі місцини в медичному закладі але все-таки, як щодо зробити ще одну хорошу справу в останні дні?

Вона не довго думала та швидко промовила, перестрибуючи з ноги на ногу:

— Бр-р, добре. Ідейка хороша — згодна, я б ще й виставила пост у соц. мережі, це й підписників назбирало, й взагалі цікаво.

— Вірно, тоді я надам цю роботу тобі?

— Давай та пусти мене всередину, я поспішала до тебе тому й не одягнулась тепло, а ти ще й затримуєш, — не витримала вона.

— Окей, на тримай малюнки. Щоб до кінця тижня було готовим, чекаю на результат — підморгнувши сказав у відповідь.

— Добре, добре.

Після цих слів вона забігла у лікарню. За нею, мов пісня з даху опали краплини дощу. З кожною хвилиною він посилювався, тому я не витримав та побіг за Розою слідом. Її звісно не наздогнав.

Зайшовши у палату, всі були на місці. Микита задротив, а Віктор мовчки дивився у стелю, про щось думав або мені це просто здалось. Поклавши куртку в тумбу я присів напроти Віка, той не звернув уваги.

Вікна були з одного боку мокрі за дощу, підвіконик також, адже шибки — не нові. Це розслабляло, як спокійна музика. Такий краєвид також можна було назвати піснею — піснею дощу. Я схватив блокнот та воду, фарби з олівцями. Почав водити по аркушу пензлем. Я не зважав на інших уваги. Було всерівно, просто дихав цим листком але тепер це не просто білий аркуш, а малюнок. На якому виднілись хмари, білі хмаринки на ідеальному полотні — небі. Це те, що я бачив на вулиці. Поки я малював, за моїми урівноваженими помахами рукою слідкував Віктор. Він мовчав але був у захваті. Це помітив і я.

— Цікаво?

Вік просто протягнув руку, щоб подивитися, що намальовано. Він дійсно був зацікавлений, навіть дуже, неначе зараз побачить оригінал картини Ван Гога.

— Там не вистачає, лиш фрази, я її недописав, — після моїх слів, хлопець подивився з питанням самісінько у очі, — люблю додавати їх до малюнків, не знаю чому - подобається... так, про яку я? Ха.

Я задумався та зиркнув ще раз на малюнок:

— Ххмари вони, як люди. Ти не знаєш звідки вони, які новини тобі принесуть та чи закінчиться їх візит добре.

Потім стало тихо. У відділенні досі була тиха година. Навіть Нік поклав телефон та вирішив поспати. Віктор задумлено подолав тишу:

— Вау.

Його голос був такий ж прекрасний, як і вчора. Я зрозумів, що здивував хлопця, це неймовірно радувало. Але цікавість брала над мною контроль:

— Ти справді зробив самогубство? — хотілось перевірити побачене в медкартці - інтрига була битою по спині, яка могла лиш мовчки нити.

Віктору не сподобалось поставлене питання і він обернувся до мене спиною, таким чином показуючи, що від нього відповіді він не почує.

— Я не для того, щоб тебе засудити чи почати ображати, — не збирався здаватися, тому продовжував наполягати на відповіді, — подивись, будь ласка.

Хоч в ці слова прозвучали жалюгідно, всерівно я стояв на своєму. Моя рука підняла рукав светру на іншій руці. Було темно але не численні порізи можна було помітити. Деякі були свіжими, на них застигла темно-вишнева кров. Вік не з хочу обернувся та заляк на місці. Він був здивований. Між ними запанувала тиша, тиша — найкраща мелодія з усіх почутих.

5 розділ "Зваблива відповідь"

— І погляд твій - він вартий більше мільйони слів. Святослав Вакарчук.

— Чому? — у Віка був стривожений голос, такий беззахисний та наляканий.

Він обернувся до мене обличчям та рукою повільно доторкнувся до ран, щоб переконатися у правдивості побаченого. Доторк злякав мене, я здригнувся, по худому тілу пройшлись мурашки. Відповідати не хотілося, що ж я скажу? Що просто нудно, чи почати розповідати всю свою історію, починаючи з пелюшок? Ні, я не хотів ні брехати, ні читати реферати та взагалі щось розповідати. Тому почалася гра: "хто перший скаже".

Тиша панувала недовго, Віку було цікаво не менш чим власне мені, тому він перший здолав мовчанку:

— Ти тільки таким способом?

— Я не буду відповідати, поки ти не даси відповідь на моє питання,— це прозвучало злісно, та й на обличчі були тільки серйозні риси.

Віктор звісно не хотів відповідати, він би втік від запитання, якби не переконався зараз у моїй впертості. Поки хлопець підбирав слова, я запалив цигарку. Ситуація була важкою та й кури востаннє вранці, тому терпінню було кінець, що щодо цигарки, що щодо Віка. Зараз би ще каву випив, як би не розмова. Я відвів руку Віктора від своєї й присів на підлогу, нахилився до хлопця.

— Ти debil, — ці слова не здивували того кому вони були адресовані. Він навіть з злістю вдихнув, мабуть хотів почати виправдовуватися але цьому завадила різкість — я неочікувано встав та направився до виходу. Мені може попасти за цигарку, потрібно поважати інших.

— Пробач, — ледь почулося за спиною.

Віктор не хотів, щоб так склався наш перший діалог. Він багато за що вдячний мені, адже саме я покликав медсестру коли він прокинувся, тільки я можливо зможу його зрозуміти або йому допомагати далі але Віку було страшно, він боявся людей, він боявся себе, так принаймні думав я.

Не почув його слова, безтямно вибіг у коридор. Це дивно виглядало, ще й з цигаркою в зубах. Пощастило, що ні на кого не натрапив. Я хотів занотувати свої думки в зошит, але він лежав у тумбі, що в палаті, а повертатись бажання не було. Махнув рукою направився до виходу по бажаний кофеїн, записати свої думки можна й в нотатках, що на телефоні, це не проблема.

На вулиці було холодніше, чим вчора. Природа повільно засинала, пожовкле листя в основному лежало на землі. По бордюру стрибали голодні горобці, голуби, а й інколи можна помітити криво лапу ворону, яка суворо охороняла власну територію під кленом. Вуличну тишу могло подолати тільки шум авто, людей у квартирах, які можливо роблять ремонт або просто займаються буденними справами, та дітлахи на майданчику. Я присів на лавку, на якій сидів частенько. Смальнув недокурену цигарку, поласував кавою та глянув на небо. Рука відпустила склянку та самовільно потягнулась в кишеню по телефон, відповідно я опустил обличчя до екрану.

На екрані почали з'являтись слова, фрази, які можливо могли передати те що я хотів. Але не встиг дописати, як мені на ноги впав камінець, важкий та холодний. Піднявши голову, я побачив ту кого зовсім не очікував. Це була Роза серед дітлахів,

які крутилися як курчата коло квочки у курнику. Це водночас розізлило та здивувало мене.

Згадавши, що я передав прохання Зої Розі заховав телефон назад у кишеню. Викинувши другу цигарку в смітник та залишивши недопиту каву, піднявся, щоб направитись до неї. Вона помітивши це показала жестом, щоб я сів назад. Ще пару хвилин Роза ходила біля дітей, збирала папірці, вказувала, що далі робити. З неї вийшов хороший би командир, вожатий, вихователь чи вчитель. Діти її залюбки слухали, не сперечалися, навіть не вередували. Потім Розалінда сказала їм щось не гучно та направилась до лавки, де сидів спантеличений я. На мої ноги, як раз примостився Той заборонений чорний кіт, я зрадів та ніжно гладив його, на диво чисту, шерсть. Котик тихо муркотів.

Дівчина присіла поруч та теж крізь слова гладила Забороненого.

— Я вже збрала дітей та їх малюнки. Лишилось зробити тільки фото.

Вона змучено усміхнулась. Її вираз обличчя нагадав Зою, мені стало шкода дівчат (хоч Зою ліпше назвати жінкою). Мій погляд ліг на чистий аркуш. Рука сама по собі потягнулась по нього.

— Можна я також намалюю?

Роза здивувалася але не сильно показала подив, просто мовчки віддала папір та поклала за моє вухо олівець.

— Гаразд, малюй. Коли закінчиш приходить до гірки, там я хочу зробити фотографії. Думаю ти зможеш довершити фото своєю присутністю на ньому, тільки кажу заздалегідь — без кислої міни!

Вона злегка усміхнулась та показала жестом усмішку. Тепер з'явилося завдання намалювати. Я хоч і був здивований власним вчинком, всерівно нахилився та почав водити по аркушу.

Погода почала нити, на небесах з'явилися сірі хмаринки. Навіть у липні так часто дощ не йшов, як оце зараз. Роза схопивши апарат, який був, немов хвостик життя, більш активно почала збирати дітей у пози для того, щоб їх сфотографувати та, що є можливість дивилась на мене, очікуючи на мій малюнок, якого не вистачало для того, щоб закінчити всю роботу. Я вже майже закінчував, не вистачало тільки мого улюбленого — влучних та розумних фраз.

Раптом під моїми сідницями, в кишені, завібрував телефон — прийшло повідомлення. Я злякався але відклав олівець та аркуш, щоб подивитися. На екрані висвітилося:

" — Дякую, за ці прекрасні роботи! Я ними задоволений. Перейдемо до головного? Яка картина твоя улюблена? Або точніше якою ти міг би поділитися?" — це були слова власника музею.

Хм, якою я міг би поділитися? Стій, а в мене взагалі є картини, які б я міг віддати комусь? У мене ж тільки скретчі у блокноті або у особистому щоденнику. Ех, скрутно. Напишу, як є. Я почав швидко набирати текст. Це не забрало багато часу. Подивився, ще раз на малюнок та мене, мов блискавкою вдарило. Лео, на тебе

ж чекають! Але після цього не з'явилося ідей, щоб написати. Тому я вирішив глянути у вікна лікарні.

На першому поверсі, де мав бути гардероб, ходила жінка, охайно дивилась за порядком. Вона щось бурмотіла собі під ніс, можливо щось сталося або когось цікавого зустріла. Поверхом вище на підвіконні сиділа маленьке дівча. Вона дивилась у вікно, в даль. Мабуть зацікавилась боєм горобців. Які доречі знайшли кусень цвілого хліба з смітника та ділили між собою. Їх було п'ятеро, а шматок не великий, тому мабуть це нічим хорошим не закінчиться. Дівча так само думало, але продовжило уважно дивитися. Ледь помітив, що її очі були мокрі від сліз, вираз обличчя не відображав щастя або хоча б нейтральності. Я згадав Віктора, який лишався невідомим для мене але якого, без додаткової інформації, я розумів. Розумів, як брата, брата по нещастю.

Точно! Я аж підстрибнув та став, щось писати на малюнку. Тепер на білому папері було намальований інвалідний візок у якому сиділо серце, поранене, все у бинтах. Воно було приєднане до апарату, який міряв його биття — серцебиття. А зверху була фраза: "Я вдячний лікарям за те що, б'ється моє серце та воно здатне любити." Потім ввипер та написав по новому: "Я вдячний лікарям, за стукіт його серця." Не хотілось розписувати, на це не вистачало сил, я втомився.

Поставали всі коло гірки, найменший — попереду, а вищі — позаду. Відповідно мене поставили по центру ззаду, я був головним та найвищим. Взяв собі біля ніг дівчинку, якій приблизно шість, в неї у руках теж був малюнок, дитячий але гарненький. Пару хвилин і Розалінда дала знак, що готово.

Відповідно я вже стояв поряд з нею, а діти побігли гратися у піжмурки. Роза зробила всі фотографії привабливими, ще й пропонувала відреагувати або вибрати де краще.

— Дивись, цю фотографію візьму собі, а ці дві можеш віддати медсестрі. Як на мою думку, я зробила, те що мала, фух.

Вона показала помахом на екран, на якому було видно вдалі знімки. Я літав у небесах, не був уважним та зовсім не почув дівчину. Вона вдарила мене по потилиці та сказала:

— Не лови гав, все таки це твоє завдання було — підготувати фото, не мені воно потрібне! – було помітним, що вона розізлилась.

— Пробач, задумався, — я відчув себе винним за цього, — добре, дякую, ти вправно зробила всі фотографії, я тобі дуже вдячний. Скинеш мені фото, а так якщо ти не проти то піду я до себе.

— Добре, добре. Ще потрібно дітлахів у відділення відвести, але мені твоя допомога не потрібна, тому йди. Раптом що пиши або телефонуй.

Вона штовхнула мене об плече та направила до входу. Не хотілось протирічити, тому піддався поштовху, пішов у середину. Я довіряв Розі — вона справиться з дітьми.

По дорозі зустрів на лавці дівчину. Їй було десь, як і Розалінді. Її коротке біляве —

пофарбоване волосся не торкалося плечей, з ним грався легкий вітер, який заходив з дверей. У її руці був телефон, вона бавилась з розмальовкою по цифрах. Раптом її застібка з волосся впала додола. Вона була маленькою, червоною з полуничкою. Я зловив її, як та падала та зустрівся з рукою дівчини.

— Оу, дякую, — мовила засоромившись вона.

— Не ма за що.

Дівчина придивилася до моєї красивої куртки. Вона була джинсовою, з чорним малюнком на ній. Намальованим був кіт, у нього були бездоганні, великі очі.

— Ти сам намалював цього кота?

— Так, — я здивувався такій легкості.

— Дай свій номер телефону, — вона простягнула свій мобільний, — красиво вийшло, сама б собі таке хотіла.

Тому набрав свій номер, не питаючи. Я був радий, що все частіше мої роботи цікавили людей. Дівчина помахала у слід, як я направився все ж куди збирався.

У палаті було тихо, як завжди. Нікіти не було, мабуть на пізній перев'язці. Віктор лежав у роздумах мовчки обличчям до мене. Я поклав все з кишень на тумбу та приліг на ліжко, за цим дивився знову-таки Вік. Він мовчав, мовчав і я. Я втомився, відмовився навіть листати телефон, відповідати замовнику, просто дивився у сіру стелю. За вікном темніло, відповідно темніло й у палаті. Часу з дітьми забагато було, тому не встиг й помітити, як день підійшов кінцю. У животі бурчало, цей звук долав тишу.

— У тебе буде закурити?

Це пролунало не з моїх вуст, а з Вікторових, тому я, якому було адресовано питання здивовано зиркнув на нього.

— Невже ти куриш? Чи вирішив почати?

— Я курю вже давно.

— Зрозуміло, — я розслабився та знову перевів погляд доверху, — але ж ти знаєш, що тут палити неможна.

— Сказав мені хлопець, що нещодавно збирався тут запалити але я знаю. Можна ж вийти на вулицю?

Він був схожий на нещасного кошеня, який хотів їсти. Віктор би зробив все, аби смальнути — це було зрозуміло.

— Ти осилиш ходьбу?

— Так.

Він піднявся, з важкістю але його бажання було сильніше, воно п'яніло, сліпило та не могло дати всидіти. Віктор був ростом десь в 170 см, худий та змучений, з кудрявою зачіскою. Вік був неймовірний навіть коли йому погано. Коло вуст вже почали рости вуса але це також надавало красу.

— Не проти скласти мені компанію? — він простягнув руку.

Я й сам хотів закурити, хоч який не був втомлений. Тому піддався його звабливому погляду, взяв за руку. День сьогодні не закінчиться, ех.

6 розділ "Малюнок душі"

— Кожному потрібна людина, для якої хотілось б старатися. Х'юберт Селбі "Реквієм за мрією"

Небо було чисте, без хмар, тому зорі сяяли, як маленькі ліхтарики. Серед цих маленьких світлячків виднівся великий, красивий місяць. Сьогодні він був повним. Це видовище дивувало. Хоч такий небесний краєвид можна побачити майже кожної ночі, всерівно кожного разу він заворожував. Але це стосується людей психів або яким просто нічого робити. Іншим це було не цікаво, місяць, як місяць, а зорі, як зорі. Що може бути захоплюючим в цьому? Це буденність.

Дим від цигарок зливався з небом. Вода з труб спокійно текла до низу, на землю — на засохлу траву. Ми стояли поряд, на відстані витягнутої руки. Вуличні пси примостились біля сміттевого баку. Тхнуло але собакам хотілось тепла, десь заховатися. Я закрив очі та розслабив голову, поки Віктор не зводив погляд з зірок. Було зовсім тихо. В лікарні всі вже спали. У будівлях, що були поруч, десь за декілька метрів від огорожі, також, тільки у поодиноких квартирах горіло світло або просто увімкнутий телевізор.

— Що ти знаєш про мене? — дивлячись на верх сказав Вік.

Він поправив власні кучері та все таки опустив погляд на мене, я ж наважився підняти обличчя. "Майже нічого" — подумав собі. Але ця думка не відводила від відповіді, я не хотів, щоб наш діалог склався, як у минулий раз — невдало, коли питання були у пустоту, без відповіді.

— Я знаю, що тебе звати Віктор, тобі 19 років та ти мабуть самогубець.

— Тобі не потрібно знати більше, — він знову відвів голову, не хотів дивитися на мене, — та я не самогубець.

— Чому?

Слова Віктора не сильно здивували, адже ж я бачив порізи на руках, бачив рани але й інші вади тіла встиг оглянути. Вправду я бачив те що й інші, тобто обкладинку. Поранення, які не були сховані під одягом. Тому поки що я зберігав спокій.

— Що з тобою трапилось? По якій причині ти у лікарні?

На вулиці був осінній хмарний день. Було тепло, неначе бабине літо настало. Сонячне проміння падало на подвір'я школи. Хлопці стояли в тіні, лиш Віктор стояв на сонці. З його носа йшла кров, руки були червоні від ударів. Ноги ледь тримали, бійка була енергійною але вона не закінчилась, ніхто не знав, що буде у кінці. Точніше цього не знав Віктор, всі інші вже давно бачили перемогу супротивника, бачили, як той з гордістю витанцьовував грудьми перед дівчатам. Адже це він все вправно влаштував, він знав, що Вік встане в бійко заради своєї гордості. Це він напав неправдивими словами на хлопця, щоб Віктор викликав його на бійку. Це йому буде добре, якщо Вікторова кров, проллється по тротуару. Він — у вигравші, хоч й сам стікав кров'ю від руки хлопця. Він — Петро Жуйко, хлопець

з паралельного класу.

— Ха, що здатися готовий? Невже сил не вистачає?

— Дідька лисого, лиш через мій труп!

Віктор замахнувся кулаком в обличчя Петру. Крові на землі стало ще більше. Петько розумів, що зараз програє, що зараз стоїть на межі життя і смерті але йому не можна, не так він розповідав хлопцям.

— Чорт, червоний код, хлопці, тьфу, — він плюнув кров'ю, — червоний!

Він з хлопцями вже збиралися тікати, як криси з корабля, адже усвідомлювали, що Віктор сильний супротивник, а вони його недооцінили. Але юнак не дав їм втікти, він не міг. Тому ухвативши товариша Петра за комір олімпійки, з усією силою жбурнув його об стіну шкільного корпусу. Звісно, хлопець втратив свідомість.

Через декілька хвилин він помре від нестачі крові, яка змішалася з травою. Її було дуже багато. Інший хлопець та Петька ще більше злякалися, від чого залякли на місці. З одним було ще легше. Через двадцять хвилин недо бою, той валявся, як попередній на землі. Лишився головний — Петро. Він же навкарачки повз до входу у школу. Вік наздогнав його, це не забрало багато сил. Тепер він сидів на ньому та не обдумуючи бив його. Той не здавався, надав більше сил та опустив на землю Віктора. Він встиг ударити пару разів але Вік не дозволив продовжувати, поваливши Петька та ще з більшою силою продовжив бити. "Оце так міцний горішок" — жалівся сам собі Віктор. Він вирішив змінити тактику та почав душити, ухвативши своїми холодними руками хлопця за шию. Тому Петька вже валявся мертвий.

— Вкусись, мразото.

Сам Віктор теж впав, адже сил бракувало. Він також втратив не мало крові, зараз покине свідомість або помре, як інші. Потрібно було хоча б заховати хлопців але дихати було важко, тому ухвативши ножа якогось хлопця та обмалював свої руки порізами. На всякий випадок, щоб не було проблем. Вік дістав з кишені запальничку та вцілілу цигарку. Запалив. Це не рятувало але відволіктися зміг. Він став розглядати запальничку. Вона була маленькою, забарвлення — червоного кольору, яке з часом перестало блистити. "Можливо підпалити їх? Вони ж облили мене й себе бензином. Придурки, чи не так?"-, тільки такі думки були у голові, — "підпалю, а там вже що буде. Я можу легко переграти, то що пупок маленький, що й це зробити не можу?".

Поодинокий голуб стрибав поряд, він шукав наїдок та не думав, що це місце у скорому часі загориться вогнем. Віктор нахилився до Петра та натиснув на те що у нього було в руці. Загорілись й інші. Випадково вогонь потрапив Віктору на груди, які, як і хлопці були у бензині. Юнак почав гасити вогонь всім, що під руки потрапить. Це було не важко. Але Віктор був без сил, він впав, навіть не помічаючи куди, та й перед очима білосніжне сонячне небо

замінила тьма.

Він задумався. Від спогадів у Віктора помітно розбіглися мурашки по тілу. Він пам'ятав те, що було два тижні назад але не хотів розповідати - це було зрозумілим. Він хотів пам'ятати це, як страшний сон, не більше - це було очевидним.

— Була бійка, — пошепки сказав Віктор, що й я ледь почув.

Він дивився на небо, рахував зорі — яких безкінечне число. Вікторова рука лежала у карманах, та гралася тією самою запальничкою, поки інша тримала цигарку, яка вже майже закінчена.

— Ти програв? — відповів, я був ще більше здивований, та з обережністю продовжив, — тебе побили?

— Ні, я лишився переможцем.

— З ким ти бився?

— З хлопцями, з школи, — Вік кинув окурок на асфальт та з ненавистю його потовк ногою.

— І що ж ти з ними зробив?

Після цих слів все замовкло. Постало в заінтригованій тиші. Вона лякала та напружувала. Мене цікавило багато чого, але я мовчав — можливо ті хлопці теж потрапили в цю лікарню? А, як щодо порізів? Це йому хлопці навмисне так зробили? Ці роздуми заставили мене думати, що я не втомлений. Віктор неначе вивчаючи мене, дивився прям у вічі. Очі багато чого можуть сказати. По них я прочитав небажання Віктора продовжувати цю тему але всерівно продовжив чекати. Хлопець знову відвів обличчя, заховав й іншу руку в кишеню .

— Вбив.

Тепер у мене постало нове бачення на те, що я маю. Адже зараз я говорю не з просто хлопцем, а з вбивцею. Справжньою вбивцею, що недавно забрала життя хлопців. Шкіру вкрили мурашки, стало більш прохолодно.

— Дай цигарку, — подолав тишу Віктор. Він не дивився у очі, йому було соромно але й водночас всерівно на мою реакцію.

— Це вже третя. Як ти збираєшся відплачувати? — показав майже пусту пачку цигарок.

— А, ти як хочеш? Натурою? — Вік кинув мимовільну усмішку поправляючи волосся, з яким грав вітер.

— Давай, — я дав цигарку та продовжив вивчати реакцію хлопця.

— Кхм, я жартую.

Віктор швидко вихватив її та почав шукати запальничку. Після декількох спроб підпалити хлопець здався, зрозумів що закінчилась його безмірна рятівниця.

— Підпалиш, а?

— Добре, мені самому потрібно підпалити.

Я поліз знову до кишені, щоб взяти собі цигарку. Звідти злегка показалася ручка ножа, Віктор це помітив, але, хоч, як не цікавило, він лишив питання на потім, як я

свої. Поки він обдумував це, я нахилився до Віктора та підставив свою цигарку ближче до його. Наші погляди зустрілися. На стільки близько один з одним ми ще не були. Ніхто не зупиняв цей зоровий контакт — я не хотів підпалювати, а Вік відводити погляд. Все-таки Віктор не дав довго так постояти, доторкнувся до запальнички, підпалив. Але я не дав відвести обличчя, забрав цигарку у бік та прошептав, продовжуючи зоровий контакт:

— Ти, як місяць, — взяв за підборіддя хлопця, — красивий та такий таємничий.

Віктор здивувався, язик став важкий. Все навкруги зовсім зникло. Був лиш він та я.

— Д-дякую за комплімент, — Вік знайшов сили та міцно взяв за руку, відвів її, таким чином вивільняючи себе. Він глянув у бік і нарешті смальнув цигарку, — відчуваєш симпатію до мене?

Я не знав, що відповісти. Мені нічого казати, мовчав. Зараз й я не дивився на співбесідника. Тепер розмовляв з собою, в думках. Це питання важке, відповіді сам не знав. Мовби зовнішність приваблює але не більше й не точно, адже це може бути, як погляд художника, який хоче намалювати предмет, який вподобав. Я можу дізнатися щось не те про Віктора, що зстере бажання милуватися ним. Або мені він може набриднути, як набридає дивитися кожного дня на людей, яких я знаю. Ця мовчанка була незручною. Ми курили, мовчки поглинаючи спокусливий дим невідомості.

— До тебе приходив психолог? — пробурмотів я, щоб подолати незручності. Віктор все ж почув запитання, хоч було сказано занадто тихо.

— Звідки ти знаєш?

— Я бачив твою медичну картку.

— Невже за стільки років, що ти проводиш у лікарні тебе не навчило що картка це особисте, справа пацієнту та лікарів?

— Невже знаючи те що я не перший раз тут, ти не здогадався, що мені все можна?

— Все? Ти хорошої думки про себе.

— Ні.

Знову стало тихо. Ми оба не хотіли розкриватися на всі сто перед один одним. Важко було розмовляти. Питання залишалися у голові, а відповіді не долітали, липнули на тротуар.

— Я не хочу бачити психолога, це все, що тебе цікавило? — Вік нахилив обличчя питаючи, — Якщо так, то тепер моя черга питати.

Він потягув руку до моєї кишені, вказуючи туди:

— Там лежить ніж?

— Так.

— Покажи.

Мені забракло повітря, я відкашлявся та знову вдихнув дим цигарки. Я нікому не показував ножа. Ніж — той хто рятував мене коли погано, хоч і таким не хорошим

способом. Я задумався але вибору не лишалось. У нас схоже діяла схема — таємниця на таємницю. Тому я не поспішаючи вийняв ніж. Він мені дістався від мами, в результаті цього, я беріг його, як зіницю ока. Сталевий клинок виблискував на світлі ліхтаря. Руків'я було меншим за клинок та радувало своїм виглядом очі. Холодна сталь доторкнулась до руки Віктора.

— Як часто ти робиш порізи?

— Взагалі то твоя черга відповідати..., - у відповідь гордовите мовчання.

— Коли як, — після цих слів я заховав ножа. Це розчарувало Віка, адже він хотів краще його роздивитися та більше запитати.

— Зрозуміло, — Віктор задумався чи варто питати, але все ж не стримав себе, — ти малюєш ?

— Чому так думаєш?

— Куртка, джинси, малюнки для медсестри..., — перераховуючи Віктор доторкнувся до моєї куртки.

— Так, ти правий, — я взяв руку Віктора та поклав на кишеню, де лежав блокнот та поламаний олівець, — а що ?

— Можеш намалювати щось зараз? — Вік лишив руку на тому місці де вона була, хоч і я забрав свою, — мені просто цікаво.

— Що ти хочеш, щоб я намалював?

— Намалюй те що бажаєш.

Я кивнув та присів на власні коліна, щоб було зручніше. Не знав, що малювати, але хотів. Я дивився на Віктора, тоді знайшов, що хочу намалювати. Прикусивши олівець, промовив:

— Сумніваюся, що сьогодні я закінчу. Пробач, я втомлений .

— Добре, ми в одній палаті, тому покажеш закінчене пізніше. Сам спати хочу.

Я дістав блокнот, почав намальовувати. Напевно я виглядав привабливо у роботі. Волосся було розкуйовджене, його колихав легенький вітерець, як і Вікторове. З кожною хвилиною малюнок набирав краси та схожості на реальність. Це сподобалось Віку, він би дивився на це постійно — як художник малює те, що він хоче. Але він докурив цигарку та знову кинув собі під ноги. Віктор подивившись на мене, побачивши розуміння у очах, не питаючи розвернувся та пішов до виходу. Вік втомився від такої компанії, йому було важко зі мною. Мені також. Між нами було непорозуміння та межа невідомості, що все зупиняла.

Звісно я не образився на Віка, адже сам хотів вже піти але недокурена цигарка зупиняла. Подивився на прекрасне небо, яке продовжувало дивувати та потягнувся по телефон, у кишеню. Спершу я відчув ніж, тому міцно стиснув його — він мій скарб, мій талісман.

На екрані з'явилися пропущені повідомлення та пару дзвінків від Рози. "Я виставила пост з фотографією, подивися!", "Чому ж ти не береш слухавку?", "Я тобі дупцю начищу!": всі повідомлення були схожі на такі, їх було всього тринадцять. Мене зацікавив пост, тому одразу зайшов на сторінку до Розалінди. Це була

фотографія з дітьми, вона вийшла вдалою. Я залишив вподобайку та глянув на повідомлення, що щойно прийшло. " Привіт, давай поспілкуємося?" — це писав користувач criston. Хотілось дізнатися кого я зацікавив. Тому через п'ять хвилин надіслав повідомлення: " Привіт, давай , але ми знайомі?" . Після цього вимкнув телефон. Я не помічав коли розмовляв з Віктором, що на стільки втомлений. Цигарку нарешті докурив, тепер мене ні що не зупиняло. Тому поклав телефон та під сяйво зірок направився до себе в палату, на холодне місце.

По дорозі я зустрів Ксюшу — медсестру, яка мені подякувала від Зої за виконану роботу. Я її сильно допоміг. Тому з полегшенням та задоволений спостерігав за снами.

7 розділ "Дружній промінь тепла"

— Дружба - найнеобхідніше для життя, так, як ніхто не побажає собі життя без друзів, навіть якщо б він мав усі інші блага. Аристотель.

В палаті було шумно, адже Віктор відкрив вікно, щоб провітрити її. Ніхто цього не дозволяв але хлопець це зробив, щоб запуссти свіже осіннє повітря. Він не спав, ще з шести годин ранку, поки інші міцно спали. Цигарок в нього не було, хотілось але грошей, щоб купити не має, а будити за цього мене та ще й просити — було егоїстично та неправильно. Тому Вік просто мовчки дивився на вуличний краєвид.

Вуличні собаки зібралися біля смітника та білись за нещасного пацюка, якого ловили не далеко. Він маленький, як на таку компанію. На лавці, що біля під'їзду квартири, яка поруч з лікарнею сиділа бабуся та годувала котиків. Мужній чоловік лагодив автомобіль, поки його люба жінка готувала сніданок. Аромат з її кухні гуляв вулицею. Місто жило своїм безтурботним, спокійним життям.

Десь о дев'ятій я прокинувся. В мене на голові був бедлам, тому що вчора не провів гребінцем по волоссю. Одягнутий був у футболку, але ноги ніщо не прикривало. Тільки через те що холодно та через повідомлення, що щойно прийшло я і прокинувся.

— Доброго ранку, Вік, — обернувся до хлопця. Віктор не звернув уваги, продовжив дивитися на собачі бої.

— Доброго, Лео.

Микита ще досі спав. Тишу заповнював холод, з вулиці. Було свіжо, хотілось жити. Я потягнувся по телефон та став дивитися на повідомлення. Воно було від Розі:

"Добрий ранок, у мене є новини. Давай зустрінемося?"

"Доброго ранку , давай , коли тобі зручно?"

Відповідь не заставила чекати, дівчині, як і Віктору мабуть не спалось.

"Давай зараз?"

"Чекаю на дитячому майданчику."

Тому я почав поспіхом перевдягатися.

Одягнув вже звичні джинси та в'язаний светр. Цього светра в'язала бабуся. Він був красивим, темно зеленого кольору та з сердечком по середині. Виглядало доволі по дитячому, але це був подарунок від людини, яка любила мене та жертвувала собою заради хорошого життя. Я вже одягнув куртку та направився до виходу, але його зупинив Віктор:

— Лео, будь ласка, позич мені гроші. Я поста..., — я перебив хлопця на пів слові, мовчки кивнувши йому.

Добре розумів, що таке коли ти хочеш, але в тебе немає грошей щоб купити та надії, що кошти з'являться найближчим часом. Ще вчора я помітив, що Вік був розчарованим у собі, тому що не міг купити необхідні йому цигарки. По правді у мене також гроші вже кінчалися, лишилися тільки на один раз сходити у магазин. Але я вірив у себе. Викручусь, як це робив раніше.

— Тобі з наповнювачем?

— Угу, — Віктор був здивований, адже він й слова про це не промовив. Також злегка засоромився, хоч це не личило хлопцю, — мені сподобались ті що ми вчора палили, мм, смак схожий на ягідний. Але дивись на ціну, буду вдячний й за звичайні. Дякую тобі.

Я ще раз кивнув та все-таки вийшов з прохолодної кімнати. Перед цим вхопив олівець та блокнот, на якому почав малювати, уночі.

Вийшовши на вулицю, побачив вже звичний пейзаж — пустий дитячий майданчик, групка голубів, горобців та високі старі каштани, клени. Я присів на холодну вогку лавку. Подивившись навкруги та сьорбнувши кави дістав блокнот. Потрібно повернутися в палату поскоріше, щоб медсестра все ж поставила крапельницю. Вчора не гарно з цим вийшло. На листку вже вимальовувалося щось схоже на обличчя, воно було красивим, виглядало реальним. Мені подобався початок своєї роботи, я хотів намалювати, що є сили, краще.

Пухнастий чорний кіт визирнув з повороту. Він виглядав, як Той заборонений — такі ж людські очі, така ж блискуча шерсть і такий великий хвіст. Котик вмотивився поряд зі мною, він терся об мене, так і просячи аби погладив. Він муркотів але й чхав. — Захворів? — я поклав на коліна блокнот та однією рукою гладив хворенького кота, а іншою дивився у телефон.

Мені стало цікаво, чи відповів той незнайомець, що написав вчора. Вітер різко подув піднімаючи Забороненого шерсть. Він злякався та заліз мені під руку. Користувач все-таки відповів, я просто в той час спав.

"Ми зустрілися у коридорі, мені дуже сподобалась твоя куртка."

Пізніше, через пів години після цього я отримав ще одне:

"Можливо зустрінемося ще раз, в кращому місці?"

Я перестав гладити кота, задумався. Чому мені б не прогулятися з дівчиною? Тим паче, можна познайомити її з Розою, вона зрадіє новій подрузі.

"Доброго ранку, зрозуміло. Добре, де ти хочеш?"

Мабуть вона зараз спить, восьма година — раненько, щоб прокидатися.

Як тільки згадав про Розалінду, вона визирнула з виходу та помахала мені. Дівчина була змученою, не дивно, якщо вона не спала у ночі. Але всерівно Роза кинулась у обійми до мене. Я не був проти, обійняв її у відповідь та похлопав по спині.

— Сідай, — сказав та посунувся трохи в бік разом з чашою, залишаючи її місце. Дівчина обережно присіла та подивилася на бордюр. Її погляд там і заляк, — щось трапилось?

— Так, — вона вдихнула свіжого повітря та на одному подисі продовжила, — воєнне положення стає гіршим. Читала, що почали вже й інвалідів брати на фронт. Мені лячно.

Я задумався. Це дійсно лякало, як не як, загроза життю. Але все ж я не любив панікувати, просто варто бути готовим.

— Не бійся, — взяв її за плечі та наблизив до грудей, до кота. Почав гладити її по голові. Пальці заплутувались у дівочому волоссі. Вона ж здалася, розслабилась та пустила сльозу. Звісно Розі подобається ситуація, всі дівчати не були проти, щоб їх отак приголубили до грудей та підбадьорювали, тим паче такий красивий хлопець, як я.

— Вже й багато пацієнтів виписали з лікарні за того, що місць не вистачає, поранених забагато.

— Заспокойся, це й мало статися, лікарня то в Києві та й не приватна. Навіть у тих впевнений місць не вистачає.

— Я розумію, просто й так лікарі не славилися якістю роботи, а тепер же ще більше. Їм аби гроші та гроші, а здоров'я людей до сраки. Мені піти воювати, щоб зробили якісну операцію та ще й задаром? Навіть, тим не сильно щастить.

— Не варто. Ти не винна але можеш зробити краще для цієї ситуації, — я підморгнув їй.

— Як же? — Роза звісно, що здивувалась.

— Нагадай хто ти.

— Я звичайна дівчина, — вона задумалась, після чого різко сіла, неначе її осінило, — Авжеш! Я блогер! Я можу зроби краще іншим людям! Божечки, Лео ти найкращий.

Розалінда стала заціловувати мої щоки, вона була вдячна. Я ж погладив Забороненого та подивившись на дівчину, продовжив малювати.

Ми сиділи у тиші около пів години - я малював, Роза стрибала на місці від нових ідей, як оформити допис у соц. мережу. Я вже встиг намалювати більшу частину картини, удача продовжувала мені усміхатися.

— Роза?

— Що?

— Сьогодні тобі завдання, можливо краще сказати завдання на тиждень.

— Яке? — дівчину це зацікавило, вона виглядала, як маленький кролик — мило та кумедно.

Я взяв Того забороненого та поклав Розі на коліна. Гладючи почав пояснювати:

— Він захворів, — погладив голіву кота, — тому придивись за ним.

— Мф, такий злий хлопець, любить котиків, — Роза почала кепкувати та натиснула на мій ніс, — як мило!

— Не смій комусь сказати... та я не злий, — схопив дівчину за руку та повалив її на лавку. Моя тінь накривала Розу повністю.

— Та ну, доведи!

— Як?

— Хм, — вона задумалась та відвела погляд. Через пару хвилин міркування вона впевнено повернула обличчя та грайливо глянула, — ти повинен бути в мене на похоронах. Та тримай, ти маєш покласти його до мене, — вона дала старий фотоапарат.

Він був не доглянутим — весь у пилі, постраждалим від хорошого життя. Мабуть цій річі було більше десяти років.

— Ти рано себе хорониш, не покладу.

— Покладеш, я не питаю. Це, як останнє моє прохання .

— Добре.

Вона потягнулась до моїх губ, притримуючи обличчя руками. Її очі сяяли, вона хотіла поцілувати, хотіла мене але я її ні.

— Пробач, я піду до себе, крапельниця чекає на мене.

Я неочікувано встав. В голові завертілось. Розалінда налякалась та відскочила у бік, зачепивши склянку, що тихо впала на землю. Вона зрозуміла, що вчинила не правильно, їй було не зручно.

— Це ти мене пробач, Лео, давай покажу, як працює фотик? — Роза побігла за мною.

Наздогнала вже у фойє. Там було тепло, затишно. Жіночка сиділа за столиком та приймала верхній одяг. Вона взяла куртки Рози та мою, усміхнулась та обертаючись, щоб повісити, побажала хорошого дня нам.

Зайшовши у палату було тихо та звично. Микита складав пазли і це здивувало мене, адже щоб він не грав, це щось новеньке. Поряд з ним був Віктор, збирали разом. Вони не звернули увагу на нас, продовжували гратись пазлами. Я вказав Розі, що потрібно присісти на моє ліжко. Згодом вона слухняно, дивлячись на хлопців, присіла, куди було вказано. Я поклав на тумбу блокнот, присів поруч та почав крутити в руках Розин фотоапарат. Дівчина спокійно вихватила його з рук та почала пояснювати. Я уважно її слухав. Зрозумів майже нічого але запам'ятав, що з ним потрібно бути обережним.

Пів години розмови про дорогоцінну річ для Розалінди і вже медсестра поставила крапельницю. Ліки повільно стікали в мій організм, це не було приємним. Роза зрозуміла, що далі пояснювати не має сенсу тому побажаючи успіхів. Вона встала, щоб направитись до виходу але зацепила пляшку з водою.

Пляшка впала на Віктора, відповідно він злякався. Вода у пляшці була прохолодна, по шкірі побігли мурашки. Його светр промок, що аж набухші соски були помітні оку.

Роза одразу зреагувала на це — поставила пляшку назад, щоб не витікло все та промовила:

— Знімай швидко светр. Я повішу на бильце ліжка та він швидко висохне. Пробач, пробач!

Він сидів та мовчав. Вік був не те що здивований, а скоріше наляканий. Але хлопець слухняно зняв светр, зовсім забувши про те що, ніхто не мав бачити. Його білосніжна шкіра сяяла на ледь помітному сонці. На грудях був великий шрам. Роза цього не помітила, так само, як Нік. Вони разом вийшли з палати, щоб сходити до туалету, віджати змоклий светр. Але це побачив я, тому заляк у шоці. Я хотів запитати як і чому. Розумів, лиш що це опік. Мене ж мама не один раз по п'яні обливала кип'ятком. Від цих спогадів нахилився, у животі стало скрутно.

— Лео, все добре?, — Віктор злякався такий редакції. Він не сильно хотів, щоб це хтось бачив. Прикрити йому було нічим, тому сидів з руками на грудях. Я же помітивши, що вікно відчинене, одразу скинув з себе бабусин светр та поспіхом накинув на нього.

— Тепер поясни мені звідки у тебе цей шрам.

Вік закашлявся, він не знав, чи варто все розповідати і тим паче не знав, чи варто сидіти у моєму светрі. Мої груди були худими, за вродженої хвороби все тіло виглядало слабким, але Розі б сподобався такий прекрасний вид. Та й сам Віктор не міг відвести погляд, перестати насолоджуватися.

— Я отримав під час бійки.

— Тебе підпалили?

— Я підпалив себе, випадково, — Віктор вирішив бути чесним, він й так багато чого розповів, — тільки прошу нікому не кажи, про це знаєш тільки ти.

Я мовчав, був радий, що цей хлопець вирішив мені довіритися. Казати було нічого, так само, як і Віку. Ми мовчали. Але це було вже звичним.

Цю тишу порушив бедлам, який запустили Роза та Нік. Я швидко вхопившись за крапельницю, повернувся на ліжко. Розалінда здивувалася, тому що мій светр на Віктору, але не стала питати, адже була заклопотана.

— Номер телефону я лишила на тумбі... та більше не смій мокнути, Віктор, — сказала Роза на прощання.

— Добре.

Віктор милувався отриманим светром, він грів більше чим інші. Мав такий приємний запах - мій запах. Вік здивувався, що йому подобається цей светр, він ж звичайний, як інші але все ж була в ньому особливість. Сам же я надягнувши сорочку (у палаті стало тепліше, вікно зачинили), знову скинув штани та заховавшись під ковдру продовжив малювати. Мені подобалось, коли ноги були голі — шкіра дихає і виглядає сексуально. Телефон загорівся — прийшло повідомлення від незнайомки: "Не проти у кафе, що напроти лікарні? Там смачні булочки з карамеллю та корицею."

8 розділ "Томний запах шкіри чужому"

— Посміхайся, навіть якщо болить душа. М. Jackson

На вулиці було доволі сонячно, хоч і холод гуляв містом. Вже шуміли автівки, проїжджаючи по мокрому асфальту. Все-таки на подвір'ї було набагато тихіше, чим в інші дні. Я відповівши дівчині згодою, почав наново одягатися. Коли одягнув свою єдину куртку з малюнком, намацав у кишені цигарки. Їх забув віддати Віктору. Тому обернувся до хлопця, який вже лежав, не рухаючись. Я підійшов, щоб перевірити чи все нормально. Подивившись трохи, зрозумів, що Віктор спав. Тому я тихо накрив його ковдрою, бо Вік мабуть й не згадав, що вона є, поклав пачку цигарок на тумбу та так же безшумно направився до виходу.

Не хотілось виходити на вулицю, але все ж дівчина попросила, тим паче я був голодний. Голуби стрибали біля лавки, граючись з промінням, яке виглядало з-за дерев. За цим було кумедно спостерігати. Коли я виходив з палати, вхопив з собою блокнот в якому малював, пообіцяв же собі, що домалюю цю картину сьогодні. Тому знаю чим зайнятись.

Зайшовши у тепле кафе, я почув приємний аромат міцної кави. Хлопець, який власне робив її, наливав щойно зроблений напій у чашку. Це заворожувало. Ти зупиняєшся на місці від цього. Тому з нетерпінням хотілось скуштувати цю каву, цю смачну рідину з кофеїну та пару ложок тростинового цукру. Цей прекрасний запах змішувався з димом цигарок, ароматом не потрібних людських балачок — наповнені водночас радістю, смутком та звуком плюскоту маленьких рибок у прозорому, чистому акваріумі з коралами, прикрасами різного різновиду.

Я присів на столику поруч з вікном, яке було високим, немов без рамок. З того місця чітко можна було побачити шосе, на якому їздили автівки, шлях по якому йшли поспішаючи люди та недавню знайому. Вона була не одна, з хлопцем. Він виглядав не так, як всі — яскравого кольору волосся, руки в тату, красива пара сережок у одному вусі й виділяючий одяг, який злегка обтягував тіло. Вони зайшли у приміщення, я інстинктивно підняв руку та помахав їм. Дівчина впізнала мене, одразу вхопила знайомого і направила до нього.

— Привітик!

Дівча присіло навпроти, а хлопець поряд зі мною. Від нього пахло м'ятою, запах був освіжаючим. Він тягнув до себе, в буквальному сенсі.

— Давай все ж познайомимось?

— Привіт, давай, — я простягнув до неї свою спітнівшу від хвилювань руку.

На щастя мені вистачило розуму і я одягнув светра з довгим рукавом. Вони не могли побачити мої потемнілі, кроваві порізи й синяки що були по всьому тілу. Все ж я добре прикрив свою чорну сторону.

— Мене звати Леонід, радий познайомитися.

— Мене Белатрис, Тріксі, — вона потиснула руку у відповідь та злегка посміхнулася, вказала на хлопця, що сидів поруч, — це мій брат, Денис.

Обличчя хлопця також прикрасила усмішка, він кивнув. Потім Денис обернувся

до Тріксі, вказуючи на вухо, показав, щось жестами.

— Нам також приємно познайомитись, Леонід, чому ти у лікарні?

Ден обперся об м'який диванчик, розслабився і поклав руки на спинку, чіпляючи ними моє тіло. В результаті я підсунувся ближче до вікна, хлопець, якого зустрів лякав мене своїм же поглядом, намірами та натурою, хоч на початку манив, як пряний запах бабусиної випічки. Денис почав одразу звертатися на "ти", ще й руки тримає не при собі, виглядає викликаючи.

— Давай спершу замовимо щось? Краще буде обговорювати попиваючи щось гаряче, — своєю рукою я вказав на столик за яким стояв продавець. Він був вільним, черги не було, — Що ви бажаєте?

— Присядь, — Ден зупинив, хоч я вже зібрався вставати. Похлопав по плечу та продовжив говорити, — Я сходжу, мені легше та швидше. Що ти будеш?

Я задумався. Дайте мені одразу віскі, зараз помру від такого знервування.

Мені було не зручно, але намагався не показувати цього. Раніше не міг уявити дружбу з одною людиною, а тут одразу четверо, Вік та Роза в рахунок. Микита був не сильно помітним, тому враховувати не варто. Але навіть він почав активно користуватися знайомством зі мною — інколи могли в щось зіграти або в потрібний момент, цей хлопець міг допомогти.

Все ж розглядаючи меню, що виднілось майже під стелею, враховуючи ціну, я попросив:

— Макіято з мигдальним молоком.

На ціну цей напій не був дорогим, звучав доволі апетитно. Я люблю випити каву, особливо у лікарні, де кофеїн, нікотин та інші "наркотики" заборонені. Звісно, мені це не дозволено, й, як хворому, у якого інгалятор — друг але все-таки, як і з цигарками — мені начхати на моє життя. Вже давно готове для мого безпорадного тіла місце в труні під холодною землею.

Тепер я лишився з Тріксі на одиниці. Міг би запитати все, що мене цікавило. Її біляве волосся ледь торкалося плечей, було коротким, під каре. У вухах золоті сережки, як і на руках — дорогоцінні кільця, браслети. Вдягнута була доволі скромно — біляве платечко з вишнями, як у візерунок, чорні доволі високі черевики та красиві застібки на волоссі, яким Роза точно би позаздрила. Поряд з нею лежала коротка куртка, в жовтий колір та теплі м'які навушники.

— Белатрис — твоє справжнє ім'я?

Я вірно підкреслив, адже ім'я іноземне, популярне у штатах, точно не в Україні. Дівчина здивувалась такій реакції, ніхто не помічав того, що помітив я.

— Ні, хочу змінити, час ніяк не знаходиться. Ім'я, що дали мені батьки, занадто банальне та за нього я страждала через булінг, — вона дивлячись прямісінько у очі кинула легку усмішку, поправила не охайне волосся, — Ніхто не помічав, що помітив ти. Будеш мені гарним другом — відчуваю.

Денис був відсутнім не довго, як тільки зробив замовлення, одразу прийшов на місце. Його різнокольорове волосся не є коротким але й не довгим, як у мене. Легко

можна зробити маленьку гульку, ще й це б виглядало доволі мило. Хлопець знову сів у розслаблену позу — руки на спинці дивану, ноги хрестиком.

— Продовжимо знайомитися? — усмішка не покидала його обличчя. Вона була скоріше, як насмішка з інших людей. Мабуть з самооцінкою у нього все добре, можливо навіть дуже, — Чому ти у лікарні?

— У мене хвороба, вроджена, — не хотілось деталізувати, не бачив на це причини, адже не знав чи варто цим людям довіряти. Тріксі та Денис це помічали, тому напевно не збиралися на мене давити. Атмосфера недовіри та боязністі постали посеред нас, — А ви чому?

Ден перевів погляд на сестру, вона з надією на порятунок відповідала взаємністю. Вони немов говорили, говорили без звуку, тихо.

— У Бели глуховатість, вона не здатна чути деякі звуки, слова і т.д., — хлопець закрив очі, думаючи, як правильно все пояснити, — вона носить слуховий апарат — коли на людях, а якщо зі мною то ми спілкуємося мовою жестів. Я просто доглядаю за нею, у мене немає не лада з здоров'ям, хвороб.

Я придивився до Бели й дійсно помітив частинку, яка допомагала краще чути дівчині. Він був непомітним іншим й гадаю це розумно з її то боку.

— Хоча ти можеш стати моєю хворобою, Леонід.

Після цих слів Денис посміхнувся та глянув звабливо, від цього мене вкрило муркашками.

— Ти гей?

— Гомосексуал, так краще. Але ти правий, мені подобається представники моєї статі і я цього не соромлюся, а тобі симпатичні хлопці або ж вже дорослі чоловіки? — Ден нахилився на стільки близько, що він з легкістю міг побачити мою щитину на бороді.

— Я бі, тому так, але це не означає, що я буду приставати до першого зустрічного, — я нахилився назад, подалі від нього, ще ближче до вікна. Не хотілось зараз шукати собі хлопця, чи дівчину — серце не бажало нових ран.

Денис виявився доволі впертим та не передбачуваним, він ще більше нахилився. Його ніс торкався прохолодної, як і погляд — шкіри плеча. Він вдихнув мій запах, немов нюхає новий парфум, якого всі бажали. Через пару хвилин, хлопець відвів обличчя, відстав від мене. Він продовжував усміхатися але на цей раз Ден щось обдумував. Я ж, як власне Тріксі просто спостерігали за ним. Дівчина, мов очікувала такого різкого бажання брата, але я не був готовий.

— Ти пахнеш, як кохання — такий же міцний запах розчарування, знесилення, але не зважаючи на це він такий гарячий, п'яний, мм, — Ден вдихав, що є сили повітря, розрізняючи та порівнюючи відчуте, — я парфумер, виготовляю власні аромати. Якщо ти звісно не проти, я зроблю для тебе.

— Добре, буду радий побачити твою роботу, — я з полегшенням відкашлявся.

Сходивши по вже зроблену каву Денис повернувся зі стаканчиками. Вони пахли неймовірно, одразу було помітно, що коли робили каву, людина старалась, вклала

частинку своєї любові в роботу. Додаючи дві ложки цукру, я став мішати суміш еспрессо з мигдальним молоком. Темно-коричнево-шоколадний колір з'єднувався з молочним, це також виглядало захоплююче. Сьорбнув гарячий напій. Тепло пішло до низу, прям у п'яти. Стало більш комфортно, тепло. Мені сподобалось.

Годинник вже говорив сам за себе, що потрібно повертатися. Дійсно ми посиділи довго, вже на вулиці темніло. Це помітила й Бела, тому вона вхопила брата за штанину, даючи знак, що потрібно повертатися. Денис й сам розумів, що забув спостерігати за часом.

— Думаю потрібно закінчувати, — Ден спокійно склав пусті упаковки з-під цукру до кучки та зібрав всі пусті, ще гарячі стаканчики до купи.

— Пробач, а як ви взагалі змогли вийти з відділення? – мені просто стало цікаво, адже тільки я міг по тихому злиняти, хоча б купити цигарки.

— Ми не перший раз у лікарні, нас знають. Белі — шістнадцять, я з її п'яти з нею по лікарнях їжджу, в основному бували тільки в цій, що ми зараз.

— Тобі двадцять п'ять?

— Вірно, а ти не тупий, — Ден підморгнув та став допомагати вдягатися Тріксі, адже сам вже був у куртці.

Коли одягав сам куртку, намацав у кишені блокнот. Трохи помалював, коли розмовляв, лишилось ще трохи. Тому спокійно продовжив одягатися.

Ми швидко повернулися у просторе відділення. Було галасно, всі готувалися до відпочинку. Той заборонений примостився в куточку, щоб не потрапити під ноги злим тіткам. Сьогоднішня медсестра розглядала кому вона має поставити крапельницю. Я і Ден обмінялися номерами, Бела також дала свій. Тому з радісними обличчями ми попрощалися та лишили обіцянку, що ще зустрінемося та вип'ємо разом каву.

Палату окутала ляклива тиша, тільки телефон Микити давав знати, що тут хтось є. Віктор зосереджено гортав книгу. Вона стара, назва вже розмита, важко зрозуміти, що написано.

— Дякую за цигарки, Лео, — промовив Вік. Ці слова були тихіші за тишу, що була у приміщенні.

Я втомлено впав на ліжко, заліз під ковдру та обернувся до хлопця. Він це помітив, почав наново вивчати мої емоції. Їх не було, навіть погляд був прохолодним, як вітер за вікном.

— Тепер ти мені винен, — я постарався видавити з себе усмішку, і це у мене вийшло, — що ти читаєш?

Вік задумався, все що він говорив — не мало бути, але хлопець продовжував відкриватися, немов слідував сценарію. Неначе був лялькою на нитках, був хлопцем, який слідував своєму серцю. Та він не хотів себе зупиняти, йому було цікаво, що він отримає.

— Кхм, я не повернув тобі светра, — йому важко було це казати, для нього це було не правильним, — тому хочу навчитися в'язати, щоб зв'язати його тобі. Грошей немає, щоб купити, пробач.

— А на нитки є?

— Мені потрібно додому, у мене мають вони бути, мама любила таким зайнятися. Але поки що, я не можу.

9 розділ "Непощадне минуле"

— Коли заб'ється серце - розум замовкає. Генріх Ман.

Микита вже скрутився в калачик та спав. В палаті було більш чим тиша, вона змішувалась з розмовою. Мое волосся лежало на подушці, воно не було сильно довгим, але можливо краще потрібно зробити хвостика, але я хотів відпочити. Тим паче скоро вже спати. Віктор поклав книгу на тумбу та підтримав зоровий контакт. Вік виглядав безсиленним. Він усвідомлював, що нічого не може зробити зі своїм бажанням та й для нього також.

— Чому не можеш? - я продовжив, не хотілось лишати цю тему.

— Не випускають, — слова Віктора звучали безсилено, саме, як коли ти хочеш зробити щось, але ти не здатний, тобі не можна.

— Кхм, навіщо тобі додому?

Я відкашлявся. Що тютюн, що саме захворювання давали про себе знати, через охриплість, кашель та жовтіші зуби. Але я вправно долав ці проблеми. Не так часто кашляв, чи голос рідко починав хрипіти.

— Мені потрібно багато чого забрати.

Я вже починав засинати, очі закривались самі по собі. Було важко щось сказати, точніше промовити правильно, але всерівно потрібно відповісти.

— Батьки знають, що ти в лікарні?

— Ні.

— Взагалі хтось знає, що ти не вдома? — це питання само вирвалося з вуст, воно було неочікуваним для Віктора, але той не дав яскравої реакції.

— Ніхто, — він потер своє обличчя об ковдру і також любо заліз під неї. Його кудряве волосся заплуталось зовсім. Це виглядало доволі мило. Очі були насичені страхом.

— Я мертвий для інших. Віктор Вешнивецький — моє не справжнє ім'я і прізвисько, — ці слова він сказав дуже тихо. Вік не хотів, щоб це почув хтось крім мене, крім людини, яка стала йому другом, крім людини, яка була єдиним другом, в цілому всесвіті.

Я часто почав втомлюватися, менше зосереджуюсь на своїх проблемах, інколи з'являється відчуття, що я загубив щось цінне - себе. Тому втомлено потер обличчя.

Вік не взяв це до уваги, говорив впевнено та безшумно, як і потрібно було. Через пару хвилин ми вже лежали один напроти одного, на різних ліжках. Нас освітлював лиш місяць і маленькі зірочки.

— Мені страшно, Лео.

— Ах, — я апетитно позіхнув, — а вбивати не страшно?

— Ну-у, — зараз його погляд був неначе у маленького цуценяти.

— Ех.

Скрутно позіхнув ще раз. Поки продовжував вивчати очі хлопця, я взяв його за руку. Вона була теплою, немов рідною, втілювала надію, що не зникне.

— Дяк, — це було коротке слово, після якого Віктор послабив руку та почав швидко засинати.

На наступний день обіцяв бути професорський обхід. Він був по понеділках та по п'ятницям. Це знову почався шум, гамір. Поки лікарі, професори побували у всіх палатах, жінки — мами перевернули відділення з ніг на голову. На щастя це пройшло швидко. Я і Вік продовжували міцно спати, тримаючись за руки. Це мед. персонал не помітив (або просто все правильно зрозумів), тому нас ніхто не побентежив. До поки не задумала зайти Ксюша — медсестра, щоб поставити мені крапельницю. Коли вона зайшла, жінка гучно закричала та голосно дзвенкнула штативом для крапельниці.

— Мф-ах, що? — я забрав руку від Віктора та почав чухати очі. Медсестра же продовжувала злісно дивитися на нас. Вік теж це помітив але так само, як і мені на це було начхати, адже тут нічого не правильного не видно.

— Хлопці, щоб я це останній раз бачила! — Оксана пилячи поглядом вткнула у мою руку крапельницю. Вона не хотіла чути відповідь, тому швидко забрала все своє та пішла геть, до мед сестринської.

Я присів. Навпроти мене стояло ліжко, на якому звично лежав Микита. Ми обмінялися привітними словами і Нік продовжив грати у телефон. Тому я повернув обличчя до вікна, що було позаду Віктора. За ним сьогодні було доволі сонячно. Вже пожовкле листя каштану омивало проміння. Мабуть горобці знову розпочали бійку за їжу з воронами на ганку. Адже на вулиці було добре чути їх крехіт, звичний шум автовок та голоса щасливих дітей.

Годинник бив опів на десяту. По ідеї в їдальні мають продовжувати роздавати сніданок, або хоча б продавати булочку з маком та пакетований сік.

— Вік, ти не проти зі мною прогулятися до їдальні?

Я почав одягати ще один в'язаний бабусин светр, щоб направитись до їдальні. Мої голі ноги виблискували на природньому світлі. Вони, як завжди виглядали сексуально. Це й помітив і Вік, він міг би зараз знякочивши відвести погляд але хлопець не міг відірватися.

— Добре, але можливо спершу сходи до туалету? — і Віктор вказав на мої труси.

Я зрозумів, що Вік думав, про горбок в трусах - це був звичайним стояком — ерекція чоловічого статевого члена.

— Ха-ха, — засміявся і почав думати, як це пояснити, — а, ну, знаєш в чому прикол баскетбольного м'яча?

— Його сила?

— Ні.

— А що?

— Великий член у його тримача, хе, — я почав звабливо мацати себе по матні та витанцьовувати перед Віком.

— Тобто це не...?

— Так, так, — коли остаточно одягнувся — затишний светр, довгі чорні штани та гулька з волосся на голові, я підійшов ближче до Віктора та нахилився, даючи свою руку, — хочеш відчутти його?

Віктор не спав голим, на відміну від мене, на його тілі виднілись тепла та м'яка піжама, яка була одного кольору, що позичила йому, якась мама. Він не хотів перевдягатися. Сенс? На вулицю бажання виходити було відсутнє, так само, як причини. Тому хлопець впевнено дав руку, але я її відштовхнув.

— Мені вже страшно.

Почувши слова Віктора повернув обличчя до Микити, я звісно не хотів відволікати, але все ж потрібно поцікавився, чи варто йому щось принести з їдальні. Тому потрібен тільки кампот, або інший напій, який сьогодні видавали у їдальні. У хлопця важлива катка, тому він не встиг відволіктись навіть на сніданок. Махнувши головою у ролі згоди знову повернувся до Віктора:

— Правильно, бійся мене, жорстокий викрадач сердець, — я підморгнув та направився до виходу. Вік пішов слухняно слідом.

У їдальні було таки тихо. Прибиральниця бігала біля підвіконня поливаючи квіти на ньому. На кухні не так гучно, як завжди бряскав посуд. Привітна жіночка зустріла мене та дала два сніданки. Це була вчорашня сирна запіканка з сухофруктами та зелений чай. Чай віддам Віктору, сам зроблю собі кавки. Звісно це нічим не апетитне поєднання, але все ж наїстися потрібно.

Ми присіли біля вікна, ближче до сонця та почали жувати. Обоє були голодні. Часу на розмови не знаходилося, поки я першим не доїв:

— Повернемося до вчорашньої теми? — гучно сьорбнув чай. Він не був гарячим, це просто була скоріше стара, хороша звичка.

— Добре, — Віктор також вже доїв свій шмат запіканки, лишилось трохи чаю, як і в мене кави, — що тебе ще цікавить?

— Багато але це не зараз, — я відставив чашу, та глянув прями́сінько у очі співрозмовнику — зоровий контакт зараз необхідний, — Я можу тобі допомогти, якщо звісно хочеш.

— Як же?

— Прикрию від лікарів, медсестри і ти зможеш легко сходити додому.

— Проблема не тільки в цьому.

— А в чому ще?

— Батько у мене працює в поліції, це він затіяв історію з тим, що моє ім'я не справжнє. Він створював мені нову особистість до останнього випадку. Тепер про мене нічого не хоче чути. Тому вб'є, як тільки побачить.

— Хм, ти знаєш коли він може бути на роботі?

— Мабуть він зараз саме там, — Вік за задумливо сьорбнув, — і мама, також, тобто у школі.

— Вона вчителька?

— Саме так.

— Тому, чому б не сходити зараз?

— Гадаєш вийде? — він вже допив свій чай, поставив пусту чашку та продовжив підтримувати погляд, — та що я буду тобі винен?

Я відвів погляд у вікно. Це питання було цікавим, його можна використати, як завгодно.

— Вип'ємо разом?

— Нас медсестра застукає, — по ньому можна було сказати, що він не проти, але просто шукав за що вчепитися, неначе щоб не втонути.

— Завтра буде Зоя, тому можна. Кхм, настав час використати її.

Чашки були пусті, так само, як і їдальня. Прибиральниця пішла далі прибирати у інших місцинах. А кухарка взялася за миття посуду, всі у відділенні вже поїли. Скоро буде потрібно робити обід. По плану це має бути борщ, топчена картопля, котлета й узвар.

— Гаразд, повернімося в палату, я хоча б одягнусь та розчешусь, — Вік вже встав, хотів піти, але його зупинила моя рука:

— Носи той светр коли захочеш, моя бабуса буде тільки рада почути, що її річчю, яку вона зробила власноруч, хтось користується. Це буде, як на пам'ять від мене, тобі, Вік. Віддяч мені своєю усмішкою, вона ж красива.

Після цих слів я відніс посуд на стіл та почав наздоганяти Віктора. Вік швидко одягнувся, як омога краще та вилетів з палати.

Прийшовши додому Віктор зустрів рідний запах, вже звичний шум радіо та безлад у кабінеті батька. Проходивши біля полицок з книжками він згадував прожиті тут роки. Вони були не сильно поганими, але й не легкими.

Ще з чотирнадцяти Вік став заробляти самостійно — роздаючи газети або вішуючи оголошення. Це було внаслідок суворої батьківської любові. Йому не можна було багато чого робити та й батьки на себе вішали забагато. Він мовби сьогодні не бачив маму, а вона вже розповідає сусідці, як він без неї жити не може. Було складно, інколи боляче. Але тепер він міг тихо ходити згадуючи те все.

На кухоній плиті стояла каструля з борщем. Мама завжди, або пересолювала його, або недоварювала. Тому Віктор не затримувався на кухні, там йому нічого було, а поспішати потрібно. У нього є тільки одна година, до того, як мама повернеться додому — уроки закінчаться. Передивляючись вже не потрібні дитячі фотографії він побачив свою фотографію в шість років, ще тоді коли ходив до дитячого садка. Він згадав ті не яскраві будні.

Як він безжалісно вбив свого найкращого друга, знову ж задушивши, як і Петра. На це була звісно причина і Віктор не був у цьому винен. Але вже з того моменту доводилось змінювати ім'я, прізвиське та навчальний заклад. Після останнього інсиденту

батьку Віктора це набридло і він відпустив його, змінивши навіть по-батькові.

Вік знайшов свій старий паспорт, який отримав у п'ятнадцять, з запізненням. Там було красиве фото юнака та старе ім'я — Микола Михайлович. Воно було теж не справжнім. Все, що у квартирі було не справжнім.

Він хотів утекти, як надалі. Спогади про минуле душили, немов живі. Тому він поспіхом забрав речі, лишивши пару, щоб не помітили. Та забрав головне з високої тумби — ключі від мотоцикла. Моцик — єдиний друг Віктора, він допомагав завжди, тому хлопець любив його. Тепер Вік був щасливим він забрав все що хотів. На щастя, хлопець знайшов на кухні бутилку винна. Тепер Віктор наповнений радістю та впевненістю в себе пішов до виходу. Йому не хотілося покидати рідну квартиру, в якій склалося весь початок його життя, але він все-таки обернувся, тримаючи дорогу у майбутнє.

В палаті за весь цей час вже й встигло стемніти. Нік вже спав, хоч і була тільки восьма. Це було дивним, враховуючи не ладний графік сну геймерів але все-таки у нього був важкий день. Я спокійно домальовував малюнок пообіцяний Віктору. Точніше просто корегував помилки. Думав, що покажу його, або коли Вік прийде, або завтра. Тому виправляючи себе, сидів радо уявляв щасливе та здивоване обличчя Віктора.

Він же тільки що, намагаючись, що є сили тихіше зайшов у палату. У нього був великий рюкзак за спиною. Віктор присів на своє ліжко, поставив обережно рюкзак, та приліг під ковдру. Звісно Віктор встиг перевдягнутись, хоч і не було на це сил.

— Дякую, Лео, — він промовив це у пустоту, адресуючи це мені, — вино чекає на нас! — Віктор похлопав по рюкзаку.

Мене спантеличило те, що він дотримався слова, та ще й купив за свої кошти випивку. Це було приємно, також хотілось випити з хлопцем.

— Залишимо це на завтра, у мене є хороші новини але це на потім. Поки що давай руку та спати, добраніч.

— Добраніч, Лео.

10 розділ "Дівочий плеск сміху"

— Як це називається, коли у тебе всередині тепло, ти всім задоволений і хочеш, щоб все залишалось так, як є?

Гадаю, це називається щастям. Террі Пратчетт "Мор, учень смерті"

Сьогодні був не такий сонячний ранок, як вчора. Сірі хмаринки омили все небо, не залишивши жодного клаптика для сонця. Обіцяв бути дощ, навіть доволі сильний, але це можливо дурниця синоптиків. Така погода була схожа немов це був попіл від трупів рашистів, що розкинулись по полях українських. Бабусі не зважаючи на хмарну погоду стояли в черзі по пенсію. В наслідок цього на вулиці було більше чим шумно, адже кожна бабця билася за місце попереду. Відповідно ніхто в найближчих квартирах не спав. Сьогодні вже вівторок, годинник бив на дев'яту. Між старими,

поки вони очікували на виплати, гуляли розмови про нічні вибухи у цьому, або найближчому районі. Місто продовжувало жити своїм, цікавим по своєму, життям.

До моєї руки доторкнулися холодні пальці медсестри. Вона лиш хотіла поставити крапельницю, на яку настав час, а я вже злякано розглядав її. Сьогодні чергувала Зоя — та сама добре знайома мені медсестра.

— Добрий ранок, Леонід, таблетку не забудь випити. Завтра прийдеш і візьмеш ще, наскільки я бачу, вони закінчуються.

Не міг зрозуміти жодного слова, адже був сонним, але помітив, що Зоя вказала на ліки, тому автоматом присів, щоб випити. Фармацевтична упаковка вже була пустою. Я поклав її назад на стіл, даючи знати, що потім викину.

— Добрий, кхм, Зоя, — я схватив медсестру за одяг, вона вже хотіла піти. Звісно жінка здивувалась але все ж повернулась до мене, — ти мені винна...

— Що ж ти хочеш? — Зоя знала до чого веду, тому зупинила мене перед тим, як почну детально все пояснювати або соромитися кожного свого слова.

— Я випити хочу, — я не поспішав, обдумував кожне сказане, — спиртного.

— Ти глянь, що удумав, не можеш випити на дворі? Легко ж вийти на двір! Он бач, як ти кожного дня, або через день по цигарки бігаєш. Та невже алкоголіком вирішив стати?

— Укусися, Зоя, я з другом хочу. Мені влетить, якщо я когось з собою потягну.

— Так зроби вигляд, як завжди, що він з тобою закурити йде.

— Ну-у, Зой.

Жінка задумалась. Вона була у білій формі та взутті, тільки чорне волосся долало цю світлу палітру. Все-таки Зоя була по вуха у справах, щоб отут стояти, ще й розбиратися з ким? Зі мною? Для неї це було смішним, тому вона відповіла:

— Добре, пий, тільки в міру. Від лікарів — я прикрию, але ж не від поліціантів, які можуть відвідати лікарню за тебе. Одразу ж вилетиш! — після цих слів Зоя не збиралась затримуватися і вилетіла з приміщення, мов куля.

День почався доволі таки успішно, я не очікував, що так легко вмовлю Зою. Віктор та Микита ще куняли. У Віка вчора був важкий день, тому було зрозуміло чому так, так само і у Ніка — грати — теж справа кропітка. Я також би повернувся у ковдру, якби не нове повідомлення. Звук був не сильно гучним але я одразу помітив. "— Добрий ранок, якщо хочеш, можеш вийти, щоб нагодувати котика." — та ще пару веселих смайликів. Посплю вже не сьогодні, тим паче й час прокидатися.

Почав одягати своє безпомічне тіло. Волосся заплуталось, довелось ще й мучати себе гребінцем. "-Котика чи кицю?" — відповів поспіхом. Я був вже майже готовий вийти, тільки глянув ще раз на намальований малюнок для Віктора. Він радував. Телефон у кармані знову завібрував, сповіщаючи про нове повідомлення: "-Хе-хе, придурок. Приходь, допоможеш."

Переглядаючи сповіщення, я вийшов з палати, у прохолодний та по своєму тихий коридор. Майже всі люди були у себе в палаті. Або ніжились у своїх теплих ліжках, або взагалі вийшли на вулиці, у магазин чи в аптеку. Прибиральниця з самого рання

виконувала свою роботу — поки що поливала квіти на підвіконнях.

Біля неї на лавці сиділа дівчина. Я одразу впізнав Белатрис, ту саму дівчину з білявим волоссям та нестандартним виглядом. Вона помітила мене та помахала рукою, щоб підійшов. На диво поряд з нею не було Деніса. Дівчина просто сиділа, бавилась з телефоном. Тріксі відсіла трохи далі, щоб залишити місце. Туди я і присів. Спершу ми мовчки дивилися один на одного шукаючи тему для розмови. Дівчина навіть відклала телефон у кишеню. Лиш з годом Тріксі вийняла з кишені щось схоже на шапку й одягнула її на мене, це налякало та здивувало. Вона виглядала мило, з вушками по боках та шоколадного забарвлення. Шапочка була неймовірно м'якою та приємною для тіла.

— Це тобі подарунок від мене, як в честь знайомства, — вона взялася поправляти, щоб вушка були горизонтальні та один навпроти одного. Це як звичка майстринь — розглядати виріб на практиці, обмацаючи його, — я старалась, Леонід, якщо хочеш можу дати силку на магазин. Вже другий рік маю популярність, багато хто купує то шапки, то рукавички, то шкарпетки, то светри.

Кожне її слово вдавалось складно і це було помітним. Я не помічав цього раніше, але тепер помітивши не квапив дівчину. Важко жити коли ти не здатний чути, не здатний почути цих не голосних звуків, як інші.

— Так, звісно, напиши мені і я обов'язково подивлюсь, — я також поправив шапку і наші руки зустрілися. У неї вони були спітнілі на відміну від моїх, мої були холодні, мов лід. Бела швидко забрала їх і знімаючі відвела погляд. Я цього не помітив, — не хочеш вийти на вулицю? Я хотів би зараз зустрітись з подругою.

— О, залюбки! — на її втомленому обличчі засяяла усмішка. Дівчині було напевно приємно, та вона хотіла знайти собі нових друзів. Адже з самим братом чи зі мною дружити не достатньо, тим паче ми хлопці.

На вулиці не світило сонце так яскраво, як вчора, але радували спокій та тиша. Звісно не враховуючи звичайний гуркіт автівок. Було не людно, тільки двірника або безхатька можна було зустріти. Адже будній день — майже всі розійшлись по роботах, школах, дит. садках, просто дивилися сні чи господарювали вдома. Роза сиділа на холодній лавці, що одразу біля переднього виходу з лікарні. На її колінах лежав чорненький котик. Вона дбайливо гралася з його наїдиним животиком. Він же муркотів, йому подобалось. Це був той заборонений. Звісно, він цінував ці хвилини — коли дівчина присвячує йому свій час. Заборонений був й дійсно не бажаним на території лікарні, тому його ніхто не годував або не ласкав, як це робить зараз Роза.

Двері з гуркотом відчинилися. З них вийшли я з Белатрис. Як я відчув смак свіжого повітря, одразу усміхнувся. Цей аромат свіжості потрібно любити, насолоджуватись ним. Бела помітила Розу на лавці й одразу поцікавилась чи випадково ми йдемо не до неї. Вона була права, тому я мовчки кивнув, направившись до дівчини. Вона так загралася з котом, що й не помітила, як до її плеча доторкнулася моя рука. Розалінда перелякалася, що аж підскочила. Але все-таки вона очікувала на мене, тому посунулась вбока. Коли побачила Тріксі, яка була за

мною, Роза почала її розглядати. Розглядати її красиву але коротку куртку чи рожеві щічки, які стали такі від холоду, глибокі голубі очі, як блакитна вода лагуни чи біленьке волосся, яке було видно, адже дівчина була в хутряних навушниках (які напевно зв'язала самотійно).

— Вау, звідки в тебе ця красива шапка, Лео? — намагаючись відволіктися від новенької, сказала Роза, вказуючи на мою голову.

— Мені подарувала її подруга. Вона в'яже, навіть дуже вправно та красиво, — вказав на Белу.

Тепер настала незручна тиша. Роза знову повернулася до Тріксі, вона боялася з нею заговорити, хоч, як не хотіла.

— Белатрис, звуть Тріксі, — дівчина знайшла перша в собі хоробрість, щоб сказати. Бела нахилилася до нової знайомої, щоб потиснути руку. Розі це сподобалось, вона не любила занадто сором'язливих людей. Її звісно представити повинен був я, але ж зосередився на Забороненому. Активно гладив йому живіт або грався з лапками.

— А мене Розалінда, Роза, приємно познайомитись, — Роза потиснула руку, у відповідь. Тріксі втілювала довіру. Коли вона нахилилася Розалінда помітила апарат, за допомогою якого вона чула, — ти погано чуєш?

— Так, я майже глуха. Коли виходжу на вулицю або загалом до інших людей то вдягаю спеціальний апарат, — вона тронула його, щоб вказати на нього.

— Ух-ти, це цікаво, зможеш приділити мені час, щоб я взяла в тебе інтерв'ю? Це був би прекрасний пост!

— Воу, ти блогерка? Добре, покличеш коли потрібно, я не проти.

Дівчата були раді знайомству. Я надіявся, що їхня дружба не закінчиться тільки на інтерв'ю, адже що у одної, що у іншої не вистачало друзів. Особливо людей, які б могли зрозуміти, а не ображати через вади.

Вже почало вечоріти, сонце поступово заходило за обрій. Той заборонений давно вже втік, по своїх кошачих справах. Роза і Тріксі довгенько обговорювали все що тільки могли. Їхні розмова були з десятої ранку до шостої вечора. Вісім годин — забагато але це добре, що вони знайшли спільну мову. Вправду, я не розумів їх, але це дівчата, тому не дивно, що я їх не розумію. Не хотілось їх перебивати. Самому ж потрібно повертатися, адже через годину, або дві потрібно ставити крапельницю. Ще ї хотілось перекусити або добре вже ї поїсти, у животі бурчало. Але головне, що на мене чекав мій Віктор. (Хе-хе, так, Віктора я вже присвоїв, все нормально.) За весь цей час, що сидів з дівчатами, я встиг закурити три цигарки. Пачка вже була на межі, так само, як гаманець у кишені пустував.

— Дівчата, я повернусь в палату, якщо ви не проти, — я вказав на вхід у лікарню.

Роза й Тріксі одразу зупинили розмову, та здивовано обернулися до мене. Обое були засмучені, але розуміли. Тому Розалінда міцно обійняла на прощання, так само, як і Тріксі. Мені було приємно, рідко хто хотів обійняти, особливо дівчата. Я радів, тому що в мене є такі чудові подруги, тому обіймав так же міцно і з такою

дружньою любов'ю, як і вони.

— До побачення, раптом що пиши! —, крикнули вони водночас, у слід. Я лиш мовчки помахав, з усмішкою на вустах.

Зайшовши у палату мене зустрів погляд Віктора, та штатив для крапельниці. Я втомлено впав на прохолодне ліжко. Воно радувало не своєю м'якістю, а тим, що на ньому можна полежати. Коли заходив у відділення мене помітила медсестра, тому десять хвилин і вона вже поставила крапельницю. Ці ліки швидше капали, чим інші або так здавалося.

— Ти занадто втомлений, Лео? — продувжував дивитися на мене Віктор. Він підняв пляшку вина та показав її. Очі Віка горіли спокусою.

11 розділ "Губи обпечені спокусою"

— Ви не зможете рухатися вперед, якщо постійно будете жити спогадами і озиратися назад. Маргарет Мітчел.

На вулиці вже зовсім стемніло. Хмари прикрили зорі та місяць, тому й вони не рятували місто від темноти. Було спокійно, як на дворі, так і у приміщенні. Зоя вже встигла заснути на папірцях документів. Вона втомилася, адже пів години тому жінка побувала у всіх палатах, щоб дізнатися температуру, забрала штативи і головне отримала поганяї від завідуючого. "Як я можу все встигати? Я ж теж звичайна людина, як і інші! Тим паче вік вже не радує, ноги оніміли а він ще й ляяти мене зібрався!" — такі думки бурхлили у голові вже сплячої жінки. В деяких палатах ще розважались дітлахи. Їх було важко покласти спати на відміну від більш старших. Але це було не довго. Їх активність дітей й втомлювала, тому через декілька хвилин шуму відділення оповила мертва тиша.

В нашій палаті теж гуляв спокій. Микита енергійно грав у бойові ігри на телефоні. Його слух блокували навушники, в яких і можна було почути звуки гри. Він не чув нічого крім тієї мелодії. Тим часом Віктор нахилився на підвіконик та відвів погляд до гори. Йому було ніяково дивитися на мене, тому він стонучи від задоволення вивчав стелю. Це виходило не вдало, збудження та алкоголь не давали адекватно мислити. Перед ним марили спогади то про Лілі, то про те що він встиг побачити на тверезі очі.

Було опів на сьому вечора. Крапельниця вже закінчилася, її забрала медсестра. Зої це було на краще, адже вона вже за мене не буде хвилюватися. Все що залежало від неї було виконаним. Сам же я сидів навпроти Віктора на його зручному ліжку. Під спиною — подушка, я був задки до стіни, поки Вік показував свої кучері Микиті сидівши по інший бік ліжка, в його кінці. Нам ніхто не міг заважати. Величенька пляшка вина стояла на підвіконні, її злегка освітлювало сонце, яке майже зайшло за обрій. На написі, що був поверх бляшанки було написано "Arpeggio Nerello Mascalese" — сухе червоне вино. Висока, струнка, з довгою шиєю — так виглядала винна пляшка Рейн. Вона була такою красивою, як приваблива дівчина, яка заворожувала,

спокушала власним ароматом. Пляшка ще була не відкрита і поки, що цього ніхто не хотів робити.

Я встиг перевдягнутись, тобто скинути светр та штани, які парили ноги. В них не комфортно. Тепер я, лиш у великій футболці, яка є легкою, ніяк не обтягувала тіло. Шкіра злегка вкрилася мурашками за того, що з вікна дув холодний вітерець. Люди у інших палатах клали на підвіконня все що було не шкода, як наприклад рушники, тряпки чи старий одяг але у нашій палаті там годі шукати — не знайдеш, було пусто.

Я мав сексуальний вигляд завдяки своїм довгим ногам, хоча вони й псували все, своєю не помітною волохатістю. Прохолодні пальці на правій нозі торкалися ноги Віка. Він був навіть не проти такому контакту. Це було тремтливо. Тканина легкої шкарпетки Віктора лоскотали мене, заставляли важко дихати. Сам же Вік нервово водив руками по стегну. Його звабливі сідниці прикривали піжамні шорти, а груди літня футболка. Ми сиділи біля батареї, нам звісно, що не сильно було прохолодно, якщо не враховуючи напруженість, яка заставляла добре спітніти.

— У нас немає з чого пити, — Віктор взяв пляшку до себе в руки. Почав її вивчати читаючи написи, які були написані поверх. В середині розбігались бульбашки, напій був грайливим, як і мої наміри, я же забрав напій з руки хлопця, — будемо пити з горла, Лео?

Я же не відповів, мовчки встав, та направився до своєї тумби. Вік хотів запитати навіщо це зробив, але передумав, вирішив сидіти мовчки, та спостерігати. На запиленій полиці виблискувало гостре лезо ножа. Саме по нього я і прийшов. Взяв те що хотів, але щось зупинило. Я помітив маленьку упаковку й задумався.

— Нам потрібен презерватив? — сказав це безтурботно, не посоромившись жодного слова. Згадувати про це мені було вже звичним. Я навіть не звернув увагу на Микиту, який поки що все чудово чув. Віктор же задумався. Він не маленький, щоб не розуміти для чого використовують таку штуку. І поправді це його лякало, кров стигла від таких думок, — чи що ж я питаю? Хе.

Після цих слів під заворожений погляд поклав парочку собі в кишеньку футболки, але також вхопив блокнот в, якому був готовий малюнок. Я не знав, що буде далі, але прекрасно розумів, що саме я керую, я доміную. Адже це я захотів випити разом, я це й попросив. Тепер потрібно розпочинати гру. Гру, яка змінить все.

Я присів на своє старе місце, знову злегка приліг на замерзле бильце ліжка. Спокійно схватив пляшку з підвіконня та не думаючи, з розмаху запустив ножа в окорок. Провернувши лезом в бік, не поспішаючи відкрив вино. Соковитий аромат, з нотками ожини, вишні, сливи, пряних спецій, трав ще більше одурманював розум. Я лизнув горло пляшки, вдихнувши цей запах та обережно нахилив її, щоб випити, щоб скуштувати смак алкоголю, щоб відчутти ті тремтливі відчуття, які душать, п'яніють і одурманюють розум.

— М-м.

Мені сподобалось, не зважаючи на те, що не люблю червоні вина. Бувало міг випити щось алкогольне, наприклад, як біле пиво чи пару рюмок коньяку, який лишився ще від батька, але винами нехтував — не доводилось куштувати, та й ніхто не пропонував. Колись давненько спробував на смак біле винце, але мені воно не сподобалось. Взагалі цей напій — доволі дорогий, тому далі судити нічого.

— Воно смачне, а ти вмієш вибирати?

— Я би так не сказав, просто бувало батьку подобалось купляти вина мамі, щоб розслабитися після роботи, відчутти себе чоловіком. Я бачив, які він купує, — чомусь Віктор засоромився цього, відвів погляд назад.

Він сказав не правду, це було помітно, але я не звернув уваги.

Позаду лежав Микита, він вже одягнув навушники, адже розумів, що є лишнім в даній ситуації.

— Я радий, що тобі сподобалось.

Він мабуть сказав це з вихованості, але всерівно моє звабливе обличчя прикрасила загадкова усмішка. По ній було невідомо, про що думаю я. Моя спітніла рука простягнула хлопцю пляшку, Віктор же прийняв її. Притримуючи вино ми зустрілися поглядами. У мене він був заінтригованим, крижаним, помітив це у очах хлопця. Віктор горів бажанням зупинитися, поки не пізно. Але ніхто з нас не робив цього, не переривав цей спекотний час. Наші голови були пусті, вони були не здатні про щось думати. Я відпустив, даючи змогу скуштувати. Горло пляшки доторкнулось до сухих губ Віктора. Його прозорі очі прикрили важкі повіки.

Коли Вік відвів флягу та відкрив важкі очі перед ним на ковдрі лежав його ж красивий портрет. По ньому можна було сказати, що автор старався. Його вигляд дивував, заставляв мовчати. Реальний Віктор нічим не відрізнявся від намальованого — ті ж тоненькі губи, та ж неохайна родимка на плечі й ті ж прозорі очі, які світяться тією ж зухвалістю.

— Вау, — лише цим Віктор зумів подолати власний подив і така реакція радувала мене, я пишався своєю роботою. Мені сподобалось малювати портрет Віка, подобалось його божественне обличчя. Віктор взяв аркуш у свої тремтячі руки, — дякую...

— Можливо зіграємо в карти? — перебив його проводивши рукою по своєму витонченому обличчю.

— Д-давай.

Після цього ковтнувши з пляшки ще трохи, заїкаючись Віктор промовив занадто тихо, але я й не чекав відповіді, лишень мовчки поклав колоду карт на неохайну постіль. Вік не очікував, що захочу змінити тему так різко, але вже сп'янілий розум був зацікавлений, заставляв мовчати. Сама колода лежала на тумбі і належала, як раз мені. Я же міг взяти її у медсестри, яка напевно й не була проти адже потрібно виконати обіцянку.

— А в що ти хочеш зіграти?

— В дурня, на бажання, — спокусливо глянув на Віка. Як в грати в нього всі знали,

це була звичайнісінька вулична гра. Через неї багато людей лишалися в дурнях — позбавлялися будинку, авто, чи взагалі дружини.

Віктор відніс до цього боязко, тому для хоробрості відпив вина. Свіжий смак знову опік кров, вона на секунду застигла в жилах. Легка пряність та виразність фруктовості заворожували.

Я енергійно почав тасувати колоду та роздавати кожному по шість. Сп'янів не тільки від вина, а й від власного азарту, тому мене вже ніщо не зупинить.

— Перший раз без ставок, а потім зіграємо на де що солоденьке, м-м, — облизнув свої засохші від емоцій губи та потягнув руку, щоб забрати пляшку алкоголю, — правила дурня легкі та наскільки я зрозумів ти це знаєш.

Після цих слів міцно вхопив фляжку і ковтнув трохи вина. Подивившись на горлишко на мій сп'янілий розум наскочила одна цікава думка і я засміявся. Молодий дзвінкий сміх прикрасив повітря легкістю.

— Що таке? — Віктор теж підхопив сміх й сам посміхнувся. Йому вдалося розслабитись, чи то за мого сміху, чи то вже за сп'янілого розуму.

— Хе, а ми ж поцілувались.

Я хитро посміхнувся та доторкнувся до вологих губ Віктора. Його щічки непомітно прикрасив рум'янець, він хотів був почати суперечку адже це зовсім не поцілунок але я зупинив його своїми словами, — тепер знаю, що твої губи з присмаком вишні.

— Роздавай карти, розумний.

Така хоробрість та такі наміри вже почали бісити Віка, він жваво вихватив вино до себе, щоб розслабитись від ковтка.

Перед Віктором лягло шість довгоочікуваних карт та колода під якою лежав козир — чирва. У хлопця випала шистірка козиря, тому ходити першому довелося саме йому. Віктору було страшно ходити, він боявся мене, адже так і тягло ароматом впевненості, я немов знав, що буде далі, на відміну від самого ж Вітька. Він розподілив карти, як його вчили знайомі з подвір'я — в праву сторону — козирі, а у ліву по спадаючому порядку карти, які не шкода для бою. Так було більш зручно та легше. Гра в карти завжди ризикована, тому потрібно думати над кожною дією, як у шахматах, чи у інших настільних грах.

На власний страх та ризик він поклав вісімку бубну перед мною. Я же ще більше самовдоволено посміхаючись поклав дев'ятку цієї ж масті, але й на такий хід Віктор мав що дати — дев'ятку жири. Вік розчарувався у власних силах, коли знову я відбився. Таким чином у нас почалася гра, яка по моїх словах була ні на що. Вік був впевнений у власній перемозі коли отримав туза чирви, а за ним ще й короля цієї масті. Під час всієї гри мій вивчаючий погляд роздгав беззахисного Віктора, він же старався вивчати кімнату, або карти, що мав у руках, але тільки не мене.

У руках Віктора лишилось три карти в руці та пустота в голові. Він встиг випити чимало, навіть більше чим я. Я ж вже очікував на перемогу, адже серед цих трьох було дві чирви – король, туз, та, лиш одна не потрібна. Зараз був мій хід, тому

перемога Віка була на п'ятдесят відсотків, так як програш — все залежить від мене. Я заставляв хвилюватися своєю осяяною усмішкою. І тепер Віктор дізнався чому — перед його очима лягло три короля. Він не може умастити, він програв. Його фіалкові очі розкрилися від подиву, адже на початку вже було видно, що саме він виграє — це доказували два козири, які він тримав до останнього.

— Не розчаровуйся, це перший раз і він без ставок, — я підняв здивоване обличчя Віктора своїми аристократичними руками, — далі буде цікавіше.

І я був правий, це Вік розумів, тому відвів свій погляд у вікно забравши руку від свого лиця. Не зважаючи самовдоволено почав роздавати карти.

За вікном виблискував нічний Київ. По потемнілому полотну горіли мерехтливі ліхтарики. Листя під звук вітру мимоволі падало на асфальт. Було нелюдно, тому тихо. Всі вже давно ніжились у своїх ліжка самі або з сім'єю, обговорювали пережите або займалися залишеними справами. У палаті стояла тиша, вона пестила нас по щоках. На наступний раз Віктору також не щастило — випали не ті карти. Гра добігала кінцю та я знову лишався у виграші.

Була черга ходити Віктору — це й вирішить хто лишиться в дурнях, хоч вже все було вирішено. Перед мною лягли дві карти і я з легкістю побив їх. У нас була не рівна кількість карт — у мене лишилось більше. Це дарувало надію та боязність у вени. Поставило крапку наступна дія — перед Віктором лягла козирна карта — дев'ятка. Після чого приміщення ополонила чарівна усмішка Віктора. Тоді я й зрозумів, що програв, перед очима була дама і вона легко могла подолати його карту адже була тієїж масті але сильніша.

— Мфх, сучий син!

Вік у відповідь, лиш голосніше продовжив сміятися. Він ковтнув останню краплю смачного вина дивлячись у мої теж сп'янілі але й налякані очі.

Я опустився нижче, надягнувши на збуджений агрегат презерватив, який дістав з кишені, нахабно заковтнув член майже вщент. Твердістю свого розуму, звичайно, не видав свого захоплення — незрозуміле, м'яке на дотик і ніжніше ніж у інших людяності Віктору.

Вік же лише щось шепотів, намагаючись своїм благанням донести через товщу повітря, поки я опускав обличчя і заплющував очі, здавалося, ніби мене намагаються зупинити. Перед очима Віка було то обличчя Леоніда, то Лілії. Він згадав той самий весняний день, той самий день, коли світ обернувся з ніг на голову через лиш одну людину.

Була весна. Середина другого місяця цього сезону. Тільки ранок, а сонце піднімалось в небо і яскраві промені проникали у кімнату крізь прозорі шторки, тому вся кімната наповнювалась променями сонця. На вулиці було чудово, пробуджені пташки співали, раніше сонечко світило на землю, все прокидалось і оживало. Дівчаче волосся колихало вуличний вітер, який дув з відчиненого вуличного вікна.

— Я люблю тебе, Вікторе, — впевнено промовила заплакана дівчина

вивчаючи його обличчя власною, спітнілою рукою. Вираз обличчя Віктора не понурився, не задумався і цілком не дав ніяких яскравих емоцій, які відчували б інші люди у такій ситуації. Він підтримував мовчанку в кімнаті але потім злісно усміхнувся.

— Ти думаєш, що я тебе підтримаю? Син вчительки літератури полюбить таку нечупару? - його гордий сміх відбивався по стінах класу. Хлопець відштовхнув з силою дівчину вбік, — ти чергова моя іграшка.

Заспокійливо згладивши стегно Віктора, я почав у помірному темпі рухати головою вгору і вниз, поки незв'язні слова юнака перетворювалися на рваний стогін. Обхопив член кільцем у підстави і губами торкався своїх пальців, трохи рухаючи їх. Віктор повернув голову вбік, прикриваючи очі й крадькома дивився на мене, поки я сплітав наші пальці разом. Відчувалося, що межа вже зовсім близько, і підривати насолоду партнера я не збирався. Лише трохи сповільнив темп, язиком вимальовуючи кола на червоній головиці, не випускаючи пеніс із рота. Через кілька секунд уже від стін відскакував протяжний стогін Віка у власну руку, поки я спостерігав за ним зі спермою в роті та з невимушеною усмішкою на губах.

12 розділ "Туман безнадії"

— Дружбу не планують, про любов не кричать, правду не доводять. Фрідріх Ніцше.

Об замерзлі вікна бились краплі осіннього дощу. Він був сильним — змивав все, що було не захищеним. Йому допомагав вітер, який надавав більше сили. На вулиці було небезпечно, тому всі живі істоти ховались. Вуличних собак або котів люди забирали у магазини, кафетерії чи до себе додому. Безхатьки ховались на автобусних зупинках, хоч вони мало чим могли врятувати. На вологому асфальті валялися електро проводи — майже все місто було без світла.

Я дрімав, поки не злякався гучного удару по вікну. Мабуть дощ, що був на вулиці змінився на град. Це зрозумів не одразу й тому пару хвилин лежав у страху. Не одразу помітив, що я лежав поруч з кимось. Його мужні груди вперлися мені в ніс. Провівши рукою по них хлопець прокинувся за неочікуваного збудження. Це був Віктор. Він також здивувався тому що я був поруч з ним. Тепер ми лежали вивчаючи один одного. Вік оглянув мене з голих ніг до волосся, яке, як завжди заплуталось на голові. По його очах можна було сказати, що він здивований.

Я приліг на спину, поклавши руку собі на обличчя. Місця було мало, я впирався об гаряче тіло Віктора — це заворожувало. Вікно досі бив суворий град. На дереві, що було навпроти вікна, під гілкою ховався зляканий ворон.

— Що було вночі? — Вік мовив негучно, немов боявся розбудити тишу, що була в кімнаті.

Я почав поступово долати туман невідомості. Крок за кроком згадував нічний сором. Події розлилися в крові по венах настороженого тіла. Пам'ятав все до маленької дрібнички і відповідно застигли в очікуванні багато питань до Віктора.

Вночі все було не схоже на реальність, немов хтось знімав кіно про нас і ми слідували написаному сценарію.

Не хотілось дивитися Віктору в очі, хоч сумніваюся, що він щось пам'ятає на відміну від мене, який згадав все до маленької дрібнички. Вік випив набагато більше чим я, тому не зважаючи на його так званий імунітет він сп'янів добре. На скільки зрозуміло з його слів він вів раніше розбійницьке життя, постійно змінюючи ім'я та свою видуману історію. Тому сумніваюся, що він не зловживав алкоголем, щоб зам'яти хвилювання та чистокровне виховання. Його погляд роздягав мене до гола, шукаючи хоч якусь підказку, він тільки доводив правоту моїх думок адже вони наповнились невідомістю.

— Ти не пам'ятаєш? — питання було неймовірно тупим але варто якось подолати цю незручну тишу.

— Все немов у тумані, але де що пам'ятаю, — він різко замовк та задумався, тому Вікторові очі замружили важкі думки.

— Я зробив перші ковтки вина і..., — знову тиша, але в цей раз більш напружена. Очі Віктора відкрилися на всі сто від подиву. Він щось згадав і тому задихався від сорому. Невже цей хлопець згадав, що було вчора? Ні, він би ні за що так не засоромився, не той тип. Я зустрів його подив зацікавленістю, але йому було всерівно на мою реакцію. Віктор шукав порятунку очима, — тут була дівчина?

— Вчора?

Про яку він дівчину? Чи невідома схожий на дівча? Він продовжує мене лякати, хочу втікти і заховатися від всього світу. Так набридли ці всі проблеми...

— Так.

— Кхм, були тільки я і ти.

Вікно продовжив бити град, цим лякаючи до самих кісток. Хотілось закурити, дуже, але на жаль, якщо я відкрию вікно то запущу в кімнату страшний холод, а якщо не відкрию то її оповіє нахальний дим. Тому залишалося піддатися полону незручності. Хоча я довго не протерплю, гадаю це й на краще. Там мала залишитися хоча б одна цигарка, я надіюсь.

— Тоді я нічого не розумію, — Віктор здався, не хотів видумувати неможливого і просто проковтнув незнання, не віру, — що було вчора?

Я не хотів йому читати нотації про можливо неправильні вчинки чи загалом розповідати всі ті соромні справи, якими ми займалися. Хоча нічого соромного не було, як на мою думку, тому нехай згадує.

— Подумай, — в моєму голосі читалась нотка суворості або навіть байдужості.

Мені було всерівно, добре, що я все пам'ятав та не забуду. Ніч була гарячою і азартною, своїми хижими руками прикривала очі, не давала адекватно мислити. Думавши про такі дрібниці я переліз через Віктора і встав на холодну підлогу. Він відволікся від роздумів та наважився присісти. Груди не прикривало ні що. Шрам від опіку добре виднівся, так само, як набухлі від холоду пори. Мені на це було байдуже. Я пішов шукати одяг до своєї брудної тумби. Добре, що я не дав роздягнути себе,

всерівно ні на що дивитися, тільки посиніла шкіра від синяків на грудях та рани порізів. Вік був не гіршим але він більше приваблював. Всі рани, що Віктор отримав у побоях манили і заставляли задати багато цікавих питань. Я себе стримував, вистачило того, що вже було між нами.

Одягнувши сорочку, штани, та зробивши хвоста на голові, я повернувся до Вікторового ліжка, адже там лишив телефон. Хлопець різко зупинив мене рукою, коли я направився до виходу. Його сильні пальці різали мої нещасні вени, а погляд зупиняв без слів.

— Розповідай мені все, що було між нами вночі, — він був налаштований серйозно. Не грав словами, одразу вказав. Було б не правильно, якби я відштовхнув його, не сказавши нічого. Довелось зрозуміти Віктора і глибоко вдихнути, думаючи, як правильно подати інформацію.

— Нічого дивного, — хлопець помітивши, що я налаштувався розповідати послабив хватку, але продовжував свердлити поглядом, — ти випив більше, чим я. Десь через пів години ми почали грати в карти, перший раз — ти лишився у програвші, в наступний програв я. Тому мені довелося виконати твоє бажання — відсмоктати тобі.

Віктор не здивувався, напевно очікував це почути, але всерівно задумався. Щось його їло з середини, брало за всі органи водночас і крамсало їх, безперестанку. Але поки що він мовчав, не хотів коментувати сказане мною, просто відпустив мою руку та відвів погляд до пораненого вікна. Напевно воно його розуміло найбільш, в даний час. Тому залишивши хлопця зі своїми думками на одинці вийшов у коридор.

На мене ніхто не чекав, не шукав мене. Я був не помітним в цьому приміщенні, колись зникну і ніхто не згадає такого, як я. Подолавши прохолодний вітер, який ходив по коридору, я зайшов до медсестри. Вона мала поставити мені крапельницю годину тому але сиділа за столом та перебирала документи. Навіть не помітила, як я зайшов, тому обережно присів на стілець, який стояв поруч з столом. Він був не м'яким і не новим, лиш пестив сідниці своїм холодом. На столі лежав гармидер, забагато аркушів. Були пусті білі але й зустрічалися документи якогось пораненого чи хворого з відділення. Медсестра все ж помітила мене, але просто вказала на диван, який був позаду мене та поставила поруч штатив з крапельницею. На що я слухняно присів туди й дав руку, де був катетор. Вона вставила та повернулась назад, залишила мене наодинці. Я сидів мовчки, старався бути не помітним, не заважати, тому й втонув у власних думках. В голові перетиналось їх багато, зустрічались правдиві, й вигадані, зовсім не можливі. Які стосунки між мною та Віктором? Як він сприйняв почуту інформацію? Ех. Крапельниця поспішаючи накрапала до кінця, вона знала, що мені потрібно бути не тут, не поруч з медсестрою, а на ліжку, поруч з Віком. Що я відчуваю до нього?

Не помітив, як медсестра підійшла до мене, щоб зняти крапельницю та відставити її. Я немов задрімав, потону в роздумах. Це інколи страшно, адже де шанси, що тебе витягнуть з них? Що ти не залишишся там — у темному місці

самому з страхами? Їх не має, особливо коли тебе уникають люди. Катетор стояв на правій руці, порізи на ній були вище, не помітні для інших. Жінка витерла те місце антисептичною салфеткою, дала знак, що можу бути вільним .

Я не затримався, не хотілось сидіти в цьому незручному місці й вийшов назад, у коридор. Він пустував, як і пів години тому. Здавалось, що всі померали або застигли в непорозумінні. Тільки пилюка літала по сухій підлозі, мабуть прибиральниця ще не дійшла до прибирання тут.

Раптом з кінця коридору почувся хлип, хтось плакав. Серце застигло, коли я повернув обличчя і побачив Розалінду. Вона була вдягнена в темну сукню, а на ногах виднілися в'язані милі гетри. Її тіло прикрашали вже звичні трубки, які допомагали дихати. Дівчина прикрила очі руками, не показуючи сльози. Пройшовши до неї, я присів поруч, адже хвилювався. Вона моя подруга, тому я маю поцікавитися, що сталося, так робили інші в таких ситуаціях. Погладив її по голові та обійняв, обережно, щоб нічого не зачепити. Розі це сподобалось, подобалась моя раптова підтримка, мабуть вона цього і хотіла. Але Розалінда не дала собі довго плакати вирівняла спину та відвела погляд до вікна.

— Привіт, Лео.

Чому вона не хоче дивитися на мене? Хочеться доторкнутися до її обличчя , повертаючи його до себе, щоб прочитати заплакані очі. Але це було б егоїстично, надіюсь дівчина сама розповість.

— Доброго ранку, Роза.

Я старався усміхнутись, надати ситуації кращої атмосфери, адже було не приємно. Дівчина не була готова до нашої зустрічі, до того, що я її обійму.

— Пробач, що зустріла тебе заплаканна, — Роза витерла свої очі, але вони всерівно залишались вологими, водночас красивими.

— Що трапилось? —, ці слова були, як кнопка для дівчини, як прапор на початку перегонів.

— Просто..., — вона завагалась, або не знала, які слова підібрати, нервово крутила апарат, який слухняно стояв поруч, як маленький песик, — ти знаєш про те що лікарі казали, що мені лишилось жити місяць +-?

— Так.

— Сьогодні зустріла медсестру перед тим, як вона зайшла в медсестринську, — Роза старалась триматися, не заплакати. Це не виходило, вона зупинялась після кожного слова, — вона сказала, що моє лікування закінчилось, я можу збиратися додому, або все ж залишитися на тиждень в лікарні, по бажанню.

— Чому так? Лікарі мають, що є сили рятувати тебе, запобігати смерть.

Роза нахилилась мені на груди, вона втомилася і все ж дала волю сльозам. Я не був проти, спокійно заспокоював її своєю присутністю. Я не знав чим би міг допомогти, як не підтримкою. Дивлячись на проблему вони вчиняють не так , як потрібно. Обов'язок лікарів — допомагати потребуючим зі здоров'ям, враховуючи і фізичне, і психологічне. Але в цій лікарні вони вчиняють не так, як коли обіцяли, коли

давали клятву Гіпократу.

— Ти правий, але мої батьки не мають можливості заплатити більше, дати те що на "шоколадку". Саме за цього ці злочинці не хочуть лікувати мене, — проковтнувши слюну вона вирівняла спину, — їм потрібно доплатити, те що ми й не маємо. Лікування - таблетки і терапія - не мало забрала коштів. Я пропонувала піти на консультацію іншого лікаря, але гроші... навіть не має в кого позичити.

— Давай я підзароблю? — я старався вхопитися хоч за якийсь пластир позитиву, щоб рани, які завдавав негатив, не погубили, — я можу знайти ро...

Вона натиснула на мої губи пальцем, щоб я замовк. Роза посміхнулась, її усмішка радувала мене, але й лякала.

— Якщо людині судилось померти, то вона помре, хоч що не роби, — дівчина поцілувала мене в щоку та знову взяла в обійми, — ти був хорошим другом, дякую, за те що ти є зараз.

— Ні, ні, ти не можеш померти, ти казала, що це можливо, але не точно, що в тебе є шанси подолати хворобу, — у мене з'явилась паніка, вона була не приємна. Я хотів забігти за безвиході. Не хотілось втрачати таку людину, як Розалінда. Вона для мене цінна. Ця дівчина моя подруга.

— ...тільки якщо мені продовжать лікування. Ще пару днів і мене нічого не врятує, я вже похоронила себе, заспокойся.

Тепер ми сиділи мовчки. Що вона, що я давились сумом. Потрібно рятувати дівчину. Можливо почати шукати плюси, як в минулий раз? Але шукати хороше у смерті? Я засміявся, але швидко прикрив усмішку, адже це не доречно. Напевно настав мій час.

— У мене є ідея! — сказав це відкашлявшись. Я часто кашляю, це вже почало бісити.

— Яка? — Роза помітила мою раптову усмішку, але не скривила обличчя за злості, а навпаки врахувала це за те, що не все так погано.

— Можна зробити ще одну дуже хорошу справу перед смертю...

— Дати знати світу про цих бандитів!

Вона не дала мені договорити і підпригнула, її осінив струм віри. Мені сподобалось це.

13 розділ "Змокріле прохання"

— У цьому проклятому житті потрібна любов. Без неї - вічна порожнеча, яка вбиває, душить, мучить. Барбара Росек "Щоденник наркоманки".

Навпроти мене спокійно падали кришталеві краплини дощу. Їх вправно брав сильний вітер й відносив вбік, а вони були безпорадні — піддавалися. Автомобілів на проїжджій трасі було мало, адже не погода, не зручно їздити по мокроті. Хоча з'являлися хоробрі, які вперто долали перешкоди. Дим від тільки закуреної цигарки змішувався з моїми заплутаними думками та з присмаком гіркої, засохлої кави на

вустах.

Як же вивести лікарів цієї чортової лікарні на чисту воду? Та як же їм не соромно так чинити з людьми? Мені ставало недобре від таких роздумів. Уявити тільки відчуття тих ні в чому не винних дітей чи й так нещасної Рози. Хоча ці думки мене й зупиняли, я сам на себе не був схожий, адже думав про інших і не був тією сумною хмарою, як раніше. Кажуть люди змінюються коли закохані але хто ж вкрав у мене, моє нещасне серце?

Дощ продовжував омивати навколишнє середовище. Прекрасну мелодію природи порушував хлюпінт калюжі під чиймсь ногами. Хтось поспішав. Мої слабкі легені наповнились холодним повітрям. Я закашлявся, горло боліло але я продовжував стояти і чекати. На кого чекав нарешті показав себе вийшовши з-за кута будівлі. Його темні кучері змокли від такої погоди. Зелена куртка виблискувала під, визернувши з хмар, променями сонця. Сірі кросівки вже змокрили долати стільки глибоких калюж. Було помітно, що вони не нові, варто оновити гардероб. Одяг придбав мабуть на сайтах, які допомагали потерпілим, але цікаво яким чином, тому що сам же не був з місць уражень війною. Це Віктор, той самий. Ми домовились зустрітись на вулиці, щоб закурити. Потрібно було обговорити не доведене до кінця, хоч як не відштовхувало мене від нього. Я знайшов хоробрість та тепер стою тут.

Вік став біля мене та почав шукати цигарки в кармані. Я вирішив підпалити йому, тому хлопець нахилився. Запальничку не ховав, як запалив до цього, вона була у мене в руці. Його м'яке волосся пестило мою втомлену руку. Не очікуючи цього, я почав гладити її, бентеживши темні пейзажі. Мої очі різав дим з-під гарячої сигарети, що я прикусив. Одна рука ще досі тримала запальничку, а інша продовжувала грати з брунатним волоссям. Віктор заляк від подиву та не зручності.

Вода з даху повільно падала додолу. Дощ підходив до кінця, наставав час дякувати землі за вологу, яку вона потребувала. Вік доторкнувся своєю мокрою рукою до моєї зупиняючи рухи. Доторк був не суворим, він на мене не злився, або не давав знати про свою злість. Ми стояли тримаючись один за одного, Віктор дивився мені в очі, а я йому. Цигарки диміли не зважаючи на контакт відволікаючи нас від зорової бесіди.

— Пробач мене, — його голос був тихим, він не хотів цього казати але вуста самі промовили це.

— Краще ти мене вибач, — я відпустив його та відійшов. Віктор продовжив стояти так само, як стояв. Він був немов статуя на музейній виставці — цікавив, радував своєю красою, хоч й не всіх, лиш винятків, які могли зрозуміти тонкощі краси.

— Коли ми стали такими вихованими? — я насмілюся нахилити голову, та знову зустрітись з очима Віктора. В них можна було напитися коктейлем думок та емоцій — вони плакали, за неправильних вчинків минулого, та раділи, за щасливого

закінчення не початого.

— Невже, щоб вибачатися потрібно бути вихованим? — ми нервово вдихнули дим, відкидаючи непотрібний попіл вбік. Легкі вусика Віка виблискували на раптових проміннях.

— Тоді я не такий.

— Який же ти, Лео?

Питання цікаве, таїло у відповіді багато потаємних секретів. Я сам не знав себе на справді. Раніше можливо так, але зараз, коли мій світ змінився на стільки, я забув все, навіть роки в пелюшках, які й так не пам'ятав.

— Який? — в моєму тоні заховалась зацікавленість, мене інтригувало почути, що думає про мене Віктор.

Він відвернув обличчя в даль, думаючи розглядав оточення. Там мешканка другого поверху, сиділа на балконі багатоповерхівки. Жінка була не молодою, років за тридцять — це говорили за неї потемнілі зморшки. Вона про щось думала та курила, як і ми. Не помітивши це я сам вдихнув дим сигарети, все дивлячись на хлопця.

— Життя покаже, який ти, — ці слова вилетіли з легкістю, він не сумнівався у своїй правоті й дійсно коли ти сам не знаєш себе, тільки життя зможе показати твій зміст.

Люди, як книжки. Всі по своєму красиві, унікальні. У виборі улюблених у кожного свій вибір, за тебе ніхто не зможе обрати твою другу половину. Це дивне відчуття коли ти знайшов її, ту саму, яка тобі сподобалась до швидкого серцебиття і оніміння пальців. Я не переживав ці відчуття, але читав, та випадково вислухав з розмов пацієнтів, які також виходили на холод, щоб закурити чи випити кави. Хотілось знайти ту особливу, найкращу серед усіх. Але знову люди — книги, є такі, що з першої сторінки, можна зрозуміти все про цю особу, а є ті, що на половині, ще не зрозумілі тонкощі характеру.

— Я надіявся, що ти насмілишся сказати мені, хоч якийсь комплімент.

— Хлопцям рідко говорять компліменти, звикай, — Вікторова цигарка була вже майже зкурена до кінця. Попіл з неї падав додолу, в прозорі калюжі. Наші очі знову зустрілися, напевно тому що дівчина докурила та зайшла в приміщення, — ти debil.

Спершу я не зрозумів слова, потім моє серце заболіло, мов в нього увійшло сталеве лезо ножа. Я старався триматися, не таять перед Віктором, мов шоколадне морозиво в спекотний день літа. Тому засміявся, мій молодий сміх відбивався від постраждалих труб.

— Тому ми маємо стати парою? Два debilа — сила разом, ха-ха.

Вік зрозумів мій жарт, тому його серйозне обличчя прикрасила усмішка. Він не сміявся, як я, але я розумів, що він усвідомлював суть приколу.

— Коли я сидів на уроці алгебри мене завжди попелила поглядом однокласниця. Вона горіла мною, — він став близько зі мною викинувши окурок.

Його високе тіло оперлось на стіну лікарні, тінь прикривала мене. Він пахнув лісовою свіжістю, я відчував аромат старого намоклого клену чи моху на пенях,

що десь коло швидкоплинної річки, в якій гралися карасі.

— Я відчував до неї нічого, серце не бентежило коханням. Скоріше ненавидів, чим любив. Але саме за неї я в лікарні, та лишився батьків, свого останнього життя, яке мені подобалось, — змучені очі хлопця прикрили повіки, він підняв голову до гори опираючись на стіну, — я заставив себе забути про неї, щоб не наступати на ті граблі, як раніше, але знову згадав про неї позавчора. Досі не можу протрезвіти. То був прояв звичайної людської доброти, не сумніваюсь, враховуючи мої вбивчі здібності, але сучка залишила після себе палаючу біль.

Я знову закашлявся. Я не міг зрозуміти проблему Віктора, особливо усвідомлюючи те, що замість мене він бачив біля матні дівчину. Це ображало, але я старався зрозуміти його, та не ранили й далі своїми словами.

Він усміхався та задумлено дивився на краплини, які, мов листя падало додола. Збоку подув сильний осінній вітер, моє беззахисне плече доторкнулось до Вікторового. Мене ледь тримало на ногах, думав, що й тут впаду. Вік помітив це та притримав мене руками повернувшись вбік. Його мужні груди тримали мене з силою.

Телефон у кишені завібрував та відволік мене, заставив прокинутись від шоку. Я вирівнявся дав знати хлопцю, що мене не потрібно тримати. Дивлячись на змокрілий екран телефону я побачив повідомлення від Рози. Вона попросила зустрітись в коридорі, напевно на звичному місці. Я повернув погляд до Віка, але не дивився на нього. Позаду нього стрибала знайома мені ворона. Її нога заплуталась в пластмасовій бляшанці. Пляшка була великою у порівнянні з чорним тілом.

— Вік, не проти зустрітись з Розою?

— Не проти,— Віктор направився до пташки, щоб допомогти їй. Я хотів його наздогнати, щоб зробити це разом але вирішив відповісти Розалінді. "Добре, не проти побачити Віктора?"

Повідомлення прийшло одразу з парочкою радісних смайликів: "Звісно, не проти! Хутчіш до мене."

Я встиг втомитися, поки змагався з сильним вітром. Але Роза просила зустрітись, потрібно поспішати до неї. Вік повернувся до мене, обдумав та дивився попереду. Я взяв його руку, здивувавши цим. На моєму обличчі досі виблискувала усмішка, дарувавши сонце хлопцеві в такий вологий день.

— Спробуй полюбити мене, Віктор.

Цигарку та одноразову склянку я давно вже викинув, нас ніщо не зупиняло, тому я потягнув його в лікарню. Там чекала Роза та проблеми, але поки ми були на вулиці нас інтересували, лиш ми. Мене не сильно цікавила реакція Віктора, але почув, як він щось бурмотів у відповідь. Потрібно розібратися з нашими стосунками остаточно потім, коли настане наш час.

В кінці коридору було темно, освітлювали його, лиш світлі думки Рози, яка гортала в телефоні стрічку новин. Вона не була сумною, як на початку нашої минулої зустрічі, що віддавала ароматом суму. Я йшов попереду, досі тримаючи за руку Віктора. Він же, як кіт йшов слідом, не забираючи свою руку назад, та не

зупиняючись. На диво було тихо, всіх забрала праця в свій полон. Хтось гортав документи чи книги, як в лікарському кабінеті, чи дивився крилаті сні, як безліч дітей у палатах.

Дівчина помітивши нас відсунулась в бік. Я не відмовив їй та присів поруч, а Вік залишився осторонь, стоячи розглядав візерунки на стіні поруч з нами.

— Привіт, Роза, — він продовжив дивитися вдаль. Його очі пустували, не було можливості прочитати жодну емоцію, думку чи наміри, яких напевно там й не було.

— Вітаю, рада вас бачити, особливо тебе, Віктор.

Я відчував себе зайвим, адже розумів, що Роза стане дарувати більше уваги Віку, як робить це зараз. Але не давав про це знати, вирішив змішатися з твердою стіною.

Роза почала розповідати всю ситуацію, енергійно і зупиняючись, лиш передихнути.

— Це все та-ак проблемно, вони падли! — вже була закінчувала Роза. Її темне волосся колихав вітер, який дув з-під щилин, що на помокрілому вікно, — Віктор, ти не проти нам допомогти? Сумніваюся, що я з Леонідом, щось зможу зробити вдих та й в трьох теж буде важко.

Віктор провів по голові, він весь час про щось думав. Його погляд різав брудну підлогу, так само, як думки атмосферу між нами.

— Гадаю, він не проти, — я наважився показати себе. Вставши навпроти Віктора з іншого боку ми за звичкою зустрілися поглядами. Тепер я був замість підлоги, яку він насичено роздягав, — у мене є знайомі, які б могли нам допомогти з цією проблемою, вони також лікуються в цій лікарні, та в цьому відділенні. Тому якщо ви не проти я відлучусь, щоб поговорити.

Усміхнувшись Віктору та отримавши від нього розуміння, згоду на удумане, я пішов коридором осипаним словами Розалінди, що намагалась мене зупинити.

14 розділ "Темінь в очах"

— Хоч у людського життя немає ціни, ми завжди чинимо так, наче є щось цінніше. Антуан де Сент-Екзюпері.

Поки я розмовляв з Денисом, в ароматній їдальні, було втрачено багацько часу. На вулиці не визирало сонце але вже хмари не мили землю своїми сльозами. Вони змішувалися один з одним утворюючи гаму сірих відтінків. У мене вийшло вмовити Дена нам допомогти, зайві люди — не є проблемою в даній ситуації. Впевнений, що вони допоможуть, принаймні, як підтримка. Це добре усвідомлювати те, що в тебе є одnodумці — люди, що мають таку точку зору, які так само розглядають ситуацію і хочуть допомогти тобі з цим.

Звабливий погляд різав мої сідниці всю дорогу, як ми йшли до Віка з Розою. Мене насторожували наміри Дениса, на даний момент його ріжучий погляд. У нього вистачило хоробрості, щоб вільно озвучити свою не традиційну орієнтацію, тоді,

що заважає згвалтувати мене. Навіть тут — в холодному коридорі, на зустрічній лавці, що йому завадить? Або хоча б схватити мене за стегна, це навіть легше.

Я старався відволіктися від цих думок, адже все може виявитися не таким, як я його уявив, та й я мов восьмикламінь боюсь хлопця, тому що він може тронуть мою п'яту точку. Він хороший хлопець, адже тримається поруч з своєю сестрою, яка має вади зі здоров'ям. Є ж люди, які б просто покинули такі проблеми та присвячували час своїм захопленням. Але я знаю тільки боязке теперішнє, та можу уявити їх трімку майбутнє, а що було в минулому лишається за стіною невідомості.

— Денис, це Віктор та Розалінда, вони також допомогатимуть з цією справою.

Ми прийшли де домовлялись з Розою — місцина задньому дворі лікарні. Вони стояли говорили про щось, однозначно про щось не приємне, адже Роза лишилась з невдоволеною гримасою. Вік стояв біля дерева, було цікаво, як же йому не набридло і чи не затікли ноги, адже мене довгенько не було. Вираз його обличчя не змінився коли він побачив нас, просто дав руку, щоб привітатися з Денисом.

— Приємно познайомитися, Денис.

Роза же засоромилась, але гадаю цей хлопець однозначно був не її смаку, так що хвилюватися не потрібно. Вони також зустрілися руками, цим привітавши один одного. Денис мовчки задавав зустрічні питання, поки Роза відповідала на одному подисі.

— Скільки ви знайомі? — це питання було від Віктора Денису, він перестав мене бачити, так здавалось. Хоч на його обличчі не було жодної емоції, в голосі відчувалась напруга. Вона брала за легені та давила, що є сили.

— Зустрілися один раз в кафе.

Віктора змотивувала відсутність цигарки в руці, тому він взяв мужньо хлопця за комір, та притис до зовнішньої стіни лікарні. Денис почав важко дихати, але всерівно усмішка не зникла з обличчя, хоч її прикрасив зляканий парик.

— Хе-ей, хлопче, відпусти... або в коридорі на пару хвилин, або переписка і все.

Тепер їх омила мовчанка, яка виблискувала на вустах хлопців. Атмосфера була тяжкою, я не знав, як їх зупинити. Стало боязко, що Віктор вчинить не розумно. Але я з Розою стояли онімівши, не могли нічого сказати, взагалі поворухнутися. Всі частини тіла накрила боязність. Виглядало, як в сповільненій зйомці але мій кашель розбавив її. Віктор відвернув обличчя на мене п'ять секунд, цей час щось обдумуючи. Потім послабив хватку, Денису стало легше дихати.

— Якщо тронеш його.. тобі не жити.

Після цих слів він відпустив його, звук повітря прикрасив кашель Дена. Я не сильно розчув сказане Віктором і мене це насторожило. Він дивився в бік, йому було всерівно на хлопця, який ледь не задихнувся.

— Що нам робити з нашою проблемою? — Роза постаралась подолати незручність після неприємного привітання хлопців, — що зробимо спершу?

Я також постарався відволіктись від сутички, тому глянув на змокрилий куш, що був недалеко. На засохших листках, які ще залишились, сповзали сльози дощу,

тихо падаючи на холодну землю. Денис присів додола кидаючи камені в калюжі. Одна рука проводила по волоссю, що виблискувала на тимчасовому сонячному промінні.

— Нам потрібно мати докази, — я присів також. Вік ніяк не зреагував на це, й досі перебував в тіні своїх думок, — ідемо на Ви, дорогі!

— Ти правий, Леонід, але де їх шукати?

Ден зацікавлено дивився на мене. Він кинув мені виклик, тепер мені потрібно перемогти. Але я й думки не мав, де знайти докази. Мало хто повірить словам, потрібно довести правоту. Роза також поклала на мої слова надію, дивилась благаючи про допомогу, як тонучий на кисень.

— Як на мою думку є ще випадки, де лікарі показали себе з не найкращої сторони, — пролунали слова Віктора і це заставило всіх повернутися до нього. Він опустил голову ще нижче, та поклав руки в кишені діставши цигарку. Прикусивши її зубами він подивився на мене.

— Будеш? — на що я, лиш кивнув.

Напевно це була, як турбота друга але я міг тільки годувати себе здогадками. Він підійшов до мене минувши Розу, вона промовчала. Вік присів і витягнув запальничку. Його аромат дурманив мене, я хотів впасти в його мужні руки. Й насправді сталося саме так, моє бачення різко наповнила тьма та груди омила біль, як тільки я зустрів перед собою руки Віктора.

Коли прокинувся я побачив перед собою потемнілу стелю. Було доволі холодно, тому, як тільки пробігли колючі мурашки вкрив себе теплою ковдрою. Це скоріше був плед, але мені холодно, тому всерівно, аби зігріло моє безпорадне тіло. Я не міг зрозуміти всю ситуацію. Як я опинився тут? Де я? Чому? Де всі? Можливо я сплю і мені сниться кошмар? Я ляснув себе по щоці, щоб перевірити останнє. Все-таки не сон, тому на страшного монстра з-під ліжка годі очікувати.

Після того, як я перевірів себе з коридору почувся шурхіт, бархат і через пару хвилин зайшла жінка в формі медсестри. Костюм сексуально обтягував її тіло, на мій жаль я збудився. Але крім цього я переконався в тому, що досі перебуваю в лікарні та й в тій самій де був. На щастя жінка швидко покинула приміщення, як тільки поклала таблетки на тумбу біля ліжка, що навпроти.

— Друже, почекай, — я погладив себе по штанях.

Присівши мене обійняв холод з-під ледь закритих дверей. Я провів рукою по легких вусах, що почали з'являтися на моєму обличчі. У кімнаті було, як у моїй палаті. Такі ж моторошні ліжка та високі, забруднені плачем людей, вікна. На сусідніх ніхто не лежав, тільки на тому, що навпроти виднілась чорна особа, вона була приєднана до апарату штучного дихання. Він став мені, як другом – цей важливий апарат. Я став зустрічати його частіше, чим раніше. Моє тіло теж приєднане до схожого апарату, але він міряв серцебиття, на відміну від того. Знову моє важке обличчя доторкнулось до подушки, я став обдумувати подальші дії, та те що сталося не за довго, як я тут опинився.

Перед моїми очима з'явилися груди хлопця, його душащий аромат та тримтящі

руки . Роза та Денис також налякалися моєму різкому вимкненню але саме Віктор зреагував швидше та врятував мене. Я міг легко розбити обличчя впавши на твердий асфальт, але впав на інше, більш приємне та тепле. Душа тянула до нього, щоб подякувати.

Я наважився встати. Мої груди наповнились важкими каменями, ледь дихав. Вхопившись за безнадійний кислород мої ноги торкнулися холоду. Перед очима все розмилось, але я встиг притримати себе за сусідню тумбу. Міцно схопивши шнури, які об'єднували мене з приладом я від'єднав його від тіла. Це не було проблемно.

Вийшовши у коридор мене зустріла напружена атмосфера, плач дорослих і зажурена прибиральниця, яка мантеляля мітлою біля виходу. Вже старі стіни покрилися десятилітньою пилю. Повернувши обличчя я побачив знайому особу, яка згорбилась на лавці. Він сидів не рухомо, дивлячись в глибоку підлогу. Підійшовши до нього, я зрозумів, що хлопець спить, тому не захотілось його чіпати. Це знову-таки Віктор. Він був милим і не схожим на себе — людину, яка віддавала холодом та байдужістю. Його темні кучері розлились на білому холсті обличчя. Хотілось розпитати у нього все, що мене бентежило, але я не наважився навіть торкатися. Відчував себе перед Віктором винним

— Солодких снів, Вік, — сказавши ці слова я глянув у іншу сторону коридору.

На стінах виднілися почорнілі двері, які вели у сусідні палати. Підлога в тій частині була вже вимита, ледь чиста. Я вирішив пройтись вперед роздивитися все. Хоч я тут вже був, всерівно все здавалось новим, немов хтось захотів змінити мої спогади та й саме враження від цього відділення. Холод пробігся по моєму ледь одягнутому тілу. Як встав я не помітив, що був вдягнений, лиш у білосніжну футболку. Було не приємно відчувати під собою зловісний мороз , який різав набухші вени на руках. Зробивши пару кроків картина послідовних палат змінилася на інше. З права мабуть була медсестринська або лікарський кабінет, двері якого обросли темними рослинами. З іншого боку виразилися двері, що означали вихід. Рука самовільно лягла на ручку і вони відчинилися на одному подиху.

Я вийшов у інший коридор, який також кудись міг завести. Вся лікарня була, як лабіринт мінотавра— застаріла, та лякала на кожному кроці. Не хотілось блукати, тому вирішив розглянути те що було перед мною. Це був глянцевиий столик та багато книжкових полицок позаду нього. Я міг лиш здогадуватися , що це за частина лікарні. Не було жодної людини чи таблиці , що могла мені оповістити цю цікаву інформацію. Тому вирішив глянути на те що лижало на полчках. Пройшов трохи вперед переконався, чи точно я тут сам. Було трохи лячно блукати, по тіло розлилось відчуття неправильності. Неначе ти порушуєш закон, грабуючи банк в центрі Києва.

Моя рука лягла на перший аркуш паперу, що лежав весь в пилюці. Обкладинку прикрасив напис, який сповіщав ПІО пацієнта та його історію лікування. Я відкрив її і зустрів на третій сторінці чек, який оповіщав про суму.

— Бінго! — я щасливий, як дитина, яка отримала довгоочікувану цукерку від

батьків.

Тепер необхідно пошукати таку ж картку Розалінди. Хоч я не знаю її прізвища, ім'я то не популярне, запозичене в інших країнах то буде легко. Якщо уважно подивитися — всі картки розкладені по порядку, від нових до найстаріших. Надіюсь зникне таке місце в лікарні, враховуючи, що цифрова ера вже почалась. Можна просто зайти на сайт та придивитися все уважно без цієї макулатури.

Слідуючи своїм очам я побачив ім'я дівчини, що шукав. Це вийшло легше, чим планувалось. Відкривши сторінки я переконався ще раз, що нас просто дурають. Наливають в мізки смердючу брехню.

Обпершись на полицки продовжував розглядати надруковане. Ці сторінки вкрали мене, забрали від цього не справедливого світу, що я й не помітив, що мене накрила темна тінь. Коли підняв обличчя я перелякалася, що аж документ впав на підлогу.

150зділ "Знайоме минуле"

— А треба жити. Якось треба жити

Це зветься досвід, витримка і гарт.

І насамперед не треба ворожити,

І за минулим плакати не варт. Ліна Костенко.

Груди хлопця прикривали моє обличчя, мене полонив переляк. Всі ймовірні слова втікли у спітнілі п'яти. Він був одягнений у лікарський костюм, працював в цій сфері і мабуть саме тут. Його чорні пасма волосся відштовхнули за вуха привабливі окуляри. Вони прикривали глибокі зелені очі, в яких на даний момент читалася тільки суворість і можлива розлюченість. Бейджик, що вітався на кармані, на білосніжній рубашці, сповістив мені ім'я цієї особи — Лук'ян М.Я., та це був звичайний інтерн. Така інформація надала мені свободи у диханні та моє серце прийняло звичайний ритм. Я насмілювався покласти руку на плече хлопця.

— Пробач але дай пройти.

Лук'янові очі почервоніли від злості, він ледь себе стримував.

За лічені хвилини він схопив мене за сідниці та посадив на стіл, що стояв поруч. Я зачепив документи і вони з гуркотом впали на темну підлогу. Перед очима все розпливалось, я перелякано замружив їх та витягнув руки тримаючись за груди хлопця.

— Якого біса тебе сюди занесло?

Голос прозвучав тихо, але злобно. Він здавався мені знайомим до болі в ослаблених кістках. Я наважився відкрити очі, та привітатися з його. Вони озвучували інший мотив, чим перед цим. Нотки щирої радості змінювалися на холодний переляк. Моє тіло полили неприємні спогади, вирощуючи неприязнь.

— Мені необхідна інформація.

У відповідь він замахнувся, але гучно вдарив по столу, поруч зі мною. Лука хотів поцілитися в мене але його щось зупинило.

— Залиш той документ і забирайся звідси.

Мене охопила знервованість. Невже всі ці пошуки були дарма? Я так все не полишу, адже перед мною стояла відповідальність за багатьох інших людей, які також можуть постраждати через лікарський егоїзм.

— Ні за що, Лук'ян, зроби це краще сам.

Я годував його взаємною злістю, мене він почав бісити. Не знаю, чи він, чи саме наше спільне минуле.

З вікна віяло літнім холодом. На майданчику, що був поруч з лікарнею енергійно бавились дітлах. Висока тінь запустила в палату більшу прохолоду та легкий вітерець. Шурхіт штативу для крапельниці змішувався з моїми молодими думками. Його привабливий торс вабив мене ароматом грайливих гормонів. Серце билось швидше й швидше, зараз не витримає й полить у руки хлопця. Він провів ними по моєму животу, лишивши штатив поруч опустився нижче. Його тендітні пальці торкнулися голівки члену, від задоволення я простонав. Довелось прикрити рот рукою, тому що сусіди по палаті ніжились в снах. Годинник у коридорі пробив сьому. Заради цієї приємної зустрічі я прокидався рано вранці. Лука приходив раз в тиждень опів на сьому, щоб поставити крапельницю. Тоді ми могли тихо надати насолоду один одному, в таємницю від інших. Мені було п'ятнадцять, а він старший від мене на вісім роки починав свою кар'єру інтерном.

— Мені не потрібні серйозні відносини, — ці слова стерли всі мої надії одним найбільш морозним днем. Я змирився з часом але воно позбавили дні яскравих тонів. Його забрали працювати у інше відділення, а я завмирав у очікуванні нової зустрічі, в сірому під'їзді свого дому.

Документи лежали у мене під футболкою. Це була єдина причина ризикувати собою. Лука не збирався мене залишати, він стояв на своєму, як і завжди. Це неймовірно впертий хлопець, але я не гірший. Розмахнувшись рукою я поцілювся йому в писок. Тому Лук'ян з гуркотом відлетів назад, подалі від мене. Це давало можливість мені втікти, але я зупинив себе. Мене мучали питання до нього і я збирався задушити ними Луку остаточно.

— Чому ти так боїшся за такі папірці?

Він же витер своє обличчя поправивши окуляри та вирівнявся навпроти мене. Між нами була відстань на крок. За ці п'ять хвилин він зможе вхопити мене за горло та задушити своїми словами або я вдарити у живіт, щоб він скорчився на підлозі від болю. Але ми стояли не порушно, хлопець мовчки вивчав мене поглядом.

— А ти не розумієш? Я був кращої думки про тебе, Леонід.

— Що я маю розуміти? Ти, як був вродком так і лишився, хороша новина, Лук'ян.

— Ті "папірці" це гроші, якщо ти комусь їх покажеш, мого батька можуть посадити в тюрму. А це кінець всім моїм планам.

Лука вдарив по полицям, з них тихо впали документи. Аркуші, що нічого не означали, але водночас могли врятувати життя живих та гордість мертвих.

— Ти й дійсно не змінився, — я провів по животу перевіряючи наявність там

важливих бумажок, — це тільки твої дурні проблеми, тому розбирайся сам.

Не хотілось більш бачити його, тому я розвернувся. Моє здоров'я підводило добре, почував себе точно не готовим для польоту в космос. Кожна ділянка тіла ніла про своє погане почуття, просила допомоги, але їх ніхто не чув.

— Шкодую, що раніше вирішив полюбити тебе, — це було останнє, що я насмілювався сказати. Він розкидував відповіді позаду, але не хотілось це чути. Цей хлопець — приємна згадка, яка залишила після себе болючі шрами. Я встиг забути його, зам'яти біль, але бачити і чути про нього щось бажання не було. Не хай симпатія, яка можливо існувала між нами залишиться в цих кам'яних стінах та обросте плющем.

Я присів поруч з Віктором, який продовжував спати. Його тяжка голова впала на моє безпорадне плече, замінило м'яку подушку. Вивчаючи біль, якою опахло моє тіло я бережно погладив голову хлопцеві. Мої губи горіли бажанням відчувати сигарету, але поки що можливості не було. Залишилось сидіти та чекати на незнане.

Мене мучали думки, догадки про власні почуття. Хто для мене Віктор? Чому мене до нього так тягне та чому він за такий короткий час замінив дуже близького? Моя рука лягла на серце. Воно знову билось сильніше. Вік мені не просто друг. Все здається схожим на випадок з Лук'яном. Той самий, що різав серденько не жаліючи. Я полюбив Віктора, не очікуючи і не бажаючи цього.

Я також поклав голову на Віктора, це були доволі близькі хвилини. Серце омивалось теплом, якого не вистачало йому — пораненому, слабкому. Це зайняло пару хвилин нічого не значущого мені життя, але здавалось, що минула вічність. Він різко сів, неначе тіло поцілував електричний струм. Вивчаючи стіну, що попереду, очі зловили мене. Вони загорілися вогником щастя. Це міг бачити тільки я. Хлопець кинувся мені в обійми, міцно і трепетно душачи мене.

— Лео.

Мені було приємно. Я встиг забути про хвилювання, та біль. На даний момент мене бентежив тільки він. Тільки Віктор мені й був потрібен. Головне тепер дізнатися, чи я потрібен йому на стільки, як мені — як кохана людина.

— Всі за тебе хвилюються, як твоє самопочуття? Знайти медсестру?

— Ні, Вік, де інші?

Віктор не пускав мене, а я його. Ми сплелись у доторках не зважаючи на час, на людей.

— Доречі про це, — хлопець вирівняв спину, та став вивчати стан мого тіла очима. Не хотілось пускати але я слухняно продовжив слухати його, — Роза, Денис пішли по Тріксі та перед цим сказали, що прогуляються по лікарні ловивши слова від пацієнтів, що також не задоволені. Я залишився тут, але ми домовились зустрітись в обід.

Мене радував такий розклад подій. Надія лягала на друзів, адже це також допоможе.

Згадавши, я провів по животу знову, Віктор здивувався, та задав питання очима.

Я слабо усміхнувся і підняв футболку. Дорогоцінний мені аркуш тримали труси. Витягнувши його я дав Віктору в руки. З кожною сторінкою у нього все більше висвічувалась усмішка. Метелики у моєму животі вимахували крилами, хотіли вивільнитись на волю.

— Божечки, Лео, ти молодець!

Документи вилетіли з рук, та розлетілись по підлозі. Губи Віктора з'єдналися з моїми, його язик різав ніжно ясно, обережно та, немов в останнє. Кожна кістка у організмі таяла, змішувалась з пилю, що була у коридорі. Мої руки лежали на плечах хлопця, бережно гладячи. Його дихання бентежило моє серце. Він зараз задихнеться, але як і я чіплявся за повітря зубами омитими молодими сподіваннями. Нам ніхто не заважав, ми не помічали людей. Можливо їх і не було, але це знають тільки самотні стіни.

Люблю тебе, Вік.

За вікном сяло сонце, освітлювало нашу близькість. Він відпустив мене, дав можливість вдихнути на всі груди. Ми були в екстазі від пережитого. Я поклав свою руку на Вікторову, наші пальці переплелись. Його очі блукали по стіні, він не хотів на мене дивитися, тому що засоромився. Сумніваюся, що я перший з ким він поцілувався, хоча я сам збентежений. Не думав, що полюблю цього хлопця.

— Пробач, я не хотів, — його інша рука закрила очі.

Вік відчував себе гірше, чим я, але мені залишалось тільки годувати себе здогадками. Він втомлено впав на своє старе місце, поруч зі мною, так само прикриваючи дзеркало душі – очі. Не зважаючи на обставини я не зтерпів та засміявся. Мене забавляв беззахисний вигляд того хто вбив не одну людину. Він не стримував себе, коли його ніж різав шкіру жертви, а тепер не зупиняє свої почуття, коли вони бурхлять, неначе кипляча вода у гейзері. Мені хотілося поцілувати його ще раз, Вікторівий вираз обличчя виглядав мило, так і палав бажанням бути слабким поруч зі мною. Зараз Вік, як цвіт вишні весною — розкриває пелюстки на сонці та дурманить мої наміри.

— Не бреш сам собі, Вік, — я впав йому на ноги, та дивився на ці прикриті глибокі очі. Мені було важко прочитати його емоції, я не знав чи він любить мене, чи ненавидить, злиться. Хоча люди не цілують, якщо відчують такі тяжкі відчуття. Але це так заставили думати написані життям романи, сторінки якого розлітаються поміж хмар, — ти моїм вже був на самому початку.

— Звідки ти знав?

— Я відчував, Вік.

— Любов з першого погляду? Не читай мені казки, — Віктор не вірив моїм словам. Відкрив погляд на вазони, що були на вікні.

— Чому казка? Та чому з першого погляду? Щоб полюбити потрібен час, а я відчував симпатію, — я також глянув в бік. Було не приємно говорити про свої почуття, — мені хотілося побачити твоє обличчя на папері, таке ж привабливе. Потім все вийшло з-під контролю.

Між нами постала тиша, поки годинник не розбудив звичним дзеленчанням. Він вказував на обід.

— Мені потрібно йти до Рози.

Я дивився на нього, як і він на мене. Мені хотілось вийти на вулицю, принаймні, щоб закурити. Це була моя остання можливість.

— Я з тобою.

— Ні, ти залишишся тут.

— Хочу закурити.

— Сходи до туалету, неначе вперше тут.

— Ех, а з Розою зустрітися?

Віктор задумався. Тишу позбавляли існування тільки бурчання у моєму животі та звук, який видавали пальці хлопця. Я витягнув слабкі руки потягнувшись, кісти почали хрустіти. Порізи на венах яскраво виблискували на проміннях Вікторового погляду.

— Ти занадто слабкий. Я попрошу зустрітися біля виходу з лікарні.

— Добре!

— Тільки ти в одній футболці...

— Я збігаю до себе.

— Гаразд, чекатиму з іншими. Доречі серезки на ліжку, попросили зняти.

Це надало мені нізвідки енергії, тому я різко встав. Хоч заляк на місці від темені в очах, все рівно оглянувшись ще раз на хлопця побіг в палату.

Наша розмова змішалась з тишею. Роза сиділа поруч, весь час обіймавши мене. Вона була дуже рада, що я майже в порядку. Тріксі довелось бути у себе, чекаючи поки крапельниця нарешті закінчить зтікати. Тому з іншого боку від мене присів Денис. Його яскраве волосся щикотало мені затилок. Вікторова нога гладила мою, він накривав мене своєю тінню навпроти. Так ми чотирьох гомоніли, будили заснувши вікна.

— Ден, а Тріксі потім зможе вийти?

— Я очікував від тебе таке питання і доречі вона просила це передати тобі.

Денис дістав з кишені піджака нитку, яка була зв'язана до спиць. У Вікторових очах загорівся вогник щастя. Він схопив такий дарунок та став володіти спицею, так, як моїм захватом. Віктор інколи поглядав на мене, опопиляв своєю усмішкою, але всерівно вся увага належала їм. Це виглядало захватуючи — дивитися, як хлопець керує цими тендітними паличками.

— Одже ви кажете, що знайшли пару осіб, які також надали докази нашим словам?

— Так, — Роза привстала, вона гордилася собою, — сьогодні вчере я опублікую допис...

— Думаєш того буде достатньо? — слова Дениса були правдиві, цього мало. На цьому моменті Вік відірвався від роботи, та дав знак поглядом, щоб я не мовчав.

— У мене є де що краще, кхм.

Біль у грудях досі пульсувала. Слабкість плавала по кістках, а я намагався не показувати її. Хотілось заховатися тепер не тільки за поганого душевного почуття, а ще й за фізичного. Мої знервовані руки провели по грудях та вказали на Віктора. Вони не слухали мене, діяли, немов по сценарію. Ті папірці були у хлопця, він же й показав їх. Розалінда повільно вивчала сторінку і з кожною буквою загоралась захватом. Денис також дарував мені вдячність.

— Леонід це ти...?

— Я з Віктором, — перебив її я. Не хотілось настільки героїстувати. Вік мені також багато в чому допоміг — присутністю у важкий момент. Він хвилювався за мене раніше, тому я не міг не вказати на це.

— Хлопці та ви молодці! — Роза розтавила від захвата руки, але й так різко затримала себе й потонула у своїх думках. Її щось мучало але вона гордо мовчала.

Денис нахилився до моєї шиї і лизнув її. По моєму тілу пройшли мурашки. Мої уста не встигли нічого промовити, як він вже доторкнувся до повітря язиком.

— О, хлопці, як вам ідея повести дівчат на побачення? Роза — Лео, а Віктору я залюбки віддам Тріксі, їй він сподобався.

Ми продовжували один одного пестити очима. Віктор — мене, а я його. Я відчував до Розалінди тільки сексуальне бажання, вона була дійсно привабливою дівчиною. Я любив іншу людину, не її. Мабуть Вік думав так само, на це лежали мої надії.

— Я не проти, — сказав Віктор. Цього я найменше очікував. Хоча це й правильно. Навіть з боку Рози, яка має шанси померти на днях. Тому я з полегшенням видохнув та провів по голові, — тільки давай трохи пізніше, Лео, тобі потрібно ще полежати без пригод.

— Гаразд, Вік, — він залишивши спиці поруч даючи мені сигнал, що все під контролем.

Після цих слів Роза встала, мов під сідницями були голки. Вона була злою, мов пантера у глибоких джунглях.

— Віктор, які у вас відносини!?

Він також встав навпроти, ні що його не зупиняло. Вони билися словами, душили один одного, хоч пару хвилин бажали щастя та добра.

— Це не твої проблеми!

— Мої і ти не вирішуй за мене. Я хвилююсь за Леоніда, він мій друг.

— Точно друг? Можливо ти вже з ним й одружилась?

— А тобі то яке діло!?

Я не витирнів і став між ними, намагаючись подолати цю навислу атмосферу. Віктор горів гнівом, він міг кинутись на Розу, розірвати її, як Тузік грілку. У моїй кишені завібрував телефон, відволікаючи мене та сповіщаючи про маловажливе повідомлення.

16 розділ "Він - мій"

— Я люблю тебе. Сьогодні я люблю тебе, як ніколи, а завтра буду любити ще сильніше. Сесілія Ахерн.

З того часу минуло пару днів. Вони були спокійні, тихі, без нових емоцій. Мене нарешті переселили на моє старе місце, та приписали ще багатенько нових таблеток. Зважаючи на мій не кращий стан здоров'я, Віктор інколи ніжився біля моїх ніг, але між нами нависла атмосфера незручності після сварки з Розою. Його слова смакували з присмаком правди, а очі різали реальністю тіло Розалінди. Вони більш не друзі та в цьому винен я, мені шкода.

За вікном погіршилось. Чорні хмари брали в полон холст яскравого неба. На спітнілому асфальті можна було зустріти тільки дурних ворон, що і в холод ламають собі тіла своєю хоробрістю. Автомобілі різали землю розхлюпуючи засохлі калюжі. Дітвора бавилась у школі, витрачаючи свій вільний час на нікому не потрібні теореми. Жовтень непомітно крокував за сонцем, закінчуючи свої володіння, з-за рогу вже визирив Листопад, йдучи за тінню.

Сонце вкривало моє спляче тіло. Темне волосся переливалось, як хвіст у морської русалки. Руки гладили ноги, піднімалися вверх, різали збуджену голівку. Важкі думки душили горло але й водночас зкерувували кров до члену. Хлопці ще спали, поки я надавав ласку. Вікторова спина висвічувалась з-під ледь теплої ковдри. Він заснув майже без одягу, тонка тканина покривала беззахисну шкіру. Мене це заворожувало. Хотілось опустити руку туди, заставити цим тяжко дихати хлопця. Хотілось почути ще раз голос, який бурхлить насолодою, як тоді, в ту незабутню ніч. Мм, Віктор.

В моїй руці перемішалась насолода з краплями сперми. Перед очима почали літати щасливі ангелочки, які поступово втікали, лишивши переді мною посірілу стелю. За вікном щось гучно впало. Цей звук, мов удар блискавки розбудив юнака, цим перелякавши мене. Мені стало незручно, та соромно за себе. Мабуть це вчинила моя сором'язливість. Але було добре, на всі сто тіло розслабилось, розпливлось на поламаному матраці, який колов по боках. Вік накрив мене тінню вставши біля мене. Він почав шукати нормальну цигарку на столі, всі були або зкурені, або пожмакані. Знайшовши одну, заховав за вухо, та обернувся до мене.

— Доброго ранку, Лео.

Його худе, але мускулисте тіло випрямилось на темному промінні. Він виглядав доволі мило, мені хотілось заховати його під ковдру.

— Доброго, дай салфетку.

Віктор здивувався, тому став читати мене поглядом. Але всеодно його рука потягнулась по упаковку з салфетками, яка була захована у безладі, що на тумбі.

Я взяв салфетку вільною долоню. Вік зрозумів, чому я її просив, коли ковдра, що була на мені впала додолу.

— Сподобалось хоч?

— Ще й як, Вік, прекрасно стогнеш.

Віктор ще був сонний, але всерівно у мене полетів клубок зроблений з ковдри. Він переможно засміявся, це мене розбісило. Я вискочив з ліжка тримаючи у руці снаряд — велика подушка, що була на ліжку. Він полетів зі швидкістю світла в обличчя хлопця але той вміло вловив її. На його обличчі сяяла усмішка, даруючи мені сонце в такий хмарний день.

— Вдягни, хоч труси, пан Безструсько.

Е-е, ні, цими словами він мене не зупинить. На моїй голові волосся склалось у купку, кричало про допомогу, поки рука вихватила останню надію на перемогу — ковдру. Я кинув її кінчик за хлопця, зловивши того, та потягнув до себе. За лічені секунди його обличчя стало навпроти мене. Ми порадували один одного поцілунком. Він був заряджений енергією, горів і пускав дим нам у очі.

Наші губи роз'єдналися з іскрою усмішки. Я відпустив ковдру, та вхопився за подушку на його ліжку. Вона полетіла, як стріла у обличчя Віктора, який встиг відійти. Наш сміх було чути на вулицю з потрісканих вікон.

Кінцем нашої забави став злий Микита в якого полетіла важка подушка. З лайкою він загорнувся в ковдру тицячи нам середній палець. Вночі він не спав, тому нам лишалось з розумінням застигнути у роздумах.

— До зустрічі в їдальні, — з цими словами Віктор вибіг у коридор, з одягом у руках, — одягнись тільки.

Все ж одягнувшись я вийшов у коридор слідом. У холоднішому коридорі Віктора вже не було. Бігали дітлахи, або їздили на інвалідних візках, медсестри ходили по лікарні з штативами, поки лікарі заходили розпитати про таблетки. Рослини у вазонах вже були политі прибиральницею, що малювала шваброю по підлозі. Я обережно крокував по помокрілій дорозі, зі страхом перетворитися на балерину.

Зайшовши у їдальню мене зустріло не багато людей, ще не так активно роздавали наїдок. Я почав шукати хороше місце для мене та Віктора, але мене зупинив доторк. Чиясь важка рука лягла мені на плече. Я одразу намацав у кишені мій вірний ніж.

— Давай відійдемо, Леонід.

Ці слова зупинили мене, я не діставав ножа, адже це був Лук'ян. Чорняве волосся охайно облягало зад обличчя. Його лікарський халат і білосніжні кросівки на ногах різали в око. Він повів мене до туалету, я не хочучи йшов позаду.

Зайшовши на мене запригнув аромат хімічного засобу, яким вимили підлогу. Прибиральниця вже побувала й в туалеті, тому чисте дзеркало відзеркалювало моє замучане обличчя. Я помив руки та бризнув трохи води на обличчя. Лука літав у думках позаду не довго, він схопив мене за руки та знову навис наді мною. Немов він вирішив переграти ситуацію, що була три дні тому. Але він не давив на мене та не злився, як в той раз.

— Пробач мене.

— За що ти вибачаєшся?

— Принаймні за те, що було недавно. Я не подумаючи напав на тебе, але дійсно

ти правий, не можна, щоб мій батько продовжив чинити злочині справи.

Гладячи мої плечі, він тяжко видихнув. Мене напружувала настільки близька зустріч.

— Дай мені другий шанс. Хочу зробити краще для тебе, для інших. Я хочу, щоб ти став моїм, як раніше.

Я задумався. Мені не хотілось про нього чути, мало того бачити але він може допомогти нашій справі. Хоч ми й не можемо подолати корупційні проблеми, але ми можемо дати знати народу про цю проблему, отримати підтримку і вивести поганців на чисту воду.

Телефон у кишені сповістив про повідомлення. Питаючи глянув на Лукаша, він дозволив і я дістав, щоб подивитися. "О 14:00 побачення. Сусіднє кафе. "Роза сповістила більше про наші плани з зустріччю. Напевно вона вже пересікалась з Віктором, або саме він й написав ці слова з її телефону. Залишалось гадати. Як не як шкода, що у хлопця немає телефону. Не зважаючи на ці деталі слова отримані дозволяли сказати набагато більше.

— Опів на другу зустрінемося у кафе, що тут поруч.

В білій тарілці лежав омлет, та салат. Я енергійно жував, запиваючи це чаєм. Вік прийшов з перекуру та присів навпроти мене. Мабуть він не сильно хотів їсти, тому й взяв тільки напій.

— Як в тебе сьогодні з самопочуттям?

— Нормально, — плямкаючи промовив я.

За цей час, поки Віктор був на вулиці я привів себе до порядку. На моїй голові виднівся хвостик, кінчики якого пестило повітря з вікна. Його ж відкрили на провітрювання. З не схочу довелось одягнути светра, який колов мою нещасну шкіру.

— Ти ж отримав повідомлення від Рози? Зустрів її, злегка розговорились.

— Так, я не проти, а ти?

— Буду твоїм хвостиком.

Я вдавився випитим чаєм, гарячий напій пішов у легені. Подолавши тишу своїм охриплим кашлем, я витер уста салфеткою, що лежала поруч з чашкою.

— Ти хочеш побути, як анальна пробка?

Він підтримав мій сміх. Я доторкнувся до руки Віктора, що лягла на стіл. На це звернули увагу люди, що сиділи за сусідніми столами. Тому вловивши суворий погляд хлопця, я засмучено забрав її.

— Хочеш спробувати сьогодні?

— Оу, оу, — ці слова мене налякали, довелось привстати, — сьогодні у нас побачення, іншим разом.

Мене радував його сміх, але насторожували слова. Сьогодні забагато планів і вистачає зустрічей з людьми.

Під легкі краплини дощу, які не поспішаючи лили на підвіконик я став готуватися до побачення. У мене було не багато красивого одягу, я мало уваги приділяв цьому. Залишалось вдягнутись звично. Тиждень тому й подумати не міг,

що сьогодні я буду збиратися в кафе, ще й по такій причині. Мене напружувала це все, хотілось заховатися, як завжди, коли збираюсь зустрітися з живими людьми.

Цікаво, чому люди виділяють побачення на стільки - охайно вдягаються, роблять красиві образи. Навіщо? Не виходило зрозуміти цю безпричинну паніку. Таким чином ти можеш зацікавити людину, але ж це не означає, що він полюбить тебе справжнього. Дивно, що потрібно ховатися від світу, прикривати реальне.

Віктору також це все не подобалось, та в нього були певні проблеми зі зборами, як і в мене. Щось шукаючи через п'ять хвилин він здався та присів на ліжко. Вік дивився на мене з проханням допомогти але я не знав чим зможу.

— Що ж, у нас схожа проблема?

— Мабуть так, що робити будемо?

— Можливо не будемо думати та й одягнем те що є. Ми ж мовби не на фестиваль моди, а на зустріч з дівчатами.

— Ти правий, та й то сил імпровізувати нема.

Ми водночас видихнули з полегшенням. Було приємно мати підтримку. Я почесав волосся, глянув у верх та мене вдарила одна думка.

— А що нам робити з... — як тільки я доткнувся до живота Віктор все зрозумів, напевно також про це думав.

— Хотілось би сьогодні побритися, тим паче побачення, як не як. Але у мене немає бритви та гелю, тому гадаю пізніше, не хай вибачають. Як казали — вусики — прохід в трусики.

— Ха-ха, а якщо я захочу?

— Побачимо, Лео.

Я посміхнувся йому стараючись підняти настрій. Він тільки томно видихнув ще раз та встав одягатися, як я казав.

За високим екраном вікна лив дощ. Не найкращий момент для романтичної зустрічі з дівчиною. Я сидів навпроти Віктора, який нервово перебирав салфетки на чистому столі. Ми очікуючи на дівчат замовили чотири чашки кави — карамельне лате, міцне експресо та для Тріксі і Рози пінисте капучіно. Крім цього мій шлунок чекав на шматок солодкого чізкейку з шоколадним кремом.

З вулиці повіяв морозний холод, повернувши мою увагу. Зайшов знайомий мені хлопець. Я глянув на телефон, вже було без двадцяти, час для Лук'яна. Він помітив мене з Віктором та підійшов, присівши пруч. Його духмянний аромат пестив мені ніс, він змішався з запахом Віктора. Мене страх, як збуджували обставини.

— Привіт, Лео, — Лука поклав мені на плече руку, пестячи вухо своїми словами.

— Лук'ян, приємно познайомитись, — він дав свою вільну руку Віку, який з непорозумінням відповів взаємним доторком, — у вас побачення, хлопці?

— Ні, Лука, знайшов щось цікаве для нашого розслідування? — я вирішив перейти одразу до діла, даючи знати, що у нас суто ділові відносини, як це я гадав.

— Ні, але я можу бути особою, яка підтвердить злочин.

— Добре.

Тіло Белатрис вималювалось першим на промінні чужих поглядів. Вона сяяла у в'язаній сексуальній сукні. Апарат, який допомагав добре чути ледь виднівся у вусі, він був вдало замаскований. На її маленькій руці висіла обережно сумочка з маленьким брелком у вигляді полуниці.

Я почав бува заздрити Віктору, що йому так пощастило з сьогоднішньою супутницею, поки за тінню Тріксі не зайшла Розалінда. Вона також вирішила одягнути сукню але ця відрізнялась від Белатрис, тим що на ній яскраво виблискували крихітні блискітки.

Їх хороші фігури сидниць одурманювали погляд, вигляд був доречним на відміну від наших. Ми не стали довго думати, я одягнув просторі штани та сорочку під майже зимову куртку, а Віктор вже старого светра під сірі джинси. Вік помітив мою знервованість, та в цей раз він кинув мимовільну усмішку. Це дійсно мене заспокоїло, Віктору подобався мій зовнішній вигляд. "У стосунках головне підтримка та розуміння", — так казала моя бабуся, коли я ще був малим.

— Привітики!

Роза стрибнула на мої коліна, розтаяла у обіймах. Вікторові очі засяяли ревністю. Біля нього охайно присіла Тріксі. Вона засоромлено поправляла пасма волосся, яке звисало попереду. Романтичний офіціант приніс нам замовлення, поки люди оспівували кафе своїми розмовами.

— Що це за хлопець, Леонід?

— Це Лук'ян, кхм, він може допомогти нам з нашою справою, — мені вже набридло повторювати одне те ж саме.

За вікном вітер змінив дощ, пожовклі листки кружляли у повітрі, в швидкому танці. Просторий стіл, який розлігся перед мною ми приклали буденними розмовами. Обговорювали захоплення та бувалі дрібниці. Я встиг за цей час зробити привабливі нам фотографії, як і просила Розалінда. Кожне фото виблискувало щастям. Але я не довго бавився ним, фотоапарат — не іграшка, а предмет, який може одною дією запам'ятати момент.

Роза різала мене раптовими доторками, поки Віктор пестив, як за звичаєм мою ногу. Тріксі присвячувалося мало часу, вона відчувала себе лишнею. Вправду так і є, її я міг би назвати тільки знайомою, на відміну від Рози та звісно Віктора. У неї порівняно з Віктором шансів мало, враховуючи те що він вже мій. Я, як сліпий кріт, який привласнив собі щось дорогоцінне.

Лука вже пішов, його ні що не тримало, адже Роза вже виставила допис. Тепер лишалося чекати.

— Я відійду до туалету.

Мені вже було не зтерпіти. Віктор від цих слів прокинувся з сну, який опивила розмова. Він схопив мене за комір сорочки.

— Я з тобою, — Вік став поруч зі мною, але повернувся до дівчат, — Якщо ви не проти. Потім мабуть вже розійдемося.

— Гаразд, Віктор, можна з тобою повернутися у лікарню? Хочу побути з тобою

наодинці, — Тріксі, хоч і заїкаючись, але сказала те що хотіла.

Мені вищипнули ревнощі, не хотілось відпускати його дівчині. Але Роза почувши це усміхнулась мені. Тепер я зрозумів, що день доведеться закінчувати у неї. Я схопив за руку Віктора та все ж повів куди очі бачили.

У туалеті було прохолодно та тісно. Кімната була розрахована на одну людину, але мені довелося поділитися місцем з Віктором. Він посадив мене на змокрілу раковину, як тільки зачинив двері. Невже мене легко взяти і посадити кудись? Це ображало. Я втомлено поклав свою голову йому на плече. Вік зрозумів, що я втомився та почав гладити по маківці.

— Сьогодні проводимо час у дівчат, Лео?

— Угу, — я томно видихнув.

Мені дійсно шкода, я хочу Віктора, але мені потрібно буде йти до Рози. Вони ще й бува посварились, це так мучало.

— Підвезеш мене на виставку? Твій портрет сподобався власнику музею.

— Справді? Гаразд, бензину я набрав повно, думаю вистачить, коли потрібно?

— Після завтра, під вечір. Вона вечірня й для аристократів.

— Невже власник тебе мав?

Мій сміх вдарив плечі, але Віктор його підтримував, не показував біль. Тому я безтурботно підняв голову, щоб прочитати зміст очей хлопця. Вони виблискували щастям, мені здавалося, що він гордився мною, але хоче покепкувати з мене.

— Та ти вже, як проститутка.

— Ага, крім того що мене трахають люди, так ще й життя має.

Він доторкнувся до моїх губ пальцями, я зомлів від такого приємного вчинку. Так само не очікувано доторкнувся своїми губами. Пару хвилин його язик пестив їх, томно й з іскрами любові. Він надавав ласку моїм сідницям руками, віддавав ароматом своїх парфумів та гарячої, як попіл пристрасті. Віктор відвів своє обличчя, тягнучи за собою мою насагу. Його ще гарячі губи доторкнулися до моєї шиї, лишаючи слід — кровавий засос, поки рука тримала комір, але він не став останнім. Це все надавало мені незабутню насолоду, тому об стіну билися мої тремтячі стони.

— Мм, вправду останнім часом мені щастить, — я дістав фотоапарат з-під сорочки та вирішив запам'ятати цю милоту фотографією.

Крокуючи за офіціантом емоцій ми прийшли до дівчат. Вони були усміхнені, мабуть чимось радісним обмінялись. На щастя засоси можна було прикрити коміром, я просто застібнув щільніше сорочку. Тому Роза, як тільки зустріла мене поглядом, одразу кинулась до мене. Її спітнілі руки гладили мій затилок. Тому тіло прикрасили набухші пори.

— Так що я вдячна тобі, Розалінда, ти дійсно хороший блогер, — цими словами нас прикрасила посмішкою Тріксі. Мабуть мова була за допис Рози, щодо глухих людей. Мене радувало, те що між дівчатами все було добре, — Лео, зайдеш завтра до мене, мій брат хоче з тобою зустрітись. Казав, що сьогодні завершить роботу з

твоїми парфумами.

— Оу, гаразд.

Вона вже осідлала Віктора, він же тримав за сідниці. Враховуючи її легкість, це не було важко. Але я зупинявся на думці, що сьогодні згорю від ревностів, ех. Не дивлячись на це я повів за руку Розу до дверей, які ведуть до дороги в нові почуття. Її волосся в вишневий колір, колихали помаху вітру, мов троянду в ботанічному саду.

17 розділ "Тяжка буря емоцій"

— Кожен день має своє диво. Пауло Коель.

Зачиняючи двері я повільно увійшов у кімнату і обернувся до дверей спиною дивлячись на дівчину, яка розслаблено лежала на дивані ні про що не підозрюючи. Я неквапом підійшов до неї і вмотивувався поруч, зручно і насторожуючи.

Ми забронювали номер в сусідньому готелі. Може добре потрапили від лікарів, але настав час ризикувати, життя тільки одне. Вона знала, що я хочу, що зараз буде, тому піддавалась всім моїм рухам. Мене насторожували Вікторові мотиви, це брало моє серденько і вижимало всі соки, як губку, заливаючи мої очі ревністю.

Рука ковзнула нижче погладжуючи вразливе містечко, що зараз уже почало трохи пульсувати від збудження. Я злегка посміхнувся і провів вільною рукою до щок і відкривши її рот проштовхуючи туди пальці. Розалінда швидко зрозуміла що треба робити, так що рясно змастила пальчики слиною обводячи язиком кожну фалангу. Я провів мокрим пальцями по її животу, від чого та закотила очі від задоволення і погладив ними статеві губи, накрив клітор, став масажувати його круговими рухами, отримуючи реакцію у вигляді череди стогонів.

У відповідь я лише пустив смішок, а потім схилився обличчям перед розведеними ніжками дівчини, облизуючи теплим язиком найпотаємніше містечко дівочого тіла. На раптову стимуляцію воно зреагувало лякаючи — з її очей бризнули сльози тоненьким струмочком, аж надто вона потопала у власних почуттях. Я смоктав маленьку горошину клітора, те й роблячи, що всмоктуючи її і після випускаючи зі своїх вуст. Поки грайливий язик стимулював чутливий горбок, довгі пальці ковзнули до піхви, проникаючи всередину та огладжуючи м'які стінки.

Беручи в уста горошину чутливого горбка, граючись із нею, я одночасно грав із емоціями. Від припливу приємних відчуттів Роза вигнулась у спині, знову закушуючи до болю нижню губу. Почав виводити кругові рухи своїм пустотливим язичком, від чого дівчині в буквальному сенсі зносило дах, адже так приємно відчувати рухливі доторки в такому неприступному для всіх інших місці.

Знову вигинаючись у спині, вона надриливо простогнала. Навіть не думала, що це так важко терпіти, все тіло стало таким чутливим. Не в змозі більше бути мучителькою хтивої тортури. З кожною секундою дівчинка збуджувалася все більше і більше, а кожна клітина організму відгукувалась на слабкий майже невловимий рух губ, що манять. Роза жадібно вдихала повітря, коли відчула, що

занадто швидко почав доводити до її піку. Я ще старанніше і так само акуратно вилизував кожну її частину пробираючись язиком як найглибше і приділяючи більшу увагу клітору допомагаючи собі пальцями і вводячи їх у дівчину.

Поки та стогнала і звивалася на ліжку намагаючись зімкнути ніжки і закінчити все швидше, її тіло говорило що хоче більшого, тому я дозволив їй кінчити.

— Ну як?

— Ти найкращий, Леонід.

Вона тягнулась до моєї шиї, чипляючись своїми гострими нігтями за неї Роза повалила мене на ліжко. Ця ситуація збудила мене остаточно, бракувало повітря, я томно вдихав все можливе. З моїм здоров'ям стало гірше після того випадку під час зустрічі з друзями, реанімація пішла не в кращу сторону в цей раз. Відчуваючи свою збудженість, але не здатність продовжувати я безневинно ліг біля неї.

Вона гладила мою голову дякуючи за таку насолоду. Її доторки не могли зрівнятися з Вікторовими, ті були більш ніжніші, більш близькими та рідними. Від них моє серце зупинялось і водночас злітало на крилах, які могли дати можливість на свободу.

— Я люблю тебе, хочу, щоб ти був поруч.

Ці слова стали останніми, над нею взяв контроль сон.

Я літав у думках, сьогоднішній день показав багато чого нового і хорошого. Скільки мені ще буде щастити? Чому так різко змінились обставини? Що мені робити з любов'ю Рози? Все ж тимчасове, немає нічого вічного. Навіть блакитне небо, яке бавило настрій змінилось на холст тривожних думок. Вічність — синонім до неможливого.

За вікном була бійка між сонцем та хмарами. Яскраві фарби сонця різали полотно, намагаючись порадувати. Виходило не вдало, тому кімната була омита сірим тоном. Я хоч і заснув доволі пізно, всерівно прокинувся рано. Чомусь моє серце вибивало тон хвилювання. Роза безтурботно спала, за ніч навіть не поворухнулась.

Сьогодні була п'ятниця. Медсестри казали, що має бути професорський обхід. За цього потрібно поспішити. Я й так багато шкоди привів відділенню враховуючи недавнє розслідування. Необхідно запитати у дівчини, щодо допису, можливо за ніч він набрав популярність. Ще одна причина побентежити її сонне тільце. Тому я нахилився до неї торкаючись щік, слова прорізали мертву тишу.

— Доброго ранку, Роза, прокидайся.

Вона мовчала. Я очікував, почути її лайливі слова або якісь інші ознаки живого, але Розалінда лежала не порушно. Мене ополонив переляк, моя знервована рука доторкнулась до шиї. Притиснувши, я не почув серцебиття. Її дівочі груди не рухались, не бавились з повітрям. Вона мертва. Світ обернувся з ніг на голову, я томно задихався прохолодою.

— Роза, Розалінда, Роз.

Мені не вірилось. Я панічно продовжив переконувати себе у правдивості смерті. Вона мовчала. Тиша правила нами. Я швидко схопив власний одяг, вдягнувшись взяв її

за сідниці направився до виходу з готелю. Спина голосно плакала, стогнала від неймовірної болі. Але я не зупинявся, йшов, не бачучи куди. Люди з подивом, хвилюванням зустрічали мене але було всерівно. Я завис у роздумах, які тягнули, як камінь на темне дно.

Брудна лавка під мною виблискувала своєю історією. Мед. персонал енергійно кружляв навпроти мене але я не зважав уваги. Мені було тяжко зібратися з силами. Частинка світу, який сяяв щастям в один момент випарувалася.

Хотілось переглянути зроблені вчора фотографії, ще раз, але я сидів, як статуя — без емоцій. Очі перестали горіти наснагою, їх прикрасила злість. В цьому винні лікарі, що хотіли гроші. Я вдарив по лавці з неймовірною силою. На мене злякано подивилась мама Рози, яка присіла не далеко. Її очі горіли сльозами, вона їх прикривала. Я старався не дивитися на неї, душа починала боліти ще сильніше. На місці удару присів Денис. Я не очікував на нього, тому й злякався.

— Не бий її, руки боліти будуть.

— Та всерівно.

Він дивився на мене з розумінням та жалістю. Я цього не хотів.

— Йди геть.

— Пішли вип'ємо кави, у мене є таблетка, яка допоможе тобі розслабитись.

Я почав злитися не тільки на лікарів, а й на весь світ. Мені потрібно було побути самому, але він ні звідки взявся, та ще й хоче мене нагодувати таблетками. Я що психічно хворий?

— Чому ти тут?

— Також захотілось прийти до Рози, поцікавитись. Ми все-таки були знайомі.

— Похорони будуть завтра.

— Зрозуміло, — він поправив неохайне волосся. Я згадав про своє, яке аби, як заплутано мовчало про свою розчарованість. Ден доторкнувся до моєї руки, його була суха і морозна, хотілось зупинити хлопця, — пішли?

— Буде професорський обхід.

— Пустиак. Ти ж пропускав його не один раз, чи не так?

У відповідь кивок, пропущу і зараз. Було присутнє небажання, але я привстав. Він зрозумів, що я згоден, тому й сам встав та почав вести куди я й сам не знав.

Ми присіли на лавці, що була в кінці коридору ортопедичного відділення. Я й сам не помітив, як повітря прикрасилось відвертими розмовами. По дорозі ми взяли кави. Сидівши Денис постійно намагався доторкнутися до мене, як і раніше, це настрожувало. Але я отримав від нього обіцяну таблетку, яку запив гарячим напоєм. Чарівна дія ліків щикотала кістки з середини.

Криваві промені заходу сонця залишали подряпини на ніжно-небесній гладині, випалюючи контури на небі. Хмари більш не прикрашали краєвид, тепер воно правило. Останні промені сонця били прямо у вічі, залишаючи на них друк. Воно відбивалося скрізь: у людських очах, на шибках будинків і навіть на залізних рейках. Немов наставав останній день, бо пожежа полонила всю землю. Трава блищала від

вогню, люди жмурилися, дивлячись на сонце. Але ніхто не смів глянути йому в очі. Воно обпалювало, дряпало, різало, але водночас манило до себе, до тепла, все вище. Кожен мріяв дотягнутися, але ніхто не зміг дістати, згоряючи в його променях. І ось, настав морок. Ні, він не лякає, а лише ніжно кличе до себе, ніби нашіптуючи на вухо. Нічне місто прокидається, освітлене вогнями неонових вивісок, і люди не спатимуть, поки вдосталь не насолодяться цими краєвидами.

Денис спостерігав за цим через вікно, що поруч. Я втомився, він також, адже ми довгенько засиділися. Ден запропонував тихо піти у палату до мене, переконуючи в те що всі вже сплять. Я не був здатний контролювати себе, немов випив хорошу дозу алкоголю. Коли привстав обличчя Дениса змінювалось на Вікторове. Я не міг зрозуміти з ким я зараз.

Йдучи за ним слідом ми прийшли до ліжка, всі дійсно спали, навіть Нік дивився сні. Денис вирішивши нарешті відпочити, улігся на моєму ліжку. Він в очікуванні закусив нижню губу. Але тепер перед мною був Віктор та його мускулисте тіло. Я горів бажанням застрибнути на нього та душити своїми поцілунками. Мій розум задурманило гаряче бажання.

Розслабившись, Вік нарешті відчув на своїй шиї мої — чужі, але такі улюблені губи. Видавши тихий стогін, він нестерпно припав до них, затягнувши мене в ніжний і водночас бажаний поцілунок. Відсторонившись від губ він грайливо посміхаючись штовхнув мене на ліжко, став над мною і підповз навколішки ближче до пагорба на моїх трусах. Хлопець почав масажувати його через тканину, ще більше дратуючи та збуджуючи.

Після, вирішивши не витратити час на ігри, Віктор припустив долонь трохи нижче, під труси і обхопивши однією долонею, почав маструбувати вже опухлий від нестримного збудження член. Переставши грати, він узяв голівку в рот, і почав її смоктати, вслухаючись у мій важкий стогін, що все більше розпалював в ньому пристрасть. Приблизивши орган глибше, Віктор продовжив смоктати, поступово пришвидшуючи темп.

Взявшись за стегна, він почав втовкмачувати собі в горло член. Він рухав головою і допомагаючи собі язиком, вилизував тонку шкіру, обвиту мережею вен, що трохи випирають. І нарешті, Вік відчуває у роті смак сперми. Випускаючи член із рота, ковтає все до краплі. Піднявшись з колін став на підлогу та миттєво впився в губи зубами і скинув з себе весь можливий одяг.

— Може ти й кінчив, але я ще ні, — млосно промовив Віктор у моє вухо, від чого по тілу пройшлись мурашки.

Охнувши від різких рухів я слухняно чекав на продовження, розглядаючи його обличчя та загалом все тіло.

Тихе, хтивє мурчання, перейшло в скуліж, коли Вік, ввів палець у змащену слиною дірочку. Я уткнувся в плече хлопця, стогнувши від другого пальця, що так уміло бавився з моєю промежиною. Від зміни швидкості, всі відчуття ставали гострішими, змушуючи мене вигинатися назустріч пальцям. Через деякий час, я

розчаровано замикав, відчуваючи, що мене залишили без дій, що приносять шалене задоволення. Озирнувся на Віктора, щоб дізнатися, чому ласки припинилися. Не встигнувши злякатися, я уткнувся носом у м'яку подушку і застогнав на весь голос, прогинаючись у попереку. Було на чхати чи нас хтось почує. Тут були тільки ми — я, Віктор і наша насолода. Майже звикнувши до його розмірів, мене відвідало довгоочікуване відчуття заповненості, чому й скрикнув та стиснув свої сідниці.

Стогнувши від задоволення, я незабаром перейшов на півкрики, прогинаючи від кожного поштовху все сильніше. Мене зацікавило, коли ми вже закінчимо, моє тіло оповила втома але кінець не очікувався, тому я продовжив отримувати насолоду. Коли темп став нестерпно швидким і з блискучих очей здалися сльози, що повідомили про те, що я знаходжусь на піку насолоди, тому уже не розуміючи, хоче він продовження, або хоче що б все припинилося, втикнувся мокрим від сліз обличчям в подушку, кінчаючи через пару поштовхів на м'яку, оксамитову тканину, сором'язливо при цьому червоніючи.

18 розділ "Смутні усвідомлення"

— Ти можеш втекти від обставин і людей але ти ніколи не втечеш від своїх думок та почуттів. Еріх Марія Ремарк.

Томний ранок вихідного. За вікном знову збирались у купу хмаринки обіцяючи про повну вологу сьогодні. З-під шибок вікна віяло холодом листопаду. Моє тіло прикрасила неймовірна біль, це й відірвало мене від глибокого сну. Тому я спантеличено глядів на осінні краєвиди за вікном. Біль і холод — як знайомо, але ще додалась спантеличеність та втома. У голові, серед спогадів, щодо вчорашнього дня була тільки невідомість. Я складав всі здогадки до купи, складаючи з пазлів щось схоже на реальність. Хлопці в палаті спали, Віктор, як за звичаєм скрутився у калачик, але на цей раз заснув спиною до мене. Це насторожувала, адже за ці дні я звук прокидатися і одразу вдягати на себе люб'язний погляд коханого мені хлопця.

Я нахилився по гребінець, що розкинувся серед звичного безладу на тумбі. Тендітний сосок на груді зацепив прохолодний кінчик ковдри. Моє тіло було голим, весь потрібний одяг валявся на підлозі. Звісно потім я нахилився по нього, щоб надати собі людського вигляду. Через пару хвилин розбору з зовнішністю я міг похвалитися привабливим тілом, який прикрасили рани, синці, порізи, та морозний біль. Шкіра була насичена ароматом парфюму, який створив Денис. Я чітко пам'ятав той момент коли отримав його. Запах чорного терпкого шоколаду змішувався з нотками цвіту весняної вишні.

Сідниці неймовірно боліли, від втоми, я гладив свої плечі та завис у власних думках сидючи на ковдрі. На моє плече вистрілив важкий погляд Віктора. Я не встиг помітити те що він вже прокинувся й навіть переодягнувся. Мене мучала тяжка вина, щось що було зроблено недавно виблискувало неправильністю.

— Доброго ранку, Вік.

Через силу я зміг усміхнутися, намагаючись надати посмішкою кращу атмосферу між нами. Віктор глянув, душаючи мене своїм злим поглядом. Я вхопив його за руку тягнувши до себе, у відповідь я отримав болісний удар.

— Не хочу тебе бачити.

Він збирався вийти закурити, тому я пішов доганяти його тінь вхопивши власну куртку. Вона була брудна, варто би попрацювати але можливість не показувала себе. Не зважаючи на такі дрібниці я вже майже його наздогнав.

На вулиці гуляв сильніший холод, чим у приміщенні. Я забув взяти собі кави, це образало. Але тепер моя розсіяність перемішалась з сірим димом цигарок. Мені було не приємно зараз стояти поруч з людиною, яку я любив. Вирішив присісти, земля потягнула морозом. Пори розбухли, почали просити повернутись у тепло. Але моя слабкість не дозволяла стояти, ноги не витримували тяжкість.

— Через що ти на мене злишся?

Віктор, який стояв поруч, енергійно смалив сигарету. Його тінь змішувалась з темним бордюром.

— Хто тобі Денис?

А він до чого? Так, я витратив майже весь день на нього, саме він представив потрібну мені підтримку. Але все-таки у чому Ден винен?

— Мовби знайомий, доречі ти його не зустрічав?

— Хочеш повторити вчорашнє з ним? Тобі сподобалось?

Кожне слово різало мене з більшою наснагою. Я вже почав жалкувати, що пішов слідом але що вже розпочате потрібно закінчувати.

— Пробач, але про що ти?

— Ти випив вчора? — Віктор злобно глянув на мене, плюнув у калюжу. Мені хотілося знати про що цей хлопець думає але я знав, лиш про його злість, — мені вчора довелося дивитися порнуху з тобою у головній ролі!

— Що? — я гадки не мав про що він мені каже. Ці всі слова були для мене очевидно брехнею, — після того, як я зустрів Дениса у нас зав'язалася розмова, він дав мені випити таблетку, а потім я повернувся у палату, де власне у мене з тобою був секс.

— Між нами й близько сексом не пахло.

Слухаючи мене він також почав дивуватися. Попіл з цигарки летів повільно до низу кінчаючи її, тому скомканий окурок вже опинився у смітнику. Кавової суміші лишалось на дні, це все сповіщало, що вже скоро кінець. Очі наповнились жалем і незрозумілими мені емоціями. Він втомлено видихнув, — ти знаєш яку ти таблетку випив?

— Ні, Вік, пробач мене.

Я з останніх сил вирівнявся у рості, став навпроти хлопця та нахилився. У відповідь Вік взяв мене за сідниці та з легкістю підняв обіймаючи мене.

— Лео, — ще раз важко видихнувши сказав Віктор, — давай звернемось у поліцію?

— Я не хочу.

Він поклав голову на мене, та остаточно обперся об стіну лікарні. Його рука гладила мої стегна чіпляючись нігтями за куртку. Він різко забрав її до мене в кишеню та дістав звідти телефон. Я не задумувався, щодо цього але жодного разу не помічав телефон у його руках, напевно Вік не мав свій гаджет. Але він вміло порався з моїм, впевнено вбиваючи у пошук Google запит. Через пару хвилин теплота з вуст Віктора линула мені у вуха.

— Він зробив це спеціально, — хлопець вже не злився на мене. В тоні читались розуміння та жалість, тому я наважився розслабитись, — ти не остання його жертва, є хлопці, які згадують про насилля схожого за ознаками.

Мені подобалось, що Віктор зрозумів мою проблему, ще й так швидко. Я на повну розслабився, з моїх повік попливли гарячі сльози. Хлопець відчув це, тому повернув телефон на старе місце. Руки оповили мене у м'яких обіймах. Тепер у моєму житті лишилось місце тільки для нього, я радів цьому та цінував його присутність. Але було присутнє відчуття, що це також тимчасове.

— І в мене є хороша новина, — після цих слів ми роз'єдналися. Я бачив його солодкі очі, які злегка зволожились, а він мої заплакані, втомлені від суму, — Розина стаття була опублікована ТСН! Тепер про цю ситуацію знають багато людей, впевнений.

— Сумніваюся, що про це хтось не знав, просто мовчали, — я заїкався, але зміг донести те що хотів.

— Ти правий, — Віктор провів рукою по моїх губах, бережно і трепетно, — о п'ятій їдемо на виставку?

— Так, Вік.

Ми об'єдналися у поцілунку, такому бажаному і дорогоцінному. Він був найбільш доречним у даний час. Я зрозумів, не потрібно починати одразу кричати на винного, адже ти не знаєш всієї правди. Надіюсь Віктор це також зрозумів і така близькість мені, як знак. Людина, що дійсно любить зрозуміє коханого у важкий момент, підтримає і ні за що не відпустить. Я задихався цим п'яним ароматом — запахом щирої любові.

Попереду нас був коридор невідомого буття. Ми йшли за тінню сонця в напрямку до наших ліжок. Віктор крокував попереду, він не тримав мене за руку, тому що можуть помітити люди. Це розчаровувало, але я все ж намагався його наздогнати.

— Леонід, йди сюди.

Ці слова почулись по бік від мене, там де стояв столик для медсестер. За ним сиділа Зоя. Її звичне для мене обличчя тепер прикрашав смуток та втома. Неначе вона чергувала ці всі ночі й не спала зовсім. Я з не схочу відійшов від хлопця до неї.

— Чекай на тебе у палаті, — він зрозумів се правильно і залишив мій силует з нею.

Я присів на стілець, який стояв для пацієнтів або відвідувачів. Потріскане сиделечко проскавувало відчувши на собі мої сідниці.

— Я тебе слухаю, Зой.

Жінка нахилилась ближче до мене, щоб я її краще чув. Зоїн гіркий аромат

адеколону різав мені зіриці.

— Ти ж впевнена бачив новини, — Зоя нервово доторкнулась до власного волосся, закручуючи худі пасма вже майже посивілого волосся, — так що мені завідувач грізно скомандував виселити тебе й твоїх соратників до понеділка. Всерівно я тобі вже крапельниці не ставлю, так що, щоб і духу твого тут не було.

Серце оповила тяжкість, тіло нагадало про свою життєву втому. Хотілось тут і вмерти. Мене новина Зої налякала, адже мені потрібне лікування, так само, як Віктору. Я не пробачу собі, якщо це вплине на здоров'я хлопця. Холодний стіл побентежив гарячий удар моєю рукою. Медсестра не винна у цьому, вона тільки слухає людей, які платять гроші, або можуть вплинути на ці витрати. Гроші — це її компас, саме вони найбільше впливають на життя.

Зайшовши у палату я зустрівся з тишею. На вулиці з великих дощових хмар наважилось потроху вийти сонце радує цим людей. Микита досі куняв, поки Віктор гортав книгу. Це виглядало романтично, захоувало дух. Вікторову увагу поглинули сухі сторінки книги.

— Що читаєш? Подобається?

Він перелякався. Дійсно зайшов тихіше, чим тиша у палаті, тому не дивувало. Я присів на своє ліжко, проводячи рукою по ковдрі.

— Я дов'язав твій светр, тому вирішив глянути на старий роман, ех, обожнюю книги. Їх аромат, зміст заворожують, кожна по своєму. Мені б хотілось почитати роман з мого життя, про нас.

Його очі сяяли смутком, щось не давало Віктору здійснити таку мрію. Він виглядав перед мною інакшим, чим перед іншими. Ніхто не міг знати про такі захоплення кровавої вбивці.

— Розумію — я щиро посміхнувся йому. Злегка пожовклі від куріння зуби були освітлені на сонячних променях.

Він також подарував мені свою посмішку. Його спітніла від читання рука зустріла мою. Не очікуючи Віктор потягнув мене до себе. Наші губи знову з'єдналися у поцілунку, на цей раз він був швидкий і менш пестливий. Я обперся об нього руками, від різкості мої ноги не витримували, але я вистояв.

— Ти часто мене цілуєш, — зніяковівши я провів по губах.

Ми дивилися один на одного — Вік лежав, а я пепелив його своєю тінню.

— Хочу, ось і цілую, забороняєш?

— Ні, — я схрестив звабливо губи і глянув як омога сексуальніше, — хочу де що більше.

— Хотіти — не шкідливо, — він ляснув мене по сідницях, від знову не очікуваного вчинку я простонав, — починай збиратися, якщо вийдемо раніше — не завадить.

— У нас буде побачення!?

— Ти вже, як дівчина. Подивимось, але однозначно ми проведемо багато часу на одинці. Сумніваюся, що після виставки ти забажаєш повернутися сюди.

— Гаразд, можливо прихопити одяг, щоб я відвіз додому? Я не був проти

побачити бабусю... ми могли там переночувати, вона не буде проти тебе.

— Добре, одягнись тепліше, светр — побачиш але головне не забудь свій блокнот з малюнками.

Між нами царила гармонічна атмосфера. Мене радувало спостерігати за постійною посмішкою на обличчі, що зазвичай темніло від напружених емоцій.

Светр, що спокійно розлігся в мене на ліжко приваблював. Коли прикрасив своє слабке тіло ним, мене поцілувала насолода. Тканина зв'язана доволі правно та цим пестила шкіру. Хоч він не зрівняється з бабусиним, все рівно це було найціннішим, як кожен доторк його.

Мужні руки хлопця міцно тримались за ручки мотоцикла. Віктор вправно вів його, він піддавався хлопцеві, як слухняний песик. Я присів позаду нього, тримаючи за Вікторові широкі плечі. Потужний вітер і адреналін дув у наші беззахисні обличчя, які прикривали шлеми. Дорога була короткою для мене, хоч насправді часу витратили забагато. Ми зупинилися біля доволі музичного місця. На чистому небі вималювались яскраві зірки, а посередині довершував композицію майже повний місяць. Він виблискував неземним світлом. На вулиці навкруги панувала тиша але з ресторану линув енергійний темп музики скрипки, переміщуючись зі звуком піаніно. Нам потрібно туди, це доводив високий кримезний чоловік, що спокійно кутив на щось очікуючи.

— Нам потрібно до того чоловіка, він власник цього музею.

Віктор притримуючи мене за талію опустив на темний тротуар. Він виглядав дуже сексуально сидячи на байку. Обтягуюча кофтина наводила міцні м'язи грудей, як штани набухлу матню, поки холодні руки у темних, як ніч рукавицях водили по мотоциклу. Хочу тебе Віктор.

Мої ноги занили від різкої зміни положення. Але я не зупинився, потрібно закінчувати те, що вже розпочате, тому не довго думаючи я направився до власника. Він провів у середину, де мене зустріло незчислена кількість поглядів. Я присів на краєчок стільчика, перед цим давши свій скретчбук чоловіку.

— У тебе прекрасні малюнки, ти маєш шанси на хороше майбутнє.

— Дякую, — мені було не зручно, тому й відповідав швидко з легким холодом.

— Можу бути спонсором твоєї творчості, тільки підпиши...

— Ні, я малюю тільки для себе, або для близьких, не маю бажання бути популярним. Це портрет коханої мені людини, я пишаюсь собою, що зміг передати малу частку його краси, але це не означає, що я збираюся на когось працювати.

Він розчарувався, але не показав цього, легкомислено поворухнув плечима, в знак, що все нормально. Я дійсно не хотів бути рабом, для когось, тому зрадив, що лишився у виграші. Зловив погляд Віктора, який зустрів у вікні. Він дарував мені чудної сили продовжувати зустріч.

— Ця картина багато кому сподобалась, тому плата не маленька. Дякую за співпрацю.

Чоловік вийняв купку грошей з кишені та вручив мені. Я зжав їх, усвідомлюючи

значимість.

— Допобачення.

— До зустрічі, Леонід.

У слід я отримав тимчасову усмішку.

Вийшовши на вулицю я одразу побіг до Віктора, він чекав на мене, а я на його кохані доторки.

— Все добре? Давай до ліжка?

Я втомлено подивився на зоряне небо, задаючи самому собі багато питань. Не мало часу витратив на зустріч, неймовірно втомився. Так само різко я поцілував хлопця у шию, він замичав. Це означала згоду, тому Віктор швидко посадив моє нещасне тіло на мотоцикл. Мене радувала його сила, не один раз вона рятувала нас. Через пару хвилин я вже прощався з атмосферою музею, гладячи спину хлопцю.

Останньою нашою зупинкою став доволі знайомий мені двір. Одразу мене омилі ті безтурботні дитячі дні, коли я хвилювався за те що листок не загориться від вогню сірників. Вік не поспішаючи припаркувався і з захватом пішов за мною слідом. Я вів адже знав кожну частину цього будинку на всі сто. Ті самі тріщини, ті самі жуки, що лякало мене малого.

Не бачучи перешкод, я дійшов до тієї самої квартири. Знайшов у штанях старі ключі двері були відчинені. Я очікував відчутти той різкий аромат бабусиної випічки, але зустріли нас тільки мертва тиша, було помітним вже багато днів приміщення пустувало. Я злякався подумавши, що переплутав, але ні, на полицях стояли саме мої фотографії, а на підвіконик, що на кухні, стояло улюблене бабусине радіо. Тиша. У цей момент я втратив бабусю, світ зупинився. Листки припинили свій політ і зорі втратили те сяйво.

19 розділ "Гра на виживання"

— Перша людина, про яку ти думаєш вранці і остання , про яку ти думаєш вночі, — це або причина твого щастя або болю . Ернест Хемінгуей.

Грубо кинувши мене на ліжко, Віктор навис над мною і різко опустився губами до моєї оксамитової шиї, цілуючи кожен сантиметр і одержуючи тихі стогін у відповідь. Загалом шия завжди була моїм чутливим місцем, і Вік не міг цим не скористатися. За своє доволі коротке життя я встиг спробувати багато способів самогубства, але найбільше запам'ятався один — повіситися. Коли твою слабку шию огортає пекучий біль, що утворює безжалісна мотузка. Перед очима темніє, останнім, що ти бачиш, так це переляк бабусі, але все закінчується очевидно — я відрізаю річ, що пообіцяла мені смерть.

— Якби ти знав, як я сильно хочу тебе, — шию прошепотів мені хлопець і прикусив її м'яку шкіру: він любив дразнити мене і подібна витівка була спрямована саме на це.

В результаті, розцілувавши всю шию і не залишивши на ній жодного сухого

місця, Віктор став спускатися нижче по ключицях до твердих сосків, починаючи гратися вже з ними. Йому подобалося чути те, як я стогнав від кожного доторку язиком і бачити, як звивався.

Я уже був готовий закінчити, але він закінчувати цю спекотну ніч так швидко не збирався. Як мінімум, Віктор ще недостатньо знущався над мною і тому вичікує того, як я нарешті вигукну "трахни мене вже". У такому разі він перейде до більш серйозних дій і трахне мене з усією любов'ю, як може.

Вічна пилюка у кімнаті підіймалась на слабких променях сонця. Моє тіло вже, який день не могло знайти собі спокій, відпочити від цієї неминучої болі. Худощава нога ніжилась на сильних сідницях Віктора. Ця незабутня ніч горіла багатьма пережитими емоціями загораючись на мимовільних спогадах. Сідниці нили новим для мене боєм. Вік вдало познущався з них. Але не зважаючи на ці не лади я пилав задоволенням, мені хотілось поставити на перемотку й пережити це ще раз.

— Добрий ранок, Лео.

Я почув довгоочікуване побажання, яке надало пір'їну хорошого настрою. Він провів по нозі гладячи її, бережно і ніжно. Це був знак, щоб я забрав ногу але мені не хотілося. Я виглядав, як маленька дитина, якій не вистачає уваги батьків.

— Забирай, не бався.

Я став над ним, накриваючи хлопця своїм тілом. Він виставив руки вперед торкаючи мої набухші від холоду соски. Я нахилився до обличчя зустрічаючись з його сухими губами. Злегка чмокнувши я, мов на голках став на морозну підлогу. Вуличний холод тягнув з усіх дрібних шпарин. Моя висока статура вирівнялася, кістки голосно захрустіли.

— Які в нас плани? — Вікторова рука звисала додолу позаду мене, торкаючись моїх голих ніг, шикочучи їх.

— Потрібно сходити до сусідки розпитати про бабцю... хм, потім можемо сходити прогулятися парком, він тут не далеко, вправду близько з кладовищем.

Вік присів на краєчок ліжка. Він доторкнувся до моїх бедр та потягнув до себе. Я безшумно впав на щось м'яке та тепле, мабуть саме на Віктора. Він поклав обличчя мені на шию і почав гладити мій живіт цілуючи її.

— Давай спершу поїмо.

— Тут нічого немає з їжі, квартира пуста. Краще заїдемо по дорозі у якусь забігалівку.

— Гарзд.

Коридор під'їзду пахнув холодом, покрившись сірою павутиною. Чорний светр Віка, який прикривав кроваві сліди моїх губ, прикрашав відблиск сонця з маленького віконця. Він натиснув на дзвінок у квартиру сусідки, голосний звук відбився від стін. Тут має жити бабуся Сара, та сама жінка, що бувало могла прихистити мене, коли добре наробив шкоди, нагодувати найсмачнішим шоколадним печивом і присвятити час, щоб розповісти бувалі казки. У неї була дочка, вона сильно за неї хвилювалася. Найчастіше розмови зав'язувалися саме про неї, тому й знав про цю молоду дівчину

доволі багато.

На диво, нам відкрила двері, які не мовчали саме дочка бабусі — Камелія. Її блондинисте волосся прикривало чорні татуювання на білосніжній шкірі. Їй було близько двадцяти, повнолітня дівчина, яка стояла перед нами смалячи загорнуту травку. Мені бабця Сара розповідала зовсім інше про Камілу, вона поставала доглянутою, вихованою дівчиною перед мною, а не цією розбишакою.

— О, Леонід, давненько не бачились, зайдеш?

— Так, Каміла, але я відмовлю, ти мою бабусю не бачила?

Вона прикусила губу, та сумно глянула на мої брудні кросівки. З вулиці почувся гучний крехіт воронів, мабуть не можуть поділити шматок хлібу але вони надавали мертву атмосферу суму.

— Її у п'ятницю похоронили, померла старенька від серцевого нападу. Моя з твоєю вирішили подивитися новини, ось так і вийшла така трагічна ситуація. Бабця Сара доречі тому і у лікарні, я за старшу.

Ці слова не викликали великого суму, я вдало виплакав його вчора на Вікторових колінах у затишних обіймах.

— Шкода, де були похорони?

— Тут не далеко, мабуть знаєш, що за парком є кладовище, — я кивнув їй, щоб вона продовжила казати й так очевидні мені речі, — так там і похоронили стареньку, — її закурена рука потривожила моє слабке плече. Я гадав, що впаду але Віктор притримав мене позаду, — ти тримайся.

— Добре, дякую, бувай.

Я вхопив Віктора за руку та пішов до низу по східцях. Дівчина кинула у слід прощання та з гуркотом закрила двері.

На вулиці сьогодні було доволі сонячно, хмари не намагалися прикрити яскраву зірку Всесвіту. Коти ніжились біля бабів, що присіли на лавці, та обговорювали побачине. Ворони досі голосно розмовляли між собою, вправду шматок вже розділили. Ми крокували густим парком до темного кладовища. Він вже був недалеко, залишилось тільки повернути. Вік ішов за мною слідом, як висока чорна тінь. Від пережитого стресу я вирішив закурити. Сірий дим цигарки перемішувався з гіркотою хвилювань, догадок.

Вступивши ще крок за низький забор, я увійшов у мертву землю, де ховалися трупи планів колись живих. Тут десь має бути не тільки бабусина могла, Розу також тут похоронили, так розповідали мені медсестри у реанімації. Вона кинулась мені у очі одразу. Могила була свіжою, тому й не далеко.

Я підійшов до неї, присів на холодну пожовклу траву та нахилився вперед. Віктор підійшов до мене, він розумів, що мені зараз важко, тому дарував таку потрібну тишу.

— Чому майже всі хто мені був дорогим покинули мене? — я повернувся до нього ледь не плачучи. Моє серце боліло від втрат, які спричинило сум.

— Це схоже на гру, — хлопець нахилився до моїх щік, спокійно цілуючи їх. Мені

подобалось відчувати його тепло, — гру на виживання, в якій переможе тільки один.

— Тоді хтось з нас має померти?

Він вирівнявся, глянув на стару сосну попереду. Її пожовклі шишки виблискували на гілках. Прудкі білки бігали у пошуках саме їх, але шишок вистачало, тому клопоту не багато завдавало.

— Мабуть, — Віктор поправив впавше пасмо кудрявого волосся, — цього ніхто не знає. Поки ти насолоджуєшся своїм життям, на тебе за рогу може чекати смерть, від цього ніхто не застрахований.

— Я не хочу і тебе втрачати.

Він промовчав прикусивши міцно зуби, Вік хотів щось мені сказати, але боявся зробити боляче.

— Потрібно було купити квіти, — долав тишу я своїми безбарвними словами.

— У нас грошей не багато, тільки на перекус і цигарки й вистачить.

— Пішли шукати бабусину.

Я повільно встав, коліна почали знову хрустіти, цим долаючи тишу серед нас. Було безлюдно, всі можливі люди лежать зараз під землею віддавши душі на спочин. Десь, між деревами блукали духи, що не знайшли собі спокій, блукаючи теренами, ніяк не знайшовши те що потрібно було знайти.

Я з Віктором дійшли і до свіжої могили бабусі. Не витримуючі сльози хлинули по моїх рожевих щоках. Я впав на коліна, було дуже боляче, але цей біль не зрівняється з болем, що оповив мою душу. Мій крик відбивався по глухих травинах. Я забув про всіх, мені було начхати, що подумає Віктор, який досі стояв позаду. До моїх губ доторкнувся той самий напій емоцій, який люди куштують коли втрачають щось дорогоціне.

Бабуся була мені мамою і батьком, тільки вона завжди поруч зі мною, як я гадав. Хоч ця близька мені жінка не знала про мої психічні травми чи депресії, що я переживав занадто часто, вона любила мене не зважаючи ні на що.

Голі дерева перестали сяяти, як раніше. Пси, яких вирішили вигуляти качались у кучках мертвого листя, що розкинулось на темній землі. В моєму серці досі горіло те відчуття, яке я одягнув коли йшов від бабусі — відчуття самотності, непотрібності для світу. За ці майже два тижні, які провів у лікарні я встиг забути про них, але сьогодні вони обійняли мене даруючи не сильно солодкі мотиви.

Віктор швидко крокуючи від маленької забігалівки прийшов з дечим смачненьким у прозорому пакеті та склянками з гарячими напоями. Я постарався усміхнутися даруючи свою вдячність. На мене чекала апетитна булочка з маком та терпкий цінамоновий напій з листків чорного чаю. В цей раз Віктор обмежив мене і купив чай, а не каву. Я радісно вихватив наїдок і почав одразу з наснагою жувати. Вік не здивувався, а навпаки зрадів такій ініціативі. Собі хлопець взяв сосику в тісті та американо.

Ми вже довгенько засиділися у парку, за цей час у нас були виключно дружні стосунки, я хотів поцілувати Віктора, але він протирічив моїм бажанням. Людей

було достатньо, адже сьогодні вихідний день. Турботливі мами ходили з великими колясками, а постарілі бабусі водили за повідок слухняних песиків. На дитячих майданчиках також було шумно, вона була наповнена енергійними дітьми.

Через пару хвилин я встиг доїсти та допити каву, занадто поспішав але це можна пояснити своїм голодом.

— Пішли?

— Забирати речі? — жуючи сказав мені хлопець. Його щоки були у майонезі та кетчупі, тому я обережно витер їх. Він мило усміхнувся у відповідь неподумавши цілуючи мої пальці.

— Так.

Я нахилився до нього зустрівши його губи, з наснагою але спокійно. Мені не вистачало цього поцілунку, він вийшов апетитним, у прямому значенні цього слова. Бабусі, що вигулювали домашніх улюбленців, або просто лузали насіння навпроти не вдало зреагували на це. Віктор помітив це та не зрадив.

— Пішли все ж додому, — випулив злісно хлопець відштовхуючи мене.

Прийшовши додому вже настав холодний вечір. Я вийшов на балкон своєї квартири і відразу відчув легкий вітерець, що розвіває волосся в різні боки. Це викликало приємні відчуття, проте прийшов я не для того, щоб подихати свіжим повітрям. Все навпаки. Я узяв пачку цигарок, дістав останню цигарку і запалив її запальничкою, підносячи до губ і вдихаючи дим, що виходить з тютюну. День видався важким, і я неймовірно втомився за добу, яка, як здавалося йшла вічність. Але тепер, коли дим дихальними шляхами потрапляє в альвеоли, змішується з кров'ю і потрапляє в мозок, викликаючи необхідні відчуття, мене нічого не хвилює. Я повністю розслабився під дією нікотину і постарався не думати про пережитий день, наповнений пригод по саму дупу.

20 розділ "Останній спалах"

— Ми втрачаємо дуже потрібних нам людей.

Ми ідіоти. Стіг Ларссон "Міленіум".

Вулиця прикрасилась темним серпантином. Пташки, які не відлетіли у гаї, заховались у кущах, очікуючи на сонячний ранок. Яскравий місяць прикрасили чорні хмари, тому важкий, як град — дощ мив сірий асфальт. Моя тінь зникла з балкону, як тільки небо насупилось краплями холодних опадів.

Віктор сидів на кріслі, чекаючи гортав бабусині книги. За його спиною були високі стелажі з не одним томом книжок. З верхньої полиці — починалась філософська, або історична класика, закінчуючи багатьма записниками чи журналами з тисячами рецептів. Їх було більше, чим книг Грабовського, Маковея, Старицького чи Шевченка. Кожну бабусю розглядала перед тим, як постарілі кімнати квартири наповнювалися ароматом бувалих пиріжків з картоплею чи новенького салату в широкій білосніжній тарілці. Чисте, просторе вікно постійно було відкритим, тому солодкий запах

смачного бавив носи людей, що проходили чи сиділи поруч на лавці.

— Поїхали на пошуки ще більших пригод? — прикусуючи губу сказав хлопець.

В його чорних кучерях заплуталось багато пилі з полиць. Широка стопа Віктора різала повітря, поки кістлява рука охайно гладила сторінку. Від нього тягло холодом, мов з відчиненого вікна, що на кухні. Панувала тишина, навіть крехіт ворон стер зачинений балкон.

Мій живіт хоробро перемагав її спокійно бурмочучи про неймовірний голод. Я став менше їсти, та більше ослаб, мені не вистачало вітамінів та мінералів. Не здивуюсь, якщо через тиждень перетворюсь на сухого, лисого пацюка, який буде бігати тінню за першозустрічним, щоб той кинув, хоч шматок цвілого хліба.

Я чув тільки шурхіт колес, які нахабно за командою різали змокрілий асфальт. Парфум Віктора пестив мені ніс перемішуючись з моїм, який був вже звичним. Моє обличчя зіткнулося з його спиною, коли довелось різко затормозити і я не хотів забирати його, мені було так комфортно. Вік також не був проти, по правді всю його увагу забрала дорога, у цього хлопця немов не існувало нічого, крім мотоцикла і довгого маршруту.

Мої руки міцно охопили тіло юнака. Я тримав, що є сили зі страхом, що втрачу його. Мою душу бентежило передчуття, яке останнім часом не давало добре спати. Він замінив мені сонце, яке хоробро бореться з темними хмарами, він замінив мені місяць, який освітлював темний холст нічного неба. Він — мій ліхтарик. Хочу жити задля нього.

Коли ми приїхали до лікарні нас зустрів вже скручений у клубок, сплячий кіт, той самий заборонений. Поласкавши його я пішов слідом за Віктором всередину. Кіт внюхав мій слід та непомітно брів за нами слідом. Помітив це лишень коли дійшов до свого ліжка. У брудному вікні, що на дверях виднілось чорне котяче обличчя. Як тільки я повернувся до нього, обличчя кота прикрасила усмішка, він чомусь чекав мене, але на жаль моє тіло взяло під контроль втома. Швидко роздягнувшись я заховався під ковдру, залишившись у штанях та футболці.

По палаті блукав переляканий холод. Віктор не перевдягнувшись сидів згорблено, та непорушно на своєму ліжку навпроти. Він опустил обличчя додолу, різучи своїми нігтями шкіру на голові, серед густого волосся. Я перелякався, мої ноги самі потягнули мене донизу і я вже сидів дивлячись на змученого хлопця. Моя рука не слухалась мене і вже тягнулась до Віктора. Але він грізно схопив її, та тепер попелив мої гарячі щоки поглядом. Це відбулось дуже різко, мені забракло повітря. Немов його не було для мене у цій кімнаті.

— Нам не можна бути разом, — його гострі слова ніжно різали шкіру, — давай завтра розійдемося і забудемо про цей роман, який нікому не потрібен. Я не вмію любити, ти тимчасова моя іграшка.

Я не хотів чути ці слова. До вух доторкнулась неймовірна біль. Ноги зовсім ослабли, я не відчував їх. Гарячі, як яскравий вогонь у багатті, фрази спопеляли мене з кінчиків пальців ніг. Мені здавалось це все міражем, томною фантазією чорної ночі.

— Чому ти так думаєш? Це першоквітневий жарт восени?

В порожніх очах хлопця змішувалися всі можливі емоції. Неухильні промені смутку прикривали краплі витонченої суворості. Його силует випрямився перед мною на світлі місяця. Зірки виблискували на скулах Віктора. Він виглядав, мов монстр у фільмах жахів. Так само годував страхом, від якого кров стигла у тонких жилах.

— Ні, це не жарт.

Вік нахилився до мене, поклавши мою статуру на болючі пружини ліжка, водночас тримаючи себе над мною. Бажані губи хлопця доторкнулись до моїх. Це був найкращий поцілунок, він не зрівняється навіть з першим — тим ніжним і маковим. Від того у крові не бурлила невідомість, не змішувалась з бувалим ароматом кохання.

— Забудь мене, я не хочу, щоб ти страждав, повторив долю Лілі - тієї дівчини, яку я вбив відмовою.

Алекстимія блукала десь поруч, я не розумів, що він зараз відчуває, я не знав, як вирішити цю проблему і тим паче не бачив чи це дійсно являється проблемою. В середині вибухнув комок емоцій, я відчував лиш біль, яка хватала за будь-який орган і давила до останнього пуску.

Крижані сльози Віктора впали мені на плечі. Ще не зустрічався з сльозами на Вікторовому обличчі, він здавався мені сильним хлопцем, що не вміє цього робити. Але зараз Вік — не та людина, яку бачуть інші, а та, яку я полюбив. І зараз він заплутався у власних думках, не знає, що робити далі. Мою здивованість подолато непорозуміння. Воно різало мені шию недосказаним.

— Чому ти не хочеш спробувати полюбити? Любити сліпо — не дивлячись на інших.

Я зустрів рукою обличчя хлопця, бережно витираючи накрапані сльози.

— Ти єдиний до кого я відчував ці приємні почуття. Я люблю тебе але це суспільство, це те що нас оточує. Все своє життя я страждаю саме за цього, — він прикусив язик і прошепотів, — не хочу, щоб ти також. Педиків не вітають з букетам, хіба що з квітами окрашеними злоби чи з ножем за спиною.

Одне єдине слово вже подіяло на мене, як ковток міцного енергетику. Я штовхнув хлопця на підлогу, сам же став навпроти нього. Ця сила з'явилась раптово, я гадки не мав звідки. Ми були заряджені емоціями, які бурхлили всередині, як джерело вулкану. Віктор потерши обличчя від пилі став навпроти мене, його рука тряслась від знервованості. Вона же полетіла мені в обличчя, лишивши після себе зростаючий синяк на щоці. Я закрив від переляку очі, але коли відкрив побачив над собою Віктора. Він почав палко душити мене. Перед ним висвітився силует Петра, якого він нещодавно вбив, якого задушив власними руками - це говорили за нього очиці. У хлопця забракло повітря, руки запекли. Він не хотів повторювати, тим паче зі мною. Тому відпустивши Віктор побіг у коридор, залишився тільки його запах.

Я доторкнувся до своєї шиї, де щойно була рука дорогої мені, людини. Вона

неймовірно пекла від ураження, моєму тілу вже бракувало повітря. За вікном досі сяяв місяць, я томно глянув на нього. Мене зустріла і його тінь. Точна копія, немов домалювали. Тільки старший був повним на відміну від іншого, який тільки зростав. Навіть місяцю потрібна пара, яка буде підтримувати його на небі. Я не звернув увагу на те, що це був міраж або витвори моєї фантазії але мені жорстоко не вистачало Віктора, того самого, що обіймав мене руками, які щойно душили. Я задихався, хоч мене вже не душили. Інгалятора поруч не було, він залишився у Віка. Руки томно чіплялись за підлогу, я шукав порятунку, але ніхто і ніщо мене не врятує.

— Задихатися досі приємніше, чим цілуватися. (*Mistmorn* – божевілля двох)

Перед очима постала чорна вуаль, ніщо мене більше не хвилювало.

Пролог

Безшумно співали пташки на розлогих гілках хвойного лісу. Сонце висвітлювало за верхівок сосен, спопиляючи спину хлопця. Маленькі жучки вели своє бурхливе життя поруч з його ступнею.

— Лео, я прийшов до тебе.

На Вікторовому обличчі не було сліду яскравої усмішки, чи тінні від тяжких сліз. Воно сяяло втомою.

— Пройшло шість місяців, як я не бачив твою красу, не відчував той душачий аромат. Мені жорстоко не вистачало твоїх слів.

Його сильна рука прижала лякаючий автомат, що висів на спині. Тіло прикрасила воєнна форма. Порівняно з звичайним раніш прикидом — теплий светр та темні штани, цей міг злякати та насторожити. Але в голові змішалися болісні спогади, що могли поранити сильніше.

— Бачу тебе кожного ранку, ти стоїш поруч та ласкаючи поглядом безслівно колиш своїми рухами. Я втомився згадувати ті хвилини коли я втратив тебе.

Пройшло, чи то пару хвилин, чи то годин. Палату провітрила самотність і тиша. Віктор повернувся зачиняючи швидко двері. Як тільки він побачив перед собою мертве тіло Леоніда, одразу кинувся до нього. Доторкнувся до вен , перевірів все тіло але не знайшов ознак життя. Його втомлені губи поцілували хлопця — холодні та сухі. Одразу Віктор потягнувся по порятунку, що лежав у кармані. Притиснув маленький інгалятор ближче, що є сили. Як тільки Вік підняв голову доверху, небо прикрасилось снарядами, які десь запустили рашисти. Вони були занадто близько, один впав поряд з лікарнею. Від чого приміщення почало стрибати, а по палатах пробігся шквал людської тривоги. Фон майорів яскраво червоним, поки вікна горіли горем.

— Не покину тебе.

Він схопив за руку хлопця, досі тримаючи інгалятор поруч з устами хлопця, закинув охайно на свою спину. Віктор вхопив пару блокнотів зі стола — знав, що Леонід ними дорожив, особливо його портретом, що був на одній з обписаних сторінок. Светр, що зв'язав Вік гарантував, що тіло Лео зхолодніло не за морозу, що гуляв кімнатами.

Вийшовши на вулицю Віктора зустрів переполох і гори диму. Поспішаючи він не помічав людей, що також бігли у пошуках порятунку. Вік посадив німе тіло коханого до себе на мотоцикл. Сірий метал прикрашав пил. Чорний кіт, що йшов позаду не поспішаючи, терся об ногу хлопця. Віктор помахом вхопив чотирилапого та також присів попереду. Руки Леоніда лежали на плечах Віктора, це порошило серце хлопця своїм холодом. Тільки чорний комок шерсті грів живіт Віктору. Він не стримуючи себе з силою завів моцик.

Темні вулиці закривали фон вже горячої лікарні, в яку, як тільки Вік виїхав потрапив черговий снаряд. Земля плакала дощем пилу, горючи бідами.

Наступний день Віктор зустрічав на лавці у коридорі лікарні. Він вирішив поїхати до найближчої, та де буде найбільш безпечніше. Той заборонений спокійно спав, та оберігав спокій хлопця у його руках. Лікарі вже бігали по коридорі вирішуючи проблеми.

Віктор зловив за фартух першозустрічного лікаря, який направлявся до палати Лео, хоч ще не встиг прокинутися.

— Дозвольте зайти до Леоніда.

Чоловік поспішав з папірцями в руках, але кивнувши дав дозвіл. Тому хлопець, мов на голках забіг туди, ледь не збивши людину з ніг.

Віктор провів по синцях, які зробив сам, на тілі Лео: "Пробач мене. Погладь голову, поганому хлопцю, як раніше, як тоді, коли йшов дощ поруч з нами. Мені вже не вистачає твоїх доторків, тих слів, мені не вистачає тебе". Немов почувши це Леонідова рука лягла на втомлену голову хлопця. У зустріч до Вікторових пор доторкнувся переляк.

— Ти ж-живий?

— Живий, — Лео казав це спокійно і на диво легко, не зважаючи, на те що він на апараті штучного дихання,

— Ні, це ілюзія.

Все здавалось витвором фантазії втомленого Віктора, який зараз змішається з повітрям і поверне на те вкрите попелом місце.

— Це дуже добре, що ти живий.

— Чому ж?

— А ти думаєш що це погано?

— Так, я лишився живими — і що? Ти вважаєш протилежно?

— Звісно.

— Чому?

— Ти мені потрібен, — Віктор відвів очі, — пробач.

Лео хоробро вивільнив свій рот. Він повернув обличчя хлопця до себе та нахилив.

— А мені потрібен ти, — Леонід потягнувся до його губ.

Вони об'єдналися в одному міцному поцілунку. Язик Віктора грався з Леонідовим, енергійно, немов зараз його втратить, немов він зникне. Зникне не, як Леонід, якого знають всі а, як Лео, якого знає Вік, якого він любить. Зникне, як це зробила Роза, та

незнайома, але водночас дорогоцінна йому бабуся, Тріксі та її брат. Зникне, як всі.

Голова Віктора з силою врзалась у стіну. Цей поцілунок був все-таки сном. Солодким сном, який хочеться пережити по новій.

— Я би потонув але немає води, — в навушниках грали пісні Тегу, — куди мені йти?

Ці слова відзеркалювала порцелянова стеля. За вікном сонячні хмари сповіщали про новий день, а медсестра з чаєм, що власне й розбудила Віктора про цікаві новини. Він у один момент вийняв навушника і присів, щоб зустрітися поглядами з жінкою. Але вона бережно дивилась у густий чорний вміст чашки.

— Тримайте, Ваш, чай.

— Дякую, — Вік не хотів зупинятися на цих словах, — що Ви чули від лікарів про Леоніда?

— Пробачте, — вона вхопила за комір лікаря, який проходив поряд.

Медсестра залишивши Віктора з чоловіком пішла ген за поворот коридору, зрозумівши, що вона більш не потрібна.

— Я, Вас, слухаю, — це був пристаркуватий лікар, який тримав у своїх руках документи.

— Що з Леонідом? Він живий?

— Поки що хлопець під наглядом лікарів, шанси, що він виживе малі, тільки 5 відсотків, — слова лунали без емоцій, сухо, немов перед ним стояв робот, а не людина, — щось ще цікавить?

У відповідь Віктор колихнув головою, даючи знак, що на цьому все.

Чоловік пішов слідом за медсестрою, якої вже не було видно. Вік тихо видихнув прикусуючи цигарку. Дим пестив ніс хлопця. Погода не радувала, адже небесний холст позбавляли яскравості похмурі хмари. Торф'яний колір переходив у лаконічне забарвлення чорного ворона. Під сильною рукою переливалась така ж темна шерсть кота.

— Пробач мене, Лео, я люблю тебе.

Віктор прикрив очі руками. Його серце горіло невгамовною втомою та болем. Поруч з невідомими могилами блукала загублена весна, вона зустрічалась з літом але не помічала сірий силует хлопця. Він таяв, мов вогник молодої свічки.

— Я втомився від цієї війни, від цих емоцій, — Віктор прикрив очі руками, — можу вибачатися перед тобою все своє життя, але це нічим не допоможе серцю перестати плакати кров'ю.

Найбільший злочин — вбивство моралі людини. Тоді вона обезсилено продовжує існувати до останньої іскрини, поки плоть не перетвориться на попіл. Хлопець це усвідомлював, розумів свій тогочасний егоїзм. Він думав, що так Леоніду буде добре, але Вік не запитав у нього, як тому краще. Саме він вилив свої травми на й так слабе тіло.

— Війна забирає найцінніше, навіщо? Навіщо, сучі діти, ви робите таку ворожнечу?

Холодний вітерець повіяв по спині. Віктор погладив карман штанів дістаючи пачку сигарет разом з пошарпаним папірцем. Тримавши цигарку зубами він розкрив написи,

що покрили ріжучі промені.

Дарувало сонце усмішку полум'яну,
заховався відблиск по кутках.

Солодкий присмак тютюну,
залишився на слабких вустах.

Думок про тебе позбавляли,
викрадали дні тривожні.

Але тільки вони оживляли,
тільки вони розрадити спроможні.

Досі перед очима твої вуста,
що пестили мої, такі важкодоступні.

Згадуючи рука розпуста,
втілює в життя затії недоступні.

Моя любов до тебе вічна,
ні за що вона не помре.

Перед очима та сцена трагічна,
ні за, які біди в спогадах не завмре.

Доторкнись до мене,
відкрий серце моє..

Сірий дим змішувався з легким попелом, що стрімко опадав коло ніг. Віктор зжав написи в руці.

— Як же я міг так швидко тебе полюбити? — питання адресувалось в пустоту, відповідно у відповідь — раптовий шурхіт вільної трави, — покохати по-справжньому?

Руда білка на високій сосні стрибала ріжучи своєю шерстю легкий вітер. Природа співала жагою до життя. Хмарини розросталися на небі змішуючись з важкими почуттями.

— Справа не в часі. Навіть якщо й пройде багато днів, твоє тіло прийме земля, я всерівно буду жити з погадами про тебе, мій Лео.

Руки провели по фотографіям, що дістав з кишені. Це ті самі, що були створені в той романтичний вечір коли хлопців розлучили дівчата. Тоді Віктор відчув яскравіше ті почуття, що утворює закохане серце. Його шию душила ревність, поки Лео був з Розою. Він ковтав свої сльози від безсилля за якого не може заховати від всіх хлопця.

Зустрівши ці болючі думки інша рука притримала найцінніше, що було сховане від світу — це могло розрадити. Портрет, той самий, що зацікавив власника музею, той самий яким Віктор рятував себе протягом цих самотніх місяців. Він цінував роботу Лео — це скраб.

Свіжа могила пахла горем, прикривала своєю тінню Віктора й старанно берегла щасливі дні, що вони провели разом. Багато ромашок розцвіло поруч з нею. Їхній білий відблиск прекрасно поєднувався з парним букетом темних троянд поруч з надгробком. Ці прекрасні квіти Віктор вибирав старанно. Йому хотілось зібрати всі квіти світу, аби тільки вони могли прикрасити цю сумну могилку.

Люди мають один на одного хороший вплив. Вони навіть не помічають коли роблять не потрібне. Необхідно мати межу між собою та іншими, берегти свою думку, своє "я" до кінця. Він дав слабину і потягнув Лео на дно.

Дорогий читателю люби, якщо можеш. Не важливо, чи це дівчина, чи це хлопець. Люби, поки серце пилює, живе, особливо коли у відповідь солодка взаємність. Підійди до коханої людини і поцілуй, якщо можеш. Увімкни телефон напиши ті дорожчі слова в сестру, поки є можливість. Пам'ятай, проблема може бути не тільки у іншій людині, а саме у тобі. За любов потрібно битися навіть самому з собою.

Віктор піднявся, за ним встали навислі думки. На темній землі залишились тільки сотні щасливих спогадів та викурена сигарета.